

N.A.S.T.R.O.M.A

Євгеній Нагорний

Головні персони

Марк — чоловік 32 років, який буквально живе на перетині науки та природи. Він із тих людей, для кого біологія — не просто професія, а щось на кшталт філософії життя. Його любов до хімії й біології проявляється у всьому: від наукових досліджень до того, як він доглядає за своїм городом. Марк не лише добре знається на біохімії, але й завжди намагається розширити свої знання через експерименти. Ця пристрасть допомогла йому створити інноваційні рішення, що привернули увагу спонсорів проекту "N.A.S.T.R.O.M.A".

Проте, незважаючи на його розум і фізичну підготовку, Марк не є тим, хто добре справляється з напругою. Його нестійкість у стресових ситуаціях часом грає проти нього, проте саме завзятість та жага до знань завжди підштовхують його вперед. У повсякденному житті Марк дотримується здорового способу життя, і його хобі — скелелазіння та походи — значною мірою сформували його міцну мускулисту статуру.

Зріст Марка становить 187 см, а каштанове волосся та карі очі додають йому виразного вигляду. Його руки, загартовані від роботи на природі та експериментів, говорять про людину, яка звикла діяти. Марк завжди має трохи суворий вираз обличчя, проте його очі видають допитливість і мрійливість, особливо коли мова заходить про дослідження чи нові ідеї.

Чарлі, старший за Марка на рік, є його повною протилежністю у характері, хоча вони чудово доповнюють один одного. У свої 33 роки він знає, як тримати холодний розум навіть у найкритичніші моменти. Він стресостійкий і завжди намагається знайти логічне рішення будь-якої проблеми. Чарлі — це людина науки, яка знаходить красу у фізиці, механіці та інженерії. Його любов до книг та філософії робить його не лише технічно грамотним, а й неймовірно вдумливим співрозмовником.

Чарлі досяг успіху в машинобудуванні та розробив автономну машину для далеких перевезень, що стало його найбільшим досягненням. Цей винахід і привернув увагу інвесторів до проекту "N.A.S.T.R.O.M.A". Зустріч із Марком надихнула його також на експерименти, хоч зазвичай він більше покладався на розрахунки та точність, ніж на творчий хаос.

Його зріст 189 см, що трохи вище за Марка, але він має струнке тіло, яке, хоч і не таке мускулисте, залишається підтягнутим завдяки регулярним тренуванням. Каштанове волосся та темно-болотяні очі надають йому загадкової зовнішності, що підкреслюється його вмінням залишатися спокійним і серйозним.

Чарлі — це людина, яка спирається на голос розуму, але в ньому завжди є місце для творчості й натхнення. У глибині його характеру приховується філософський підхід до життя, що дозволяє йому шукати сенс навіть у найскладніших ситуаціях.

Паралельна персона

Капітанка Ніка — це справжній зразок лідера, який поєднує в собі силу, інтелект і витончену харизму. Її зріст — 190 см — виділяє її серед інших, додаючи величності її постаті. Коротке білосніжне волосся, що нагадує перший зимовий сніг, підкреслює її рішучість і непохитність. Її сірі очі з коричневим відтінком, немов туманний ранок із натяком на сонячне світло, завжди пильно і уважно дивляться на співрозмовника, ніби пронизують до самої суті.

Ніка — жінка, яка не терпить ледарів і завжди вимагає максимуму як від себе, так і від свого оточення. Її строгість часто створює навколо неї атмосферу, в якій кожен намагається викладатися на повну. Але ця суворість не відштовхує — вона швидко знаходить підхід до людей, вміє мотивувати та направляти, змушуючи кожного повірити у свої сили.

За своє життя Ніка здобула широкий спектр знань і досвіду, особливо в галузях медицини та психології. Вона може стати як лікарем, що врятує життя, так і радником, здатним заспокоїти або надихнути. Її природний талант до науки, мабуть, зміг би зробити її блискучим ученим, але обставини привели її до командування.

Ніка також володіє неабияким творчим даром. В юності вона вражала оточення своїм артистизмом і талантом художниці, але шлях її життя завів її в іншу сторону. Незважаючи на це, її природжені акторські здібності допомагають їй навіть зараз — у кризових ситуаціях вона здатна поводитися так, щоб переконати будь-кого в своїй впевненості, навіть якщо сама сумнівається.

Однак у Ніки є одна риса, яка часом стає її ахіллесовою п'ятою: вона може

прийняти рішення занадто швидко, не обмірковуючи всі наслідки. Хоча її інтуїція часто веде її правильним шляхом, іноді поспішність грає проти неї.

Капітанка Ніка — це поєднання сталевих рішучості та глибокої людяності. Її лідерські якості, суворість і вміння залишатися непохитною роблять її незамінною у команді, а її творчий і чуйний бік додають багатогранності її характеру.

Початок

Космос — нескінченний океан таємниць, що манить і заворожує людське серце, сповнений загадок і можливостей. Від перших спостережень за зорями в давнину до наших днів, коли люди вже освоїли космічні простори, ми завжди прагнули розкрити секрети всесвіту. Людство завжди ставило перед собою питання, які не дають спокою: хто ми, звідки прийшли, і чи є ще інші розумні істоти серед мільярдів зірок? Відчуття самотності в безмежному космосі стало рушійною силою для великих досягнень і технологічних проривів. І от, на порозі XXIII століття, цей виклик отримав свою відповідь.

Революція у космічних дослідженнях почалася з дивовижного прориву — створення міжзоряного двигуна "Екліпс". Технологія, здатна подолати один світловий рік за пів року, відкрила безпрецедентні можливості для людства. Тепер ми могли відправляти експедиції до віддалених зірок, шукати нові планети, досліджувати незвідані галактики. І саме так, сповнені надій і захоплення, ми звернули погляд до сусідньої системи "Альтес". Вона містила два зоряні тіла: молодий жовтий карлик і його більш масивний брат, а навколо оберталася дев'ять планет, кожна з яких могла приховувати нові можливості для людства.

Особливу увагу привернула одна планета, ESS-0.2. Її атмосферні умови, температура і рельєф неймовірно нагадували ранню Землю — цей факт підняв хвилю інтересу серед науковців і дослідників. Чи могли на цій планеті існувати форми життя? Чи стане вона новою колискою для людства? Чи може тут ми знайдемо відповідь на питання, яке давно тривожить нашу цивілізацію: чи є ми самотніми у всесвіті?

Для відповіді на ці питання була сформована перша в історії міжзоряна експедиція на борту космічного шатла "N.A.S.T.R.O.M.A." — найбільш технологічно досконалого і потужного космічного судна, створеного людством. У цьому кораблі зібрали найкращих науковців, інженерів, біологів, астрофізиків, медиків і культурологів, кожен з яких мав важливу місію у підготовці до можливого контакту з незвіданими формами життя. Вони не лише вивчали планету, а й намагалися підготувати людство до можливого спілкування з іншими цивілізаціями, що могли існувати далеко в космосі.

Серед членів екіпажу були два давні друзі — Марк і Чарлі. Їхня історія почалася ще в університеті, коли вони, хоча й мали різні наукові спеціалізації, стали справжніми компаньйонами. Марк був захоплений біохімією, екологією та вивченням природи, і часто витягував Чарлі на прогулянки в природу, де вони обговорювали все від складу ґрунту до рідкісних видів рослин. Чарлі, своєю чергою, був майстром техніки — механіки, фізики та інженерії, здатним розв'язати технічні проблеми. Його інтуїція та досвід у світі машин та механізмів робили його незамінним у складних ситуаціях. Якщо

Марк був емоційним та оптимістичним, то Чарлі завжди залишався спокійним і логічним, цим вони доповнювали одне одного.

Запрошення приєднатися до експедиції "N.A.S.T.R.O.M.A." стало для них несподіванкою, але одночасно і великою честю. Адміністрація проєкт оцінила їхні наукові досягнення: біохімічні дослідження Марка могли стати ключем до вивчення можливого життя на ESS-0.2, а інженерні навички Чарлі стали б необхідними для забезпечення технічної стабільності експедиції.

— Чарлі, ти це бачиш? Ми запрошені на борт! — вигукнув Марк, вбігаючи в кімнату друга, захоплено розмахуючи офіційним запрошенням. — Бачу, — відповів Чарлі, холоднокривно, як завжди, але його губи не змогли стримати тонку усмішку. — Ми стаємо частиною чогось грандіозного.

Вони навіть не здогадувались, що чекає їх на борту "N.A.S.T.R.O.M.A." і, особливо, на загадковій планеті ESS-0.2. Їхня подорож обіцяла стати найважливішим досягненням людства, але вона швидко перетворилася на справжнє випробування для їхніх знань, сили духу та дружби. Космос не прощає помилок, і на них чекали небезпеки, які перевершили всі їхні найсміливіші уявлення.

Перед відправленням на ESS-0.2 експедиція пройшла два роки інтенсивної підготовки. Екіпаж "N.A.S.T.R.O.M.A." мав пройти жорсткі тренування, які включали фізичну підготовку, психологічні випробування та глибоке занурення в наукові завдання місії. Для Марка це були тижні, сповнені досліджень і практичних занять, спрямованих на вивчення атмосферних умов планети, її екосистеми та можливості виникнення життя. Він навіть проводив експерименти з аналізу зразків ґрунту і води, що були доставлені з космічних станцій поблизу Землі. Чарлі, в свою чергу, сконцентрувався на технічних аспектах: перевірці двигунів, систем життєзабезпечення і безпеки корабля, а також вивченні всіх можливих поломок, які могли виникнути під час подорожі.

Вони також мали пройти серію тренувальних симуляцій в умовах нульової гравітації, щоб навчитися правильно реагувати в екстремальних ситуаціях. Щодня екіпаж освоював нові аспекти навігації в міжзоряному просторі, працював з передовими системами зв'язку та орієнтування в космосі.

Але найбільше хвилювань приносив сам момент запуску. Залишалося кілька годин до відправлення, і Марк з Чарлі не могли приховати свого хвилювання, навіть попри велику кількість тренувань. Вони стояли поруч, спостерігаючи, як останні підготовчі роботи завершуються, і як величезний космічний шатл "N.A.S.T.R.O.M.A." стоїть на стартовому майданчику, готовий до свого першого міжзоряного польоту. Шум двигунів, що все більше нарастає, був наче ритм їхніх сердець.

— Ти готовий, Чарлі? — запитав Марк, хоча й сам хвилювався більше, ніж будь-коли.

— Я готовий, — спокійно відповів Чарлі, хоч його руки трохи тремтіли від збудження. — Ми до цього готувалися два роки.

Космічний шатл повільно піднявся в повітря, а потім, немов величезний орел,

вирвався з атмосфери Землі. Камери, що фіксували запуск, зняли, як корабель перетинає кордон між небом і космосом, а на борту екіпаж відчув неймовірний момент: початок нової ери для людства. З кожною секундою Земля ставала все менша, а попереду відкривалися безмежні простори Всесвіту.

"Тепер все залежить від нас та нашої команди", — подумав Марк, дивлячись на віддалену точку, де їх чекає нова планета. Але було ясно одне: вони вже не могли повернутися назад. І що б їх не чекало попереду, це буде подорож, яка змінить не лише їхні долі, а й усе людство.

Розділ 1: Далекі горизонти

Темрява космосу розтягнулася за ілюмінаторами, безмежна і непорушна, в той час як шатл "N.A.S.T.R.O.M.A." впевнено рухався до своєї мети. Це була перша подорож людства за межі Сонячної системи, і її учасники стали частиною експерименту, який міг або назавжди змінити майбутнє людства, або обернутися трагедією. На борту перебувало лише двадцять. Вчені, інженери, медики, пілоти — усі вони були обрані з тисяч претендентів, щоб упевнено крокувати назустріч невідомому.

На кухні Марк сидів за круглим столом, погойдуючи чашку кави в руці. Його погляд ковзав по екранах, що транслювали дані про стан корабля. Зелені індикатори свідчили про бездоганну роботу всіх систем. Повітря в приміщенні пахло стерильністю, яку перебивали лише слабкі аромати їжі та техніки.

— Ідеальна місія, як на мене, — Марк відкинувся на спинку крісла, усміхаючись. — Двигун працює, як годинник. Системи життєзабезпечення — бездоганні. А припасів у нас стільки, що можна ще й вечірку влаштувати.

Чарлі, який сидів навпроти, скептично підняв брову, тримаючи в руках планшет із технічними даними. Його обличчя залишалося спокійним, але в очах блищали нотки тривоги.

— Ти занадто розслаблений, Марк, — пробурмотів він. — Не знаю, чи варто бути настільки впевненим. Це перший міжзоряний політ в історії людства. Ми в буквальному сенсі йдемо туди, де ніхто раніше не був. Ризик... колосальний.

— І що з того? — Марк поставив чашку на стіл, нахилившись ближче до друга. — Ми знали, на що йшли, коли погоджувалися. Але подивися навколо: усе працює ідеально. Цей корабель створений, щоб витримати будь-що.

Чарлі зітхнув, підперши голову рукою.

— Я розумію, що все виглядає бездоганно. Але нас тут лише двадцятьоро. Якщо щось піде не так... Тут немає запасного корабля, немає аварійних бригад. Тільки ми та космос.

— І тому ми тут, — спокійно відповів Марк. — Щоб довести, що це можливо. Подумай, Чарлі, якщо ми це зробимо, наступними будуть сотні, тисячі людей. Це перший крок. Хтось мав його зробити.

На мить у каюті запала тиша, і лише м'яке гудіння двигуна нагадувало про рух корабля.

— Ти знаєш, я не люблю ризикувати, — повільно сказав Чарлі, — й іноді думаю: а

чи варте це все наших життів?

Марк усміхнувся, ледь схиливши голову.

— Життя завжди пов'язане з ризиком. Іноді ми ризикуємо заради науки, іноді заради інших людей. Але якщо ми боїтимемося, то залишимося на місці. Історія завжди пишеться тими, хто наважується зробити неможливе.

— Головне, щоб це неможливе не стало катастрофою, — буркнув Чарлі, але його голос уже був не таким напруженим.

Марк підвівся і підійшов до ілюмінатора. Космос був чорним полотном, всіяним мільярдами зірок. У його серці була впевненість, що ця подорож стане лише початком великої епохи для людства.

— Чарлі, поглянь, — сказав він, не відриваючи погляду від зірок. — Це лише перший крок, але поглянь, який він прекрасний.

Чарлі встав, приєднавшись до нього. Вони мовчки дивилися на далекі простори космосу, доки в комунікаторі не пролунало повідомлення.

— Вхід у зоряну систему Альтес через п'ять хвилин. Готуйтеся до переходу.

— Ось і воно, — тихо сказав Марк.

— Ось і воно, — повторив Чарлі, і цього разу в його голосі не було сумнівів.

М'яке гудіння двигуна змінилося коротким вібруванням, коли "N.A.S.T.R.O.M.A." почав уповільнюватися перед входом у зоряну систему "Альтес". Усі 20 членів екіпажу зібралися в основному відсіку корабля, де розташовувалася головна навігаційна консоль. Величезний екран відображав простір попереду: два маленьких сонця "Альтес" і його планети, оточені ореолами загадковості.

Марк і Чарлі стояли поруч, кожен занурений у свої думки. Марк із захопленням вдивлявся в екран, його очі блищали, як у дитини, яка вперше побачила новий світ. Чарлі, як завжди, був зосередженим. Його пальці нервово перебирали кнопку на ремені його комбінезона.

— Увага, екіпаж, — голос капітанки Ніки роздався через динаміки. Її тон був спокійним і впевненим, як завжди. — Ми наближаємося до "Альтес". Системи працюють у штатному режимі. Після входу ми проведемо короткий огляд і вийдемо на стабільну орбіту біля ESS-0.2. Усі мають бути готові до спостережень і аналізів.

— Ідеально, — пробурмотів Марк, усміхаючись.

— Занадто ідеально, — тихо додав Чарлі, більше для себе.

Коли двигуни перейшли в режим маневрування, всі зосередилися на роботі. Великий монітор показав першу планету системи — гарячий газовий гігант із яскраво-червоними смугами, які нагадували картини художників-абстракціоністів. Далі були кам'яністі пустки, які швидко змінилися зеленими й блакитними кольорами ESS-0.2 — головної мети їхньої подорожі.

— Неймовірно, — прошепотів Марк. — Ти тільки подивися. Атмосфера, океани, суша... Вона виглядає так схоже на Землю.

Чарлі теж затримав погляд на планеті. Вона була красива, майже ідеальна, але його технічний розум одразу ж підраховував ризики.

— Краса може бути оманливою, — сказав він тихо. — Атмосфера підходить, але що ми знаємо про клімат? Про місцеву флору і фауну? А раптом там небезпечні віруси чи токсини?

— Саме це ми й маємо з'ясувати, — відповів Марк. Його голос був сповнений рішучості. — Для цього ми тут. Для цього ми взяли з собою найкраще обладнання. І для цього тут ти, Чарлі. Ти ж сам говорив, що зможеш полагодити більшість, якщо щось піде не так. Та й ти не сам, є ще 5 механіків.

— Якщо піде не так, — пробурмотів Чарлі, але цього разу він уже не сперечався.

Капітанка Ніка дала команду на підготовку до виходу на орбіту ESS-0.2. Шатл плавно зменшив швидкість, переходячи на стабільну траєкторію. Дані систем показували, що планета була ідеальною кандидаткою для дослідження: киснева атмосфера, помірна температура, ознаки багатой екосистеми.

— У нас усе в порядку, — капітанка подивилася на екіпаж, коли вони зібралися в основному залі. — Наступний етап — спуск на поверхню. У нас є достатньо часу на підготовку, тож прошу всіх перевірити обладнання та готовність до роботи.

Марк і Чарлі залишили зал разом. По дорозі до своїх кают Марк легенько штовхнув друга у плече.

— От бачиш? Усе йде чудово. Тобі не було чого хвилюватися.

— Поки що, — відповів Чарлі, але на його обличчі майнула тінь усмішки.

— Гаразд, — Марк підняв руки, ніби здавався. — Тоді домовмося. Якщо щось піде не так, я перший заплачу тобі пляшкою того рому, що ти любиш. Але я впевнений, що нічого не трапиться.

Чарлі лише похитав головою.

— Сподіваюся, ти маєш рацію, Марк.

Планета ESS-0.2 уже виблискувала під зоряним світлом "Альтес", і, здавалося, запрошувала їх зробити перший крок у невідоме.

Розділ 2: Триумф невиконаної місії

Наступні кілька днів екіпаж провів на орбіті ESS-0.2, ретельно готуючись до спуску

на поверхню. Це була найвідповідальніша частина місії. Вони мали не лише успішно увійти в атмосферу, але й розгорнути навколопланетні супутники, які забезпечували б зв'язок із Землею та допомогли з навігацією.

Марк і Чарлі спостерігали за роботою з оглядового мостика. Усі були зайняті. На екранах миготіли технічні дані, а корабель наповнився звуками переговорів між різними відділами.

— Ну що, як тобі робота? — запитав Марк, глянувши на друга.

Чарлі коротко посміхнувся, навіть не відриваючи погляду від моніторів.

— Як завжди, механікам роботи вистачає. Вони мають перевірити кожен вузол, кожную деталь перед входом в атмосферу. Зараз нам не позаздриш.

Паралельна історія: Розмова про N.A.S.T.R.O.M.A

“Механіки зібралися в машинному відсіку, перевіряючи системи. Посеред обговорень Чарлі вирішив запитати про компанію, яка спроектувала їхній шатл.

— Ви знаєте, що N.A.S.T.R.O.M.A. спроектувала не проста компанія? Це легенда серед інженерів, — почав він.

— Легенда, кажеш? — усміхнувся Томас. — А я чув, що це корпорація, де працюють роботи.

Чарлі кивнув.

— Майже так. Їхній штаб — автоматизований. Усі креслення проектується штучним інтелектом. Їхні технології випереджають час на десятиліття.

— Але ж і проблем вони нам підкидають, — буркнув Лі, оглядаючи панель двигуна. — Ця система стабілізації... Скільки годин ми на неї витратили?

— Бо вона створена не для таких польотів, — заперечив Чарлі. — Її спроектували для безпілотних місій. Ми — лише експеримент.

— Чудовий експеримент, — засміявся Томас, підкидаючи гайку. — Якщо виживемо, напишемо відгук.

— Знаєш, Лі, — додав Чарлі, посміхнувшись, — якби не ці інженери, ми б зараз не стояли на цьому кораблі. У них є своє бачення, і воно працює, хоч інколи й зі скрипом.

— А ще в них є бюджет, як у цілої планети, — підкреслив Лі. — Чи це теж їхня заслуга?

Чарлі знизав плечима.

— Вони дають нам інструменти. Решта — на нас.

Механіки замовкли, зосередившись на роботі. Тільки шум вентиляції порушував тишу, поки вони методично перевіряли кожен компонент. Час від часу хтось із них кидав погляд на монітори, де мерехтіли дані діагностики.”

І справді, всього шестеро механіків із всієї команди, механіки майже не з'являлися у спільних приміщеннях. Їх можна було знайти в машинному відсіку, де вони перевіряли справність міжзоряного двигуна, реактивних маневрових систем і стабілізаторів. Усі розуміли: якщо щось піде не так під час входу в атмосферу, другого шансу може й не бути.

— Що ж, нам пощастило, що ти — не лише механік, а й стратег, — підколов Марк.

— Без тебе вони б не впоралися.

— Я б віддав перевагу трохи меншому обсягу роботи, — відповів Чарлі, але в його голосі звучала гордість.

Тим часом решта екіпажу займалася підготовкою лабораторного обладнання та зразків, які мали використовувати для аналізу планетарної атмосфери, ґрунту, води та можливих мікроорганізмів. Лабораторії кипіли від діяльності. Науковці, такі як Марк, із захопленням перебирали приладдя, перевіряючи чутливість сенсорів і налаштовуючи аналізатори.

— Знаєш, це все нагадує мені дитинство, — сказав Марк, коли вони вдвох із Чарлі пройшли повз одну з лабораторій, де інженери перевіряли сканери.

— Дитинство? — Чарлі здивовано підняв брову.

— Ага, — Марк зупинився, притулившись до дверної рами. — Коли я був дитиною, мені подарували набір для юного хіміка. Я міг годинами сидіти в гаражі, змішуючи рідини та думаючи, що от-от винайду щось неймовірне. І зараз... зараз я відчуваю те саме.

— Різниця лише в тому, що тепер твої експерименти можуть створити або знищити життя, — пожартував Чарлі.

— Або врятувати людство, — відповів Марк з усмішкою. — Але я впевнений, що ми все зробимо правильно.

Марк підійшов до столу, взяв у руки невеликий контейнер з інструментами для збору проб і задумливо подивився на нього.

— Уявляєш, Чарлі? Там, унизу, може бути щось, що змінить усе, що ми знаємо про життя.

— А може, й ні, — сухо зауважив Чарлі, але в його голосі не було сарказму. Він просто завжди намагався залишатися реалістом.

— Побачимо, — тихо відповів Марк, уважно дивлячись на планету за ілюмінатором.

Час підготовки минув швидко. Супутники були розгорнуті й почали передавати дані про атмосферу та клімат ESS-0.2. Інженери підтвердили стабільність траєкторії входу в атмосферу, а механіки закінчили перевірки систем.

Нарешті капітанка Ніка скликала всіх до командного центру.

— Екіпажу увага! Ми завершили всі необхідні приготування. Вхід в атмосферу розпочнеться завтра о 07:00 за корабельним часом. Усім рекомендується відпочити та підготуватися до роботи. Це наш вирішальний момент.

Марк і Чарлі залишили командний центр разом. Коридори корабля здавалися тихими, навіть урочистими, ніби сам "N.A.S.T.R.O.M.A." усвідомлював важливість моменту.

— Завтра великий день, — сказав Марк, коли вони зупинилися біля своїх кают.

— Головне, щоб усе пройшло так само гладко, як і ці дні, — відповів Чарлі.

— Так і буде, — впевнено сказав Марк. — Ти ж знаєш, ми зробимо все, як слід.

Чарлі кивнув і, злегка втомлено посміхнувшись, відкрив двері своєї каюти.

— Сподіваюся, ти маєш рацію, Марк.

Двері зачинилися, залишаючи Марка наодинці. Він ще раз подивився в ілюмінатор на ESS-0.2, що світилася так близько й так далеко. Його серце було сповнене хвилювання та надії. Завтра вони зроблять перший крок на нову планету — і, можливо, на нову сторінку історії людства.

Коридори корабля були тихими, коли екіпаж готувався до завтрашнього спуску. Кожен у своїй каюті або лабораторії завершував останні приготування чи намагався трохи відпочити. Годинник на стіні показував 03:12 корабельного часу, коли простір розірвав звук оглушливої сирени.

— Увага! Увага! — автоматизований голос системи сповістив тривогу. — Виявлено критичні пошкодження. Автоматичний вхід в атмосферу планети ESS-0.2 розпочато. Усім екіпажам зайняти аварійні позиції!

Марк прокинувся від цього звуку, підхопившись із ліжка. Його серце билося в грудях, як молот. За кілька секунд двері каюти відкрилися, і в коридор влетів Чарлі, який виглядав збентеженим, але зібраним.

— Що відбувається? — запитав Марк, хапаючи свій аварійний рюкзак.

— Не знаю, — швидко відповів Чарлі. — Але якщо сирена працює, значить, проблема серйозна. Потрібно негайно йти до командного центру.

Вони вибігли в коридор, де вже зібралося кілька членів екіпажу. Усі виглядали наляканими, але намагалися діяти злагоджено. Шатл здригнувся, і під ногами відчувся сильний поштовх. Світло в коридорах стало миготіти, а повітря заповнилося слабким запахом гару.

— Це не схоже на тренувальну тривогу, — пробурмотів Марк, намагаючись триматися рівно.

Коли вони дісталися командного центру, там уже була капітанка Ніка. Її обличчя, зазвичай спокійне, зараз виражало серйозність і напругу. Вона швидко вказувала на монітори, які показували стан корабля.

— Що сталося? — гучно запитав Чарлі, підходячи до панелі.

— Автоматичні сенсори зафіксували втрату стабільності в одному з головних маневрових двигунів, — пояснила капітан. — Через це система ввімкнула аварійний режим. Ми входимо в атмосферу, щоб уникнути подальшого пошкодження.

— Входити в атмосферу без підготовки? Це може зруйнувати корабель! — Чарлі схопив планшет і швидко почав переглядати дані.

— У нас немає вибору, — відповіла капітанка. — Ми втратили контроль над рухом. Нам потрібно зайняти аварійні позиції.

Паралельна історія: Рішення в хаосі

"Капітанка Ніка стояла на містку, стискаючи поручень так, що біліли пальці. Аварійні сигнали оглушливо ревли, пробіскові вогні фарбували її білосніжне волосся в криваво-червоне. Металевий корпус шатла здригався від кожного удару. Але Ніка не дозволяла паніці заповнити її. Її обличчя залишалося незворушним, хоч серце, здавалося, розривалося на шматки.

"Як це могло трапитися? Що я прогледіла?" — ці питання билися в її голові, наче

загнані звірі. Вона завжди була впевнена у своїх рішеннях, навіть якщо вони були поспішними. Її інтуїція не раз рятувала команду, але тепер... тепер вона вперше почувала себе безсилою.

На моніторах хаотично миготіли попередження. Система відмовляла одна за одною. Ніка відчувала, як напруження давить на її плечі, як відчай підкрадається ближче. Але вона не мала права піддатися слабкості. Її команда дивилася на неї, навіть якщо через плутанину хаосу й диму їхніх облич вона не могла бачити. Вони потребували її спокою, її наказів.

"Я капітан. Я не можу дати слабіну", — повторювала вона собі, намагаючись приглушити сумніви.

Втім, думки тікали далі, в минуле. Вона згадувала свої помилки, моменти, коли поспіх підводив її. Її слабкість приймати рішення швидко й без глибокого аналізу завжди була тінню, що йшла за нею. Але зараз часу на роздуми не було. Кожна секунда могла стати останньою для її екіпажу.

"Потрібен план. Інший план. Якщо ми не зможемо врятувати всіх, хоча б частину команди. Я повинна..." — Ніка різко повернулася до консольного термінала, її пальці забігали по клавішах.

Система відмовила, знову й знову. "Чорт!" — вилаялася вона крізь зуби. Її строгість завжди була її щитом, але тепер вона відчула, як під цим щитом розбивається внутрішня паніка. Вона видихнула, примусивши себе заспокоїтися.

"Мені потрібно зосередитися. Якщо ми втратимо шатл, я повинна мати план для тих, хто виживе", — вирішила вона. Її думки почали складатися в чітку схему: організація виживання на невідомій планеті, розподіл ресурсів, перевірка медичного стану екіпажу...

Проте на краю свідомості ворухився страх. А що, якщо вона зробить помилку? Що, якщо її поспішне рішення знову коштуватиме життів?

Ніка підняла очі на монітор, де відображався стан корпусу. Часу було катастрофічно мало. Але вона не могла дозволити собі зупинитися. "Навіть якщо це моя остання помилка, я повинна спробувати. Вони заслуговують на шанс", — подумала вона, повертаючись до консолі.

Кожна дія здавалася непевною, кожне рішення важило більше, ніж вона могла витримати. Але Ніка залишалася непохитною. Її обличчя залишалось холодним і суворим, навіть якщо всередині вирували бурі. Вона була капітаном. І капітан не має права здаватися."

Шатл здригнувся ще раз, і цього разу вібрація тривала довше. Марк схопився за поручень, намагаючись втримати рівновагу.

— Чарлі, є шанси відновити керування? — запитав він, але Чарлі лише похитав головою.

— Ми вже входимо в атмосферу. Навіть якби я міг полагодити двигун, зараз це неможливо. Усе, що ми можемо зробити, — це спробувати забезпечити м'яку посадку.

— Усі на свої місця! — голос капітанки розрізав повітря. — Готуйтеся до входу в

атмосферу!

Екіпаж миттєво розділився: хтось пішов до крісел з аварійними ременями, інші допомагали закріпити лабораторне обладнання та закрити герметичні двері.

Марк і Чарлі зайняли місця поруч у залі для дослідників. Гуркіт за стінами ставав сильнішим, коли корабель увійшов у верхні шари атмосфери. Тиск і температура наростали, корпус тремтів від навантаження.

— Марк, тримайся! — крикнув Чарлі, намагаючись перекричати гуркіт.

— Та тримаюся! — відгукнувся Марк, стискаючи ремені безпеки так, ніби це було єдине, що тримало його в реальності.

Екрани в командному центрі показували швидке зниження висоти. Вогненна аура почала оточувати корабель, коли він пробивався крізь щільні шари атмосфери. Система сигналізувала про перевантаження корпусу, але шатл продовжував падати.

— Ми втратили контроль! — вигукнув один із пілотів.

— Усім приготуватися до жорсткої посадки! — пролунала команда капітанки Ніки.

Марк обмінявся швидким поглядом із Чарлі. Їхні очі сказали більше, ніж могли б слова: це може бути кінець.

Шатл стрімко наближався до поверхні ESS-0.2, залишаючи за собою довгий вогненний слід у небі. Шатл трясло все сильніше, а гучні сирени та автоматичні голоси систем заглушували майже все інше. Капітанка Ніка стояла в командному центрі, її голос був чітким і рішучим:

— Увага, екіпаж! Усі негайно до аварійних капсул! Повторюю, усім зайняти аварійні капсули для екстреної евакуації!

Марк і Чарлі, разом із рештою екіпажу, рвонули до коридорів, які вели до відсіку капсул. Корпус шатла вже тріщав під навантаженням, а гуркіт набував загрозливих обертів.

— Швидше, Чарлі! Ми мусимо вибратися звідси! — закричав Марк, обганяючи друга.

Але Чарлі раптом зупинився посеред коридору. Його обличчя стало блідим, коли він глянув на планшет, який міцно тримав у руці.

— Марк, зачекай! — Чарлі схопив друга за плече і втягнув у невелике приміщення біля стіни.

— Що сталося? — Марк майже кричав, намагаючись перекрити шум сирен.

— Ми не можемо йти до капсул, — холодно сказав Чарлі, тримаючи планшет перед собою.

— Що?! Ти збожеволів? Це єдиний спосіб врятуватися!

Чарлі мовчки показав на екран. Марк, ледь зосередившись, почав читати.

На планшеті був діагностичний звіт про стан корабля. Відображалось кілька критичних червоних попереджень: "Втрата зв'язку з правою секцією корпусу", "Відмова другого двигуна, "і найстрашніше "Пошкодження основного каркаса. Відділення модуля неминуче."

— Чарлі... це означає... — почав Марк, але його голос зірвався.

— Частина корабля вже відірвалася, — перебив Чарлі, спокійний, але серйозний. — Місток із капсулами теж у зоні ризику. Якщо він відірветься, усі, хто буде всередині, загинуть.

На мить вони обоє мовчали, усвідомлюючи весь жах ситуації.

— Це неправда! — вигукнув один із механіків, який почув їх розмову. За ним зупинилося ще кілька членів екіпажу. — Як ти можеш це стверджувати?

— Ось, дивіться! — Чарлі обернув планшет, щоб усі побачили дані. — Система тримається на межі, а місток уже перегрівається. Він може відвалитися будь-якої миті!

Механіки переглянулися, їхні обличчя виражали сумнів і страх.

— Але капітан наказала йти в капсули, — пробурмотів один із них.

— Якщо підете туди, ризикуєте життям ще більше! — наполягав Чарлі.

— Я не збираюся вмирати тут, — різко сказав інший механік і рвонув коридором до капсул. Інші, хоч і нерішуче, побігли за ним.

Марк повернувся до Чарлі.

— Що ж тепер робити? Ми залишимося тут і просто помremo?

Чарлі похитав головою і швидко прокрутив дані на планшеті.

— Є одна аварійна капсула в секції біолабораторій. Вона не підключена до головного модуля і може спрацювати автоматично. Якщо ми встигнемо...

Марк кивнув, відчуваючи, як у грудях холодне від усвідомлення небезпеки.

— Тоді побігли.

Вони рвонули коридорами, ухиляючись від уламків, що вже почали сипатися зі стін. Корпус корабля тріщав, наче велетенський монстр, який от-от розколеться навпіл. Попереду на горизонті майоріло червоне світло відділу біолабораторій, де їх чекала остання надія на порятунок.

Паралельна історія: Радість серед хаосу

"Ніка відчула, як важкість гравітації тисне на її тіло, коли аварійна капсула відокремилася від корабля і стрімко увірвалася в атмосферу планети. Тіло притискало до крісла, а панорамний екран капсули показував палаюче небо, що здавалося живим від вогняних потоків та уламків. Але її думки були не тут, не в капсулі.

"Вони встигли. Усі мали встигнути," — думала вона, дивлячись на табло, де висвічувалися сигнали інших капсул. Її команда виконала наказ, і тепер вони мали шанс вижити. Капітанка раділа цьому більше, ніж могла показати.

Її суворе обличчя залишалося незворушним, але серце тріумфувало. Вона уявляла, як Марк, Чарлі та решта екіпажу боролися за життя, виконуючи її наказ. Кожен із них мав свою роль, і тепер їхні долі були в руках аварійних систем і планети, що чекала внизу.

"Я зробила правильне рішення. Можливо, вперше за довгий час я справді впевнена в цьому," — думала Ніка, хоча біль у грудях від страху за команду не полишав її.

Але в глибині душі виникали й інші думки. Що, якщо все було даремно? Що, якщо її поспішний наказ лише прискорив трагедію? Ніка змусила себе відкинути ці думки.

Зараз вони були недоречними.

"Ні, я не можу дозволити собі сумніватися. Вони виживуть. Ми виживемо. Це ще не кінець," — твердо подумала вона, ковтаючи тривогу.

Капсула здригнулася, і на кілька секунд Ніка відчула, як серце завмирає. Але потім система стабілізувалася, і вона знову повернула контроль над ситуацією. Її рука потягнулася до консолі, перевіряючи системи капсули.

Погляд зупинився на невеликому моніторі, де відображались життєві показники інших капсул. Усі сигнали були зеленими. Її команда була жива.

У її очах блиснула надія. Вона майже дозволила собі усміхнутися, але швидко схаменулася. Це ще не кінець. Попереду — невідоме, але зараз у них була головна перевага: вони були разом.

"Тепер ми зможемо знайти шлях. Можливо, ми не врятуємо корабель, але ми врятуємо себе," — Ніка стиснула руку в кулак, відчуючи, як тривога поступово поступається місцем рішучості.

Вогонь за ілюмінатором капсули згасав, і на горизонті почала з'являтися поверхня планети. Ніка вдихнула глибоко. Вона мала один шанс. І була впевнена, що використає його."

Розділ 3: Падіння "N.A.S.T.R.O.M.A"

Коридори шатла тремтіли, наче його металеве серце розривалося зсередини. Марк і Чарлі мчали щосили, ухиляючись від іскор, уламків і потоків диму, що вже заповнювали простір. Капсула була близько — лише кілька десятків метрів, але кожен крок здавався вічністю.

— Швидше, Марк! — закричав Чарлі, оглядаючись назад. Задня частина коридору вже почала обвалюватися, перетворюючись на хаос вогню і металу.

— Я стараюся! — задихаючись відповів Марк, відчуючи, як легені пече від диму.

Нарешті вони досягли біолабораторії. У кутку приміщення, майже невидима за шафами з обладнанням, стояла невелика аварійна капсула. Її світлодіоди миготіли зеленим, сигналізуючи про готовність до запуску.

Чарлі кинувся до панелі управління, швидко вводячи код активації.

— Вона ще працює, — сказав він із полегшенням.

— І це капсула на одного, — пробурмотів Марк, озираючись на вузький простір всередині.

— У нас немає вибору, — Чарлі потягнув його до люка. — Сідаємо обидва, і якось виживемо.

Вони залізли всередину, тісно притулившись одне до одного. Для двох дорослих чоловіків місця майже не залишалося. Марк ударився головою об стіну, намагаючись зігнути ноги, а Чарлі вперся плечем у панель управління.

— Справжній "люксовий" клас, — саркастично пробурмотів Марк, хоч його обличчя було спітніле від напруги.

Чарлі ввів команду на запуск. Капсула почала гуркотіти, коли система активації запрацювала.

— Тримайся міцніше, зараз буде не до жартів, — попередив Чарлі.

В цей момент різкий гул наповнив капсулу. Вони відчули, як тиск різко зріс, і люк із гучним хлопком закрився за ними. Лише секунду потому сталося те, чого вони боялися: корпус шатла дав тріщину, і місток, де розташовувалися основні капсули, відірвався.

— О, ні! — Марк із жахом глянув на екран, який показував, як величезний шматок шатла, заповнений капсулами з екіпажем, загорівся і почав падати вниз, охоплений полум'ям.

— Вони... — голос Чарлі зірвався. Він намагався щось сказати, але слова не знаходилися.

Капсула підстрибнула, ніби її викинули зі шлейфу хаосу. За лічені секунди вони залишили шатл позаду, але полум'яний вибух позначив його останні миті в небі.

— Усі... вони... — прошепотів Марк.

— Ми не знаємо напевно, — коротко відповів Чарлі, стискаючи кулаки. — Може, хтось вижив.

Але обличчя обох говорили більше за слова: надія була примарною.

Тим часом у Ніки

"Капітанка Ніка летіла в своїй капсулі, спостерігаючи за екраном, що показував загибель основного модуля з капсулами екіпажу. У її грудях відчувся різкий біль, схожий на удар, що пройшов крізь усе тіло. Вона не могла дихати, не могла повірити.

"Це моя провина... Я мала щось зробити, щоб врятувати й шатл, й команду," — промайнуло в її думках. Її руки тремтіли, хоча обличчя залишалося холодним. Вона наказала їм евакуюватися, вірячи, що це правильно, але тепер екран показував лише вогонь і попіл.

Відчай огорнув її, але всередині зароджувався і ще сильніше кричав інший голос: "Зараз не час ламатися. Є ті, хто вижив. Їм потрібна капітанка. Потрібна я."

Вона стиснула кулаки, зібравши залишки своєї сили. Її обов'язок ще не закінчено."

Капсула врзалася в атмосферу планети, несамовито тремтячи. Ремені безпеки врзалися в їхні тіла, обмежуючи рух. Кожен удар об повітряні шари відчувався як удар молота.

— Ще трохи! — закричав Чарлі, тримаючись за панель, коли капсулу підкинуло черговим потоком.

— Тримаюся! — відгукнувся Марк, але в цей момент його праву ногу різко смикнуло вбік. Від різкого болю він скрикнув.

— Що сталося? — Чарлі повернув голову.

Паралельна історія: Як Марк і Чарлі отримали свої травми

"Усе почалося, коли корпус шатла "N.A.S.T.R.O.M.A." почав руйнуватися від напруги, спричиненої аварійною декомпресією. Метал тріщав, а уламки сипалися навколо, перетворюючи коридори на пастки. Під час бігу Марк кілька разів ледь не оступився, коли під ногами підлога раптово скривлюється чи покривалася уламками.

Коли вони досягли біолабораторії, Чарлі, намагаючись якомога швидше відкрити

аварійну капсулу, необережно вдарився рукою об кут панелі управління, а зверху впав ящик прямо на той кут. Тріск у мізинці відгукнувся гострим боєм, але часу звертати на це увагу не було. Він продовжував працювати однією рукою, поки інша мимоволі здригалася від пошкодження.

Марк отримав свою травму пізніше, вже в капсулі. Коли шатл вибухнув і капсула різко увійшла в атмосферу, сильна турбулентність підкинула їх усередині. Через обмежений простір його права нога вдарилася об стінку капсули, а Чарлі став на неї. Сила удару була настільки великою, що щиколотка отримала вивих.

Після жорсткої посадки на чужій планеті ремені безпеки врізалися в їхні тіла, залишаючи синці й забої. Чарлі, намагаючись піднятися, усвідомив, що мізинець остаточно пошкоджений через напруження під час приземлення. А Марк, пробуваючи поворухнути ногою, зрозумів, що травма щиколотки стане для нього серйозною перешкодою".

— Щиколотка! — крізь зуби простогнав Марк.

Чарлі не встиг відповісти, бо в цей момент капсула з гуркотом врізалася в землю, зробивши кілька обертів і зупинившись серед чужих скель.

Усередині все стихло. Важке дихання наповнювало простір, а в головах двох чоловіків лунав дзвін від різкого удару. Чарлі розблокував ремені й спробував підвестися, але його рука боляче сіпнулася.

— Мізинець... здається, зламаний, — пробурмотів він, хапаючись за травмовану руку.

Марк теж спробував підвестися, але відчув, як гострий біль пронизав його праву ногу.

— Щиколотка вивихнута, — сказав він, стискаючи зуби. — Це ще не найгірше, але ми в біді.

Чарлі обережно розкрив люк і визирнув назовні. Світло інших сонць заливало незнайому планету. Їх оточували скелясті утворення, червонуватий ґрунт і дивні рослини, які виглядали немов суміш моху та коралів.

— Шатл... — сказав Марк. — Він упав недалеко.

Чарлі оглянув горизонти й кивнув: на відстані приблизно 40 кілометрів виднілися рештки корабля. Дим здіймався в небо, сигналізуючи про місце аварії.

— Ми не знаємо, чи хтось вижив, — сказав Чарлі, обернувшись до Марка.

— Але є шанс, — Марк подивився на нього серйозно. — Якщо вони живі, нам потрібно їх знайти.

— І дізнатися, чи залишилося там обладнання для виживання, — додав Чарлі, знову поглянувши на невідому планету.

Вони мовчки вилізли з капсули, дивлячись на незнайомий світ, який тепер став їхньою реальністю. Попереду був шлях, який визначить їхню долю, але вони ще не знали, чи готові до нього. Чарлі полегшено зітхнув, вдихаючи тепле, хоча й дещо дивне, повітря планети. Воно було густіше за земне, і легкий присмак заліза ледь помітно лоскотав ніс. Вибравшись із капсули, він окинув поглядом околиці.

— Ну що ж, Марку, вітаю нас із приземленням.

Марк, підперши голову руками, сидів на підлозі капсули й стискав пошкоджену щиколотку. Його обличчя перекошилося від болю, але саркастичний вогник в очах ще залишався.

— Схоже, "перший контакт" із цією планетою в нас не дуже вдався, — пробурмотів він. — Замість феєрверків — купа диму й двоє покалічених науковців.

— Все одно могло бути гірше, — знизав плечима Чарлі, роздивляючись горизонт. — Ми живі. Це вже непоганий початок.

Марк похитав головою, зібравши сили, щоб підвестися.

— Знаєш, я так подумав... наступного разу нехай міжзор'яні експедиції лишаються для сміливців з ідеальним здоров'ям.

Чарлі, хоч і тримався серйозно, не стримав посмішки.

— Як твоя нога?

— Схоже на вивих. Ходити зможу, але не швидко. А як твоя рука?

Чарлі поворушив пальцями, кривлячись від болю.

— Зламаний мізинець — не смертельно. Але з ремонтом чи тонкою роботою тепер буде складніше.

— Значить, ми обидва "в ідеальній формі". Що далі? — запитав Марк, спершись на стінку капсули.

Чарлі сів поруч із ним, витягаючи планшет, що вцілів під час аварії. Екран був подряпаний, але більшість функцій працювали.

— Для початку розберемося, що з нами є. Це капсула на одну людину, тому багато чого тут немає.

Чарлі розкрив кілька відсіків у стінках капсули. Там виявилось:

- Три невеликі пакети з їжею, розраховані на три дні однієї людини.
- Півлітровий контейнер із водою.
- Невеликий багатоцільовий інструмент, схожий на ніж із викруткою та пилкою.
- Мініатюрний набір першої допомоги.

— І що це за жарт? — пробурчав Марк, дивлячись на запаси. — Нам цього вистачить на сім днів максимум, якщо економити, хоча що можна зробити якщо капсула лише на одну персону.

— І то в ідеальних умовах, — додав Чарлі. — А вони, як я бачу, не зовсім такі.

Він показав рукою на навколишню місцевість: величезні дерева, червонувата земля, а в далині високі скелі створювали гірський хребет.

— Добре, що повітря придатне для дихання, — сказав Чарлі. — Це вже плюс.

— А мінусів у нас немає? — гірко пожартував Марк.

— Мінусів удосталь. Наприклад, 40 кілометрів до нашого шатла, — відповів Чарлі, показуючи на планшеті карту. — Якщо там хтось вижив, вони можуть чекати допомоги. І навіть якщо ні, там можуть залишитися ресурси, але будемо надіятися на краще.

Марк похмуро дивився в гору, де ледь виднівся чорний дим в напрямку півдня.

— Іти туди нам доведеться. Ми не можемо сидіти тут і чекати. Але з моєю щиколоткою це буде довга прогулянка.

— Не тільки довга, але й небезпечна, — кивнув Чарлі. — Планета може виявитися не такою вже й гостинною.

— Ти це зараз серйозно? А я думав, ми виграли квиток у п'ятизірковий готель, — саркастично відповів Марк, але за його жартами крився страх.

— Добре, Марку, давай поки що відпочинемо. Відновимо сили, спробуємо обдумати план.

— Я вже знаю план, — зітхнув Марк. — Кульгати за тобою й не вмирати.

Чарлі посміхнувся, хоч і не вперше за цей час відчув, як у його душі прокидається сумнів.

— Добре, тоді завтра вирушимо до уламків. Усе, що ми можемо зараз зробити, — це вижити.

Вони замовкли. Над ними, на небі, нависав чужий світ із двома сонцями, червоно-білим місяцем і нескінченними просторами невідомого.

Час невпинно минав. Після кількох годин, проведених біля капсули, Марк і Чарлі, намагаючись зібратися з силами, почали оглядати околиці. Вони вирішили, що треба дослідити планету, щоб зрозуміти, з чим мають справу, і, можливо, знайти ресурси, які допоможуть їм пережити ці важкі умови.

Навколо капсули було дивно тихо. Перші хвилини вони просто стояли й оглядали ландшафт, намагаючись визначити, чи є які-небудь ознаки життя або небезпеки. Повітря було густим і наповнене чимось схожим на запах стародавнього лісу, з присмаком заліза, що спонукає до підозр і настороженості.

Планета була одночасно знайомою і чужою. Ландшафт нагадував поєднання Землі та Марса: червонувата земля з густими лісами, що виглядали неприродно. Величезні скелі здіймалися на далекому горизонті, а навколо них простягалися порослі дивними рослинами. Вони нагадували земні, але були не такими — більш химерними й барвистими.

Рослини на цій планеті здебільшого мали незвичні кольори. Червоні, сині, фіолетові — і навіть напівпрозорі! Деякі виглядали як живі істоти, що постійно змінювали свої позиції. Деякі з них нагадували величезні соняшники, але з дивною особливістю: навіть без вітру, вони злегка рухалися. Це був неймовірно дивний ефект, адже більшість рослин, які вони бачили, поводитися так, наче спостерігали за ними.

— Це... щось надзвичайне, — промовив Марк, наближаючись до одного з таких рослин. — Деякі з цих рослин рухаються. Це не може бути просто рослина.

Чарлі теж подивився на ці "живі рослини", і хоча його наукове серце билося швидше від цікавості, він розумів, що це може бути ще однією загадкою цієї планети.

Але те, що вони побачили наступного разу, було набагато страшніше.

Марк, відчуваючи нудоту, відвів погляд від скель і подивився в бік рослин, де йому здалося, що він помітив рух. Придивившись, він зрозумів, що то були комаха. Вона була величезного розміру з людську долоню і виглядали як поєднання кількох різних істот

одночасно.

— Чарлі, дивись на це! — гукнув він, вказуючи пальцем на одного з жуків, що повзав між камінням.

Чарлі підняв погляд і побачив, як це дивне створіння пересувається по землі. Його тіло було схоже на тіло скорпіона, з загостреним хвостом, що навіть трохи виблискував у світлі місцевих сонць. Проте його "голова" і частина передньої частини виглядали, як у павука, з десятима лапами. І до того ж — його крила нагадували бджолині. Складно було повірити, що це одна жива істота.

— І що це за біда? — сказав Чарлі, не зводячи погляду з жука. — Що ж це за суміш такої еволюції? Я навіть не знаю, з чого почати.

— Ніколи не думав, що буду бачити таке... поєднання, — відповів Марк. — Це може бути чимось небезпечним?

— Ми маємо бути обережними, — сказав Чарлі, звертаючи увагу на поведінку цих комах. — Це може бути просто природний механізм виживання для цієї планети, але я б не радив наближатися.

Марк кивнув, відступаючи, і разом із Чарлі продовжили огляд місцевості.

Вони обидва витягли з рюкзаків необхідні прилади, щоб зробити кілька вимірів, і через деякий час Чарлі вирішив перевірити стан запасів енергії в капсулі. Він відразу звернув увагу на різні показники на планшеті, перевіряючи рівень батареї та стан основних систем.

— Капсула ще тримається, — сказав він, переглядаючи дані. — Але нам слід бути економними з енергією. Все працює, але нам не вистачить для тривалого перебування тут без поповнення ресурсів.

Він оглянув кількість припасів, яка залишилася, і почав підраховувати, скільки їжі та води встигнуть вистачити для двох людей. На жаль, запаси були обмежені, і вони не могли собі дозволити марнувати їх без потрібних заходів.

— У нас є можливість добратися до уламків шатла, — сказав Чарлі після короткої паузи, коли він ознайомився з іншими даними. — Він впав не дуже далеко — орієнтовно 40 кілометрів звідси.

— Чи є надія, що там залишилися ресурси? — запитав Марк.

Чарлі задумливо поглянув на планшет, але на його обличчі не було оптимізму.

— Не знаю... але я певен, що ми повинні спробувати. Що ми можемо зробити, якщо не спробуємо добратися до уламків?

— Вижити, — тихо сказав Марк. — Ось що ми можемо зробити.

Чарлі на мить замовкнув, зважуючи ситуацію.

— Але є ще щось, що я помітив, — додав він, після паузи. — Це місце... Воно не схоже на інші планети, з якими ми стикалися. Здається, що природа тут якось реагує на людей. Як тільки ми з'явилися, щось тут почало змінюватися.

Марк подивився на Чарлі і зрозумів: ця планета не була готова до їхнього прибуття. І зараз, коли вони були тут, все, що вони робили, могло призвести до ще більшої катастрофи.

Паралельна історія: План у ущелині

"Ніка відкрила очі, хоча біль від падіння змушував її тіло протестувати проти будь-якого руху. Кілька секунд вона лежала, намагаючись упоратися з гудінням у голові та розібратися в тому, що відбувається. Ущелина, куди її занесло, була вузькою, стрімкі стіни здавалося нависали, а сонячне світло ледь пробивалося крізь її вершини.

Повільно піднявшись, вона почала оглядати навколишню місцевість і своє спорядження. Першим, що впало їй в очі, був її планшет. Він лежав у кількох метрах від неї, розбитий вщент. Ніка відчула, як у грудях защеміло. Без планшета шансів знайти інші майже не залишилося.

"Спокійно, Ніко. Це не кінець. Просто чергова задача, і ти її вирішиш", — сказала вона сама собі.

У капсулі залишилося небагато припасів: три пакети з їжею, трохи води, універсальний інструмент і аптечка. На перший погляд — цього вистачити ненадовго, але для старту цього було досить.

Вона озірнулася. Вогонь шатла не було видно, ущелина була занадто глибокою, а шлях до скельного підйому видавався нереальним. Два напрямки перед нею здавалися однаково невідомими. В одному кінці ущелини ледве виднілося світло, в іншому — густіший морок.

"Отже, вибір очевидний", — подумала Ніка, вирішуючи йти до світла.

Ваші думки змішалися в хаосі. Чи вижив екіпаж? Чи достатньо добре вона виконала свій обов'язок? Чи можна було зробити більше, чи її рішення були правильними? Вона похитала голову, відганяючи сумніви.

"Головне, що вони повинні були вижити. Я дала їм наказ евакуюватися, і вони повинні були це зробити. Якщо я живу, значе, і вони теж мають шанс."

Ніка зробила глибокий вдих. Її рішучість лише зросла. Як капітанка, вона мала знайти екіпаж і допомогти їм вижити, за будь-яку ціну.

Підтягнувши рюкзак із припасами, вона востаннє оглянула уламки капсули. Її силует швидкий зник у тіні ущелини, що вела до світла."

Чарлі подивився на Марка, і його обличчя набрало серйозного виразу. Він знав, що на їхніх плечах лежала не тільки власна безпека, але й доля цієї планети. Кожен їхній крок, кожне їхнє рішення тепер мало вагу.

— Ми повинні бути обережними, — сказав він, схилившись над планшетом і перевіряючи ще раз координати падіння шатла. — Ми не знаємо, що насправді тут відбувається, але це місце явно не радо нас бачить. Природа, як ти сказав, здається, реагує на нас. Ми не можемо просто пройти через усе це і залишити після себе лише руйнування.

Марк важко зітхнув, підтримуючи себе на важко пошкодженій нозі.

— Я згоден. Але ми не можемо просто сидіти тут і спостерігати, як усе навколо нас руйнується, поки ми чекаємо чудес. Нам потрібні ресурси, щоб продовжити. Як би ми не опинилися тут, наші можливості обмежені. І якщо шатл справді впав недалеко, ми

повинні потрапити туди, щоб дізнатися, чи можемо ми знайти що-небудь, що допоможе нам вижити.

Чарлі кивнув, спостерігаючи, як Марк ледь-ледь тримається на ногах. Вони обидва були виснажені і пошкоджені, але варіантів не було.

— Ладно, почнемо з малого. Ми знайдемо місце для ночівлі, позбираємо сили, а потім вирушимо до уламків шатла завтра, — сказав Чарлі, вже відчуючи, як організм вимагає перепочинку.

— Звучить як план. Хоча я б насправді трохи поспав. — Марк усміхнувся, але його погляд все одно був серйозним.

Чарлі підійшов до одного з дивних, рухомих рослин, трохи відсахнувшись, коли одна з них здригнулася на їхній підхід.

— Тут ми не залишимося, — сказав він, заглядаючи на залишки капсули. — Тут усе... тривожне. Треба якнайшвидше дістатися до нашого шатла, і подивитися, чи можемо ми знайти хоч якісь докази того, що сталося.

Тим часом Марк озирнувся. Дивні, не зовсім земні звуки, що долинали з темного лісу на горизонті, змусили його відчувати себе ще більш не на місці. Вони були далеко від будь-якої цивілізації, на абсолютно чужій планеті, і в цьому було щось лячне, що постійно давило на свідомість. Однак, відступати не було куди.

— Ти правий, — промовив Марк, знову підводячись на своїй вивихнутій нозі. — Треба діяти. Хоча б заради того, щоб дізнатися, що залишилося від нашої команди. Ми ж не можемо просто сидіти й спостерігати, як усе навколо гине.

Вони трохи більше не розмовляли, але в повітрі був відчутний той же страх, що й у кожному їхньому слові — страх перед невідомим і перед тим, що може ховатися в кожному куточку цієї планети. Та чи була вона дійсно ворожою? Чи це лише наслідки їхнього прибуття, їхнього втручання в екосистему цього світу?

Вони вирішили ночувати неподалік, влаштувавши тимчасовий табір серед великого каміння, де могли захистити себе в разі чого. Небо над головою було дивовижно чітким, виблискуючи зірками, але ті зірки, на які вони колись могли покладатися, стали тепер абсолютно чужими, як і вся ця планета.

Ніч була тихою, але кожен звук здавався занадто гучним. Іноді було чути ледь чути шурхотіння, як від дрібних істот, що рухались в темряві. Час від часу з'являлись якісь мерехтіння, як від світлячків, але вони швидко зникали, ніби ховалися від уваги.

Зранку, коли вони прокинулися, обидва відчували, що настане важка доба. І хоча надія на порятунок була ще живою, обставини змушували їх бути готовими до найгіршого.

— Завтра вирушимо. Час на нас працює. — Чарлі підвівся, і його голос звучав твердо, навіть попри всі сумніви.

Марк, посміхаючись крізь біль, кивнув.

— Виживемо.

Тим часом коли Марк і Чарлі вирішили зупинитись, вони відчували, що їм потрібно тримати біля капсули. І хоча важкість їхніх травм змушувала кожен рух даватися

важко, невідомість і страх перед тим, що може їх спіткати вночі, були важчими.

Чарлі почав працювати над укриттям, спираючись на кілька уламків, які вони знайшли поблизу капсули порятунку. Його рухи були спокійними, але видно було, як кожен рух дається йому через біль у руці. Він не міг робити це швидко, але постійно вдосконалював своє укриття, намагаючись використати якнайбільше навколишніх ресурсів. Траву та невеликі гілки він намагався розкласти таким чином, щоб вийшов шалаш, що міг витримати хоча б легкий дощ.

Марк спостерігав за ним і допомагав, коли міг, але біль у його нозі не давав змоги рухатись швидко. Він же вирішив зайнятися важливішою справою — розведенням вогню. Він виймав з запасів сухі гілки і запальничку, намагаючись запалити вогонь. Нога сильно боліла, і кожен рух був обережним, намагаючись не перевантажувати пошкоджену ногу.

Нарешті, після кількох невдалих спроб, Марк відчув тепло. Вогонь розгорівся, і він випустив полегшене зітхання, відчуваючи, як тепло пробуджує його, хоч і не позбавляє від болю.

— Це виглядає нормально, — сказав він, спостерігаючи, як полум'я обережно освітлює навколишнє середовище, залишаючи затінок, що вкривав капсулу і їхнє тимчасове укриття. — Хоча б це. Нам треба буде закип'ятити воду завтра, перевірити припаси.

Чарлі відвів погляд від свого укриття, і обережно підійшов до вогню. Він обережно вмоستився на камінь і відчув полегшення, коли тепле світло багаття почало відновлювати його сили.

— Це було складно, — відзначив він, озираючись навколо. — Ніколи не думав, що я буду жити під таким небом. Все ж ми маємо шанс.

Марк кивнув, злегка посміхаючись, хоча й біль не давав йому відчути себе комфортно.

— Шанс є. Але треба бути обережними, — сказав Чарлі, поглядаючи на навколишні рослини, деякі рухались, немов живі.

— Ми ж не знаємо, які з них отруйні, і які можуть нас атакувати. Тому ти правий — треба не торкатися до них, навіть якщо вони здаються безпечними.

Чарлі міркував, затримуючи погляд на тому, як один із синіх кущів тихо коливається, хоча навколо не було вітру.

— Так, не варто ризикувати. І якщо ми хочемо вижити, нам потрібно бути обережними з кожним нашим кроком.

Після того як укриття було готове, а багаття нарешті розгорілося, вони почали відкривати упаковки з їжею, що була в капсулі. Продукти були спрощеними, але на цей момент навіть це здавалося їм великим благом. Кілька порцій спеціально приготованої їжі та води допомогли трохи відновити сили. Зуби стискалися від великої кількості спецій, але вони не мали іншого вибору.

— Це, звісно, не смачне, — Марк відзначив, ковтаючи останки рідкої їжі. — Але я візьму це, ніж нічого.

Чарлі не відповів, але мовчки запив свою їжу водою. Він був втомлений, але в його очах ще залишалася рішучість.

— Ладно, треба думати, що робити далі. Завтра ми обстежимо навколишню місцевість і побачимо, що можемо знайти поблизу. Якщо це планета з живими істотами, можливо, ми не останні, хто сюди прибув, — сказав Чарлі, закриваючи упаковки та пакуючи їх у рюкзак.

— А може це ми тут єдині, — відповів Марк. — Але все одно, треба дізнатися більше.

Вони обидва почали збиратися до укриття, де їм треба було чергувати по черзі, аби спати. Кожен по черзі лягав на землю, огорнувшись плащем. Але сон був неспокійний, і навіть легке колихання рослин поруч створювало відчуття тривоги.

— Не забувай, — промовив Марк, обертаючись до Чарлі перед тим, як заснути. — Ти не маєш заснути.

Чарлі коротко кивнув, його погляд затуманився від втоми. Вони намагалися відпочити, але хіба можна було спати спокійно на чужій планеті, під таким небом, серед таких рослин і створінь, які вони навіть не могли зрозуміти?

Залишалось лише одне — вижити і дізнатися більше про те, що відбувається на "ESS-0.2".

Ніч була довгою та тривожною. Вони чергували по черзі, один спокійно спав, а другий залишався на сторожі, уважно слухаючи звуки навколо. Вони були далеко від цивілізації, відчуття небезпеки не покидало їх. І навіть коли вони врешті-решт закривали очі, сон не приносив спокою. Всі звуки цієї незнайомої планети здавались особливо гучними в нічній тиші: шелест листя, потріскування гілок, незрозумілі звуки, що долітали з лісу.

Марк постійно прокидався, його нерви не витримували, і він щоразу обережно оглядав їхній тимчасовий табір, спостерігаючи за темрявою, що здавалась важкою і густою, як стіна. Навіть багаття не могло відвернути відчуття, що щось слідкує за ними.

З ранком ситуація не покращилась. Сонце ще тільки підійматися над горизонтом, коли в лісі раптом прозвучав гучний, жахливий рев. Це було щось дуже велике, і звук здавався настільки глибоким, що земля трохи затремтіла. Це був рев, який не можна було не почути — він проривався через шум листя і гілок, розриваючи ранкову тишу.

Марк схопився з місця, серце його забилося частіше.

— Що це було?! — голосно сказав він, оглядаючись навколо. — Це... це точно не якась маленька тварина. Це щось велике, Чарлі.

Чарлі, який саме в цей момент прокидався, спочатку заплющив очі від сліпучого сонячного світла, але швидко зібрався і піднявся, спостерігаючи за напруженою реакцією Марка.

— Не панікуй, — сказав він спокійно, хоча і сам не виглядав надто впевненим. — Це може бути травоїдна тварина. Може, він просто реве, щоб позначити свою територію.

Марк подивився на нього з деяким скепсисом.

— Травоїдна тварина? Чарлі, ти серйозно? Те, що ми чули, не звучить, як звуки

травоїдної істоти. Це щось велике. Ми повинні бути готові до всього.

Чарлі затримав погляд на лісі, де не зникали таємничі звуки. Він заспокоював себе, хоча всередині відчував, що його слова не дуже переконливі. З одного боку, він намагався виглядати спокійно, але з іншого — сам починав усвідомлювати, наскільки непередбачуваною може бути ситуація.

— Я знаю, це не ідеальне припущення, — відповів Чарлі, намагаючись тримати голос рівним. — Але єдиний спосіб дізнатися — це йти і обстежити місцевість. Якщо це дійсно велика тварина, ми можемо побачити її наближення і вчасно сховатися.

Марк нервово ковтнув. Його думки линули до всього, що могло бути в цьому лісі. І хоча на вигляд місце виглядало спокійно і мальовничо, він почувався так, ніби опинився в пастці, де кожен рух може стати останнім.

— І що ти пропонуєш? Піти подивитися? — запитав він, очікуючи, що Чарлі запропонує якийсь план дій.

Чарлі похмуро поглянув на нього.

— У нас немає вибору. Ми не можемо сидіти тут і чекати. Може, це просто якийсь місцевий звір, а може і щось більше. Але якщо ми залишимося на місці, це буде ще небезпечніше.

Марк кивнув, хоча і не був переконаний. Але він зрозумів, що без дій їхнє становище не зміниться. Вони мали йти вперед.

— Добре, — сказав він, ховаючи своє невдоволення і хвилювання. — Але будь обережним, Чарлі. Якщо це щось небезпечне, нам краще залишити все це і йти назад до капсули.

Чарлі обережно кивнув, кидаючи на Марка погляд, який намагався втішити його, але сам він не був більш впевнений у ситуації, ніж його товариш. Вони швидко зібрали речі, подивились один на одного і рушили в напрямку, де, на їхню думку, мав лунати той рев.

Рев пролинув знову, і цього разу він був ще ближчий, можливо, в кількох кілометрах. Важкі звуки, що нагадували глухий удар, долітали до них, змушуючи серце кожного з них битися швидше. На обличчі Чарлі з'явився невеликий піт, а Марк йшов з напруженням у кожному кроку.

Поки вони обережно продиралися через густий ліс, вони обидва відчували, що треба бути готовими до найгіршого. Якщо це дійсно якась хижа тварина, їм краще мати план.

Вони йшли тихо, ступаючи на землю, покриту товстим шаром моху, який поглинає навіть найменший звук. Кожен крок обережно виважували, прагнучи уникнути шуму, що міг би привернути увагу можливого хижака. Чарлі йшов попереду, тримаючи планшет у руці, на якому були позначені можливі координати падіння шатла. Марк рухався позаду, постійно озираячись, його серце билось так сильно, що він ледь чув рев, що знову прокотився по лісу.

Звук тепер був ближче, і це змусило їх обох нервово переглянутися. Під час кожного нового реву ліс здавався живим і глибоким, і ці звуки, як ураган, пронизували

тишу, ніби ця планета намагалася попередити їх про щось страшне.

— Чарлі, ти впевнений, що це просто травоїдне? — тихо запитав Марк, намагаючись не видавати паніки в голосі. — Це не звучить як звір, який просто шукає їжу. Це щось більше.

Чарлі лише похмуро кивнув, хоча він також почувався все менш впевненим. Він знав, що такі реви не характерні для звірів, яких він бачив у книгах чи дослідженнях, навіть на Землі. Такий звук могло видавати лише нещадно велике створіння, чи, може, істота, що знаходилася на вершині ланцюга харчування.

— Можливо, це просто якась... адаптована версія земного травоїдного, — сказав Чарлі, хоча навіть сам не вірив у свої слова. — Але на всяк випадок, будь готовий до будь-якого розвитку подій.

Марк лише буркнув у відповідь, його думки були занадто заплутані, щоб сприймати це за серйозну теорію. Він, здається, все більше сумнівався, що це дійсно нешкідливе створіння.

Звук став ще гучнішим. Вже не просто рев, а й глухе потріскування гілок і тріск дерев. Це здавалося все ближче і ближче, і якщо вони не зроблять кроки зараз, воно може наздогнати їх у будь-який момент.

— Я думаю, ми повинні сховатися, — сказав Марк, ухопивши Чарлі за руку. — Це вже занадто близько.

Чарлі поспішно озирнувся і побачив велике дерево, яке стояло поруч. Він швидко підійшов до нього і почав шукати щось, що могло б служити сховищем. Марк також поспішив, дивлячись навколо. Вони зникли в тіні дерева, намагаючись залишатися непомітними.

Знову пролунало ревіння, і цього разу вони чітко почули, як щось велике рухається в їхньому напрямку. Марк сховався за стовбуром дерева, намагаючись зробити себе якомога менше помітним, його серце билось в грудях так, що здавалося, що він ось-ось зомліє.

Чарлі сидів тихо, тримаючи в руках планшет, він відчував, як повітря навколо стало густішим, і це додавало відчуття напруги. Вони могли бачити, як через густий ліс повільно просувалася велика тінь. Рев більше не лунало, тепер чути було тільки важкий, глухий крок і скрипіння дерев, коли велике створіння наближалося. Чарлі затамував подих і уважно стежив за рухом. Він напружено вдивлявся в ліс, намагаючись розгледіти хоча б найменший рух.

Нарешті, коли створіння з'явилося на світлі, обидва науковці затамували подих. Це була величезна істота, схожа на поєднання гігантського носорога і якогось чужопланетного хижака. Її шкіра була покрита товстими, схожими на луски виступами, і вона рухалася важко, але вперто, через густий ліс. На її спині були якісь видозмінені шипи, а величезні три пари очей, що відбивалися у світлі, здавалося, переглядали навколо в пошуках їжі чи загрози.

Марк не зміг стримати шепіт:

— Це... це щось неймовірне.

Чарлі уважно спостерігав, як велика тварина, явно хижак, вкрай потужна, обережно шукала собі їжу серед дерев, але, здавалось, вона не звертала увагу на їхнє укриття.

— Схоже, це не наша проблема, — тихо сказав Чарлі. — І, здається, ми можемо рухатися далі.

Вони обережно почали рухатись у протилежний бік, намагаючись не зробити шуму. Тварина, тим часом повільно віддалялася, не звертаючи на них увагу. Кроки ставали все тихішими, і звір повернувся до своїх справ.

— Це було дуже близько, — сказав Марк, коли вони нарешті вийшли з-за дерева, що приховувало їх.

— Тепер нам треба бути ще більш обережними, — додав Чарлі. — Ми не знаємо, що тут ще є. Але якщо ми будемо рухатись обережно і уважно, ми зможемо вижити.

Вони продовжили свій шлях, глибше в ліс, кожен крок обмірковуючи. Тепер, коли на їхньому шляху з'явилась перша загроза, вони більше не могли бути впевненими у своїй безпеці.

Чарлі тримав планшет в руках, коли раптом екран мигнув, і на ньому з'явилося повідомлення. Спочатку він не міг повірити своїм очам, адже це був сигнал з шатла "N.A.S.T.R.O.M.A." — перший зв'язок, який вони отримали з моменту аварії. Це було спрацювання аварійних генераторів, і, що найголовніше, на екрані з'явилися нові координати, які, схоже, вели до місця аварії шатла.

— Марк, дивись! — Чарлі підняв планшет і показав його товаришу. — Це ми знайшли! Сигнал від шатла. Він спрацював! Ще й координати. Це може бути шанс, щоб дізнатися більше, де ми знаходимося, і що сталося з командою!

Марк подивився на екран, і хоч він був ще збентежений і трохи переляканий від того, що відбулося, на його обличчі все ж таки з'явилося полегшення.

— Це неймовірно! — сказав він, поглядаючи на координати. — Ми справді можемо знайти шатл. І можливо, там є припаси, навіть якісь інші засоби зв'язку.

Чарлі, не вагаючись, почав вводити дані у планшет, спрямувавши курс в напрямку, який вказували координати. Він розумів, що це буде непросте завдання, адже вони мали залишити своє тимчасове укриття і рухатись через незнайомі території. Але це також означало, що їхнє становище не таке безнадійне, як здавалося кілька годин тому.

— Ми, можливо, знайдемо якісь інструменти для виживання, — додав Чарлі. — І, хто знає, може, ми навіть зможемо зв'язатися з рештою екіпажу.

Марк кивнув, знову відчуваючи частку надії, яка почала прокидатися всередині.

— Окей, повернімось і відпочинемо трохи, обговоримо план. Ми ж не можемо просто піти туди без підготовки. Нам потрібно бути готовими до будь-яких несподіванок.

Чарлі погодився. Він також відчував, що на них чекає нелегка подорож, і що спочатку варто дати собі час для відновлення сил. Вони повернулися до капсули порятунку, спершу обережно, щоб не привертати увагу до себе вразливими для

хижаків моментами. Знову сховавшись в тіні, вони сіли на землю, виснажені від попереднього дня. Але з сигналом від шатла все виглядало зовсім інакше. Вони мали шанс.

— Ось що я думаю, — почав Чарлі, коли вони сідали поряд, — нам треба підготуватися до того, щоб знайти шатл і отримати всі можливі припаси. Якщо він все-таки працює і в ньому є генератори, це може бути справжнім порятунком. Але ми маємо бути обережними з тим, що ми беремо, і не залишати нічого важливого позаду.

— Так, і ще одне. Нам потрібно все ж таки обговорити можливість того, що шатл міг зазнати серйозних ушкоджень. Може, він навіть не працює так, як ми думаємо. Якщо ми поїдемо туди і не знайдемо нічого корисного, ми будемо в ще гіршій ситуації.

Чарлі кивнув і схилив голову, замислюючись.

— Але ми нічого не втратимо, якщо спробуємо. Час не стоїть на місці, і ми маємо рухатись швидко, щоб зібрати всю інформацію. І хоча ризик є, якщо ми будемо діяти обережно, то можемо знайти необхідні ресурси, щоб пережити ще кілька днів, а може й тижнів.

Марк подивився на небо, яке лише починало прояснюватися, і зрозумів, що вони повинні продовжити. Вони мали привід для надії, і хоч вони все ще не знали, що їх чекає в подальшому, це був єдиний шанс.

— Домовились, — сказав він, встаючи з місця. — Потрібно зібратися. Поки ми відпочивали, ми все обговорили. І наступного ранку вирушимо в дорогу до шатла.

Коли вони готові були підійти до того, щоб вирушити у нову подорож, їхні мізки вже працювали над новими питаннями — що вони знайдуть на місці аварії шатла, чи будуть вони здатні знайти рештки команди, і чи вистачить у них сил, щоб подолати все, що їм доведеться пережити на цьому незнайомому світі.

Розділ 4: Перший крок до шатла "N.A.S.T.R.O.M.A"

З ранку вони почали збирати свої припаси. Чарлі перевіряв ще раз все, що могло знадобитись у подорожі — їжа, вода, кілька інструментів, батареї для планшета і медичні набори. Він також перевіряв залишки пального в капсулі порятунку — цього вистачило б на кілька днів, якщо доведеться пройтися довше, ніж планувалося.

— Отже, що ми маємо? — запитав Марк, намагаючись стати на пошкоджену ногу. — Я вже можу трохи ходити, так що можемо вирушати. Що ще?

Чарлі задумався, передаючи йому невеликий рюкзак з припасами.

— Сигнал від шатла знаходиться на 40 кілометрів звідси. Це вже не так багато, якщо подолати це за день-два, — сказав він, підраховуючи в розумі, скільки часу їм знадобиться, щоб подолати цю відстань. — Сподіваюся, що це не буде заблоковано якимись небезпеками.

Марк кивнув, перевіряючи свою ногу. Хоч він і не почувався зовсім здоровим, біль у щиколотці був менш інтенсивним, і він міг на неї ступати без зайвих труднощів.

— Це добре. Я вже можу йти, хоча намагаюся не перевантажувати себе, — сказав Марк, відчуваючи, як біль зменшується, і внутрішньо налаштовуючись на наступну

частину їхнього шляху.

Чарлі згадав, що вночі він зробив кілька фотографій дивної істоти, яку вони бачили у лісі. Він тепер думав, що ці знімки можуть бути корисними для Марка. Можливо, це допоможе йому краще розгледіти фізіологію тварини і визначити її слабкі місця, якщо вони знову наткнуться на неї.

— Я сфотографував того звіра, — сказав Чарлі, передаючи планшет з відображенням знімка. — Може, ти зможеш побачити більше деталей, ніж я, і знайти слабкі місця для майбутнього.

Марк уважно подивився на знімки, що показували величезну істоту, покриту шкірою, схожою на ту що в носорога, з малими шипами, що проростали з її спини. З його досвідом в біології він почав робити припущення.

Паралельна історія: Маркова таємниця

"Марк тримав у руках планшет, уважно розглядаючи зображення істоти, сфотографованої Чарлі. На екрані був жахливий звір із шкірою, схожою на броню носорога, і рядами шипів на спині, які видавалися майже непробивними. Марк, маючи ґрунтовні знання в біології, занурився в аналіз: спробував знайти слабкі місця, вразливі точки чи потенційні недоліки в захисному покриві істоти.

Він розглядав шипи, складки шкіри та навіть очі звіра, шукаючи натяки на те, що могло б стати їхньою перевагою в разі повторної зустрічі. Але скільки б він не вдивлявся, слабких місць не було видно. Звір здавався ідеальним творінням для виживання: шкіра надто товста, шипи гострі, рухи надто граційні для істоти таких розмірів.

Марк відчув, як у нього в грудях з'являється тягар. Він знав, що Чарлі покладав великі надії на його аналітичний розум, і тому сказати, що він нічого не знайшов, здавалося йому проявом слабкості. Чарлі вірив у нього, в його здатність знайти відповіді. Тож Марк вирішив приховати свою невдачу.

Всередині Марк відчував внутрішню боротьбу. Він з одного боку не хотів знижувати бойовий дух свого напарника, але з іншого — усвідомлював, що якщо істота знову з'явиться, у них не буде жодного плану.

Коли вони вирушили в дорогу через чужий ліс, Марк не міг відпустити думки про звіра. Він обіцяв собі, що згодом знову спробує знайти відповідь. Його рішення здавалося правильним у цей момент, але тінь сумнівів гніздилася в ньому. Марк розумів, що їхня виживаність залежала від його аналізу, і не знати, як перемогти цього монстра, було небезпечним ризиком.

Таємниця, яку Марк приховав, тиснула на нього з кожним кроком серед чужих дерев, що, здавалося, самі спостерігали за ними."

— Так, я вже бачу деякі особливості. Якщо зустрінемо його знову, буду знати, як діяти, — відповів Марк. — Але на разі нам краще продовжити шлях. Часу не так багато.

Через деякий час вони вирушили в подорож, прямуючи в напрямку до шатла. Ліс навколо був таємничим і темним, з величезними деревами, покритими мохом. Різноманітність флори була просто вражаючою: рослини різних кольорів, від червоних

до фіолетових, виглядали як з іншого світу. В деяких з них навіть було помітно, як вони рухаються, що додавало атмосфері ще більше містики і тривоги. Кожен їхній крок був обережним, вони не знали, що може чекати попереду.

Розмова під час шляху була спокійною, але все ж важкою через їхні травми та неспокійну ситуацію.

— Ти справді віриш, що ми можемо повернутися назад до цивілізації після всього цього? — запитав Марк, дивлячись на Чарлі.

— Я не знаю, — відповів той, намагаючись не виглядати занадто песимістично. — Але якщо ми знайдемо шатл і зможемо налаштувати зв'язок, це дасть нам шанс. Ми зможемо повідомити про своє місце перебування і, може, нас знайдуть.

Марк коротко кивнув, не особливо переконаний. Він теж мав надію, але відчував, що цього було замало, щоб спокійно спати ночами.

Під час руху вони наткнулися на темне озеро, яке раптово виникло серед лісу. Його поверхня була абсолютно рівною, мов дзеркало, і виглядала надзвичайно таємничою. Вода була чорна, як ніч, з ледь помітним блиском.

Чарлі, який йшов попереду, зупинився, коли побачив озеро. Він обережно підійшов до краю води, намагаючись розглянути, що ж ховається в тій темряві. Марк слідом підійшов і також став поруч.

— Ми повинні обережно, — сказав Марк, затримуючи кроки. — Не варто ризикувати. Це може бути пастка.

Чарлі обережно нахилився до води і закинув у неї палку, щоб перевірити, чи є там щось під поверхнею.

Але щось дивне сталося. Палка не потонула, а просто прилипла до води, ніби зачепилася за невидиму поверхню. Не було жодної хвилі, жодного руху води — все було нерухоме, а палка залишалася на поверхні, як приклеєна.

— Як ти це дізнався? — запитав Чарлі, обертаючись до Марка.

Марк мовчки вказав на озеро. Чарлі поглянув на місце, де палка була втягнута в воду. І там, на самому дні озера, лежав величезний скелет — не тварини, а чогось гігантського. Це був скелет, який не доторкався дна, залишаючи все, що знаходиться під водою, у загадковій нерухомості.

— Ось чому. Тому я і сказав, щоб ти не підходив до води, — пояснив Марк, нахмуривши брови. — Це, мабуть, не просте озеро. Це щось із іншого світу.

Чарлі стояв на місці, вражений і спантеличений. Він не міг повірити, що виявили таку дивну знахідку, і що це могло б означати для їхньої подальшої подорожі.

Чарлі дивився на озеро, а потім на скелет, що лежав в його темних водах. Його розум шукав логічні пояснення, але нічого переконливого не приходило. Вода була настільки спокійною, що навіть сам факт її існування почав виглядати неправдоподібно. Це озеро було небезпечним, і, можливо, навіть загадковим. Чарлі почув, як Марк мовчки шепоче собі під ніс, немов намагається розібратися в цьому.

— Цей скелет не такий, як та тварина яку ми бачили. Вода не має сили втягувати предмети, якщо тут немає чогось, що притягує їх та топить, — сказав Марк,

схиляючись, щоб краще розглянути структуру скелета. — І якщо він тут вже давно, то це ще одне підтвердження того, що місце не таке, яким ми його бачили. Можливо, це не озеро у звичному розумінні. І не варто вірити тому, що бачимо на поверхні.

Паралельна історія: Ніка та таємниче озеро

"Ніка нарешті вийшла з ущелини після кількох годин виснажливого підйому й обережного пересування вузькими стежками. Перед нею відкрилися нові горизонти: густий ліс із деревами, які видавалися високо високими, що їхні вершини зникли в хмарах. Десь удалині чути було звуки тварин, а в повітрі витала тривожна тиша.

Вона вирушила далі, тримаючись південного напрямку. Її планшет був зламаний, але завдяки базовим навичкам орієнтування вона намагалася не збитися з маршруту. Ніка знову обирала свій шлях, намагаючись уникати відкритих просторів і можливих небезпек.

Врешті-решт, після кількох годин ходьби, вона натрапила на озеро. Вода була спокійною, її поверхня відбивала небо, створюючи ілюзію ідеального дзеркала. Першу Ніка подумала, що це місце може стати відмінним джерелом води, але щось її насторожувало. Легкий холодок пробіг по її шкірі, коли вона підійшла ближче.

Озеро здавалося надто ідеальним, надто... штучним. Вона вирішила перевірити його, кинувши камінь у воду. Камінь не зник у глибині, навіть не залишивши хвилюк на поверхні. Ніка відступила.

"Це місце — пастка," — подумала вона. Її інстинкти капітана, відточені роками служби, підказували не затримуватися тут. Вона швидко відійшла по віддалі води, продовживши свій шлях лісом.

Ніка навіть не здогадувалася, що кількома роками пізніше інша група вижилих — Марк і Чарлі — підійдуть до цього самого озера. Їхні шляхи розійшлися в кількох хвилинах від зустрічі, а між ними залишилася це загадкове озеро, що приховував під собою таємниці.

Її власний шлях був сповнений небезпеки, але вона не втрачала рішучості. Ніка знала: десь там є її команда, і вона зробити все можливо, щоб їх знайти."

Чарлі відчув, як холодок пробігає по його спині, коли він почав підозрювати, що вода може не бути тим, чим здається. Він оглянув навколишній ліс, де кожна рослина виглядала незвичною і потенційно небезпечною.

— Ми можемо продовжити рух, але я не можу сказати, що це буде безпечним, — відповів Чарлі, знову оглядаючи озеро. — Якщо це місце таке... дивне, може, не варто наближатися більше.

Марк кивнув. Він розумів, що кожен їхній крок на цій планеті може бути останнім. Вони залишили це місце і вирушили далі, в глибину лісу, де тіні дерев ставали все густішими, а звуки природи змінювалися, створюючи відчуття, що хтось їх спостерігає.

Дорога була важкою і довгою, але Чарлі і Марк не відступали, не давали собі слабину. Вони знали, що кожен наступний крок наближує їх до мети. 40 кілометрів — це не така велика відстань, але в умовах чужої планети це було справжнім випробуванням. Вони продовжували рухатися, тримаючи напрямок на шатл,

заздалегідь спланувавши короткі зупинки для відпочинку і перевірки своїх припасів. Чарлі неодноразово перевіряв планшет, на якому було зазначено місце аварії. Поки що нічого не змінилося, і координати залишалися сталими, що давало їм певну надію.

Кожного разу, коли вони проходили повз нові рослини або дерева, Марк уважно їх оглядав, намагаючись зрозуміти, чи не може одна з них бути небезпечною. Час від часу він зупинявся і робив записи у своєму планшеті. Йому було цікаво, чому ця планета була настільки схожа на Землю, але водночас така чужа. Чарлі помітив, як його друг став більш зібраним і зацікавленим у кожному кроці.

Вони неодноразово чули звуки диких тварин, які долинали з лісу. Ці звуки не були схожими на те, що вони звикли чути вдома. Здавалось, що вся планета живе своєму власним ритмі, а ці створіння, які її населяли, зовсім не були схожими на звичних земних мешканців.

Через кілька годин вони натрапили на нову перешкоду — широку річку, що перепліталася з численними струмками. Вода була мутною, але Чарлі не міг не зауважити, як вона сильно тече. Щоб продовжити рух, їм доведеться перебратися через неї.

— Здається, нам доведеться перетнути цю річку, — сказав Чарлі, уважно оглядаючи береги.

Марк знову зупинився і пригадав те, що він бачив у озері.

— Треба бути дуже обережними. Якщо це місце хоч якось схоже на попереднє озеро, ми не можемо просто стрибати в воду, — застеріг він. — Ніхто не знає, що нас може чекати там. Слід знайти інший спосіб.

Чарлі переглянув річку і її швидкий потік. Він знав, що прямо йти через таку річку буде небезпечно, навіть з їхніми здібностями. Але вони мали мало вибору.

— Потрібно шукати місце, де можна пройти. Можливо, буде легше подолати її в тому місці, де течія не така сильна. Давай розшукаємо місток або переправу. Тільки не впускай пильність, нам ще залишилось небагато.

Знову відчуваючи підвищену небезпеку, вони вирушили до річки, намагаючись оцінити всі можливі варіанти, як перейти на інший бік. Чарлі почав прокладати шлях, озираючись на Марка, сподіваючись, що їхній план не обернеться новими труднощами на цьому чужому світі.

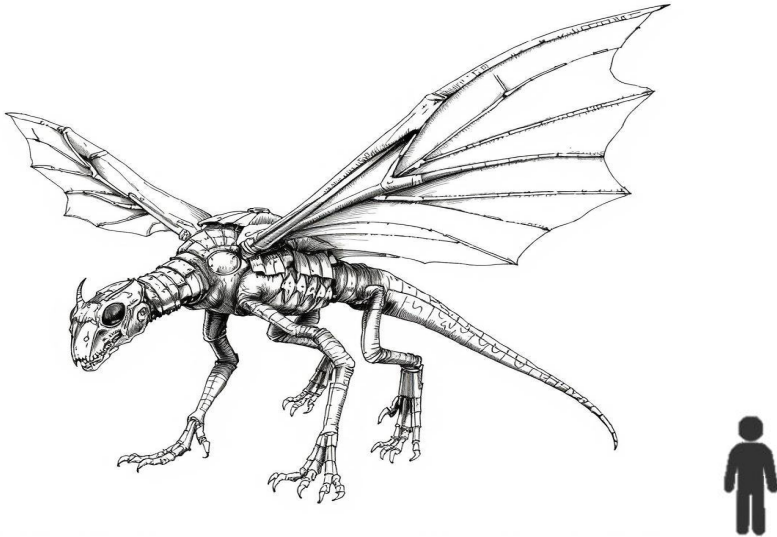
Після кількох годин, що вони йшли уздовж річки, в середині лісу раптово з'явився новий, захопливий краєвид. Річка різко змінювала своє річище, і перед ними відкривався величезний водоспад. Вода з гірського струмка стрімко падала, розбиваючись об каміння вниз, створюючи хмари дрібних бризок. Це виглядало неймовірно — природне чудо цієї планети, яке зачаровувало своєю красою і величчю.

Марк зупинився, дивлячись на це диво природи. Його очі широко розплющилися, але відчуття тривоги, що вони знаходяться в чужому світі, не відпускало. Він помітив, що вода тут була значно чистіша й прозоріша, ніж в інших частинах річки, та все ж обережність залишалася головним пріоритетом.

— Це неймовірно, — прошепотів він, спостерігаючи за падаючими водами, що

злітали в повітря і потім знову зливалися у швидкі потоки вниз.

Але його увагу відвернув щось інше. Він поглянув у небо, і його погляд зупинився на кількох великих створіннях, які, здається, летіли високо в небі. Вони рухалися плавно, не виявляючи жодної мети чи конкретної траєкторії. У їхньому польоті була дивна велич, а самі вони нагадували гігантських комах, хоча і з деякими ознаками тварин. Марк намагався розглянути їх детальніше, але через відстань і невизначеність його припущення так і залишилися неясними.

— Ти бачиш це? — запитав Марк, не зводячи погляду з неба.

Чарлі поглянув вгору, але не зміг добре розібратися в тому, що було насправді. Він лише кивнув.

— Так, бачу. Але я не знаю, що це. Може, це якась форма життя цієї планети. Тільки не знаю, чи варто нам шукати їх ближче.

Марк все ще був під враженням від того, що він побачив, але Чарлі повернувся до практичної частини їх подорожі.

— Нам потрібно знайти місце для переправи через річку.

Марк зітхнув. Він знав, що для того, щоб продовжити шлях, їм треба не тільки знайти переправу, але й рухатися вгору по течії річки, що обіцяло бути важким і виснажливим.

— Якщо ми підемо вгору по річці, буде складніше, але так ми точно зможемо знайти місце, де річка ширша або є природний міст, — відповів він, озираючись навколо.

Чарлі замислився, розглядаючи можливі варіанти. Річка була дуже глибока й швидка, і хоча вони могли пройти її, але це вимагало значних зусиль.

— Ти правий, — погодився він. — Але перед тим давай принаймні переночуємо. Нам треба трохи відпочити. І, до того ж є сенс перевірити наші припаси і запаси енергії. Краще підготуватися до ночівлі.

Марк кивнув, і вони вирішили зупинитися. Чарлі почав шукати місце для їхнього табору, поки Марк, відчуваючи втому, сів на камінь і витягнув з рюкзака запаси. Вони розклали невелике багаття, яке дозволяло створити атмосферу затишку в цьому незвичайному лісі. Марк обережно скинув з себе рюкзак і почав обробляти їжу, яку

вони забрали з капсули порятунку.

Ніч швидко наступала. У повітрі віяло прохолодою, але не настільки холодно, щоб стати нестерпним. Чарлі забрався під дерево, розклавши спальник і поклавши руку на планшет, щоб стежити за сигналами від шатла.

— Зрозуміло. Якщо на ранок все залишиться так, як є, ми продовжимо шлях, — сказав Чарлі, перевіряючи координати. — Але спочатку потрібно підготуватися до підйому.

Марк подивився на нього і засміявся.

— Якщо ми знову вперше зустрінемо що-небудь небезпечне, я тільки сподіваюся, що ми будемо готові.

Обидва посміхнулися, але в глибині душі вони знали, що найбільша небезпека на цьому етапі не в тому, що вони побачать, а в тому, що буде далі. Їм належало пройти через ці випробування, і вони не мали права на помилку. Ніч була тиха, і поки Марк дивився на небо, знову бачачи тінь великих створінь, що зникали в небесах, він не міг не відчувати ще більшу тривогу.

На світанку Марк і Чарлі вирушили в дорогу, залишивши позаду тимчасовий табір. Небо вже забарвилось ніжними відтінками рожевого та блакитного, а над лісом пролітали дивні істоти, схожі на великих птахів чи крилатих рептилій. Обидва знали, що зволікати не можна: сигнал із шатла залишався їхнім єдиним шансом знайти ресурси або інших членів екіпажу.

Йшли вони мовчки. Марк помітно краще тримався на своїй нозі, але все ще рухався повільніше, ніж зазвичай. Чарлі перевіряв планшет, на якому відзначався шлях до сигналу. Вони пройшли кілька годин, спостерігаючи за зміною ландшафту. Річка залишалася їхнім орієнтиром, і її спокійний плин супроводжував їх.

Приблизно опівдні вони натрапили на природну арку — міст із каменю, перекинутий через річку. Арка здавалася досить надійною, але її висота і те, що вона була частково поросла чимось схожим на мох, насторожували.

— Виглядає ризиковано, але це наш єдиний шлях через річку, — сказав Чарлі, зупинившись перед аркою.

— Тоді підемо обережно, — відповів Марк. Його погляд ковзнув униз, де швидко течія річки розбивалася об каміння. — І без паніки.

Вони перейшли через арку, намагаючись уникати слизьких ділянок. Вітер злегка хитав їх, але вони впоралися і з полегшенням ступили на інший берег. Чарлі витер піт із чола і перевіряв планшет.

— Ще 28 кілометрів, — повідомив він. — Якщо йти в такому темпі, до шатла ми доберемося завтра вдень.

Марк, задивившись у густий ліс попереду, задумався вголос:

— Цікаво, що це було за озеро. Така дивна консистенція, в'язка, прозора, наче смола. Але... як воно може бути настільки липким як супер клей? Я не бачив нічого подібного, навіть у лабораторних експериментах.

Чарлі лише кинув погляд на друга.

— Ти справді хочеш знати?

— Звісно, хочу. Як біохімік, я не можу пройти повз такого феномена. Якщо ми хоч трохи дізнаємося про цю планету, це може врятувати нам життя. Чому вона настільки схожа на Землю, але при цьому така небезпечна?

— Може, тому що вона не Земля, — пробурмотів Чарлі, не відводячи погляду від планшета. — Тут може бути що завгодно. І поки ми це вивчаємо, краще бути обережними.

Марк кивнув. Його думки крутилися навколо того озера. Що це за речовина, яка могла "поглинати" предмети? Чи має вона органічну природу? Чи можливо, що це залишки якогось живого організму? Усе це насторожувало й змушувало його серце битися швидше.

Чарлі, помітивши, що Марк знову занурився у свої роздуми, вирішив перевести тему:

— Гаразд, давай просто сфокусуємося на дорозі. Ми зараз у місцевості, яка виглядає мирно, але тут усе може змінитися в будь-який момент. Не забувай, що ми на чужій планеті, і в нас обмежений запас ресурсів.

Марк погодився, хоча його інтерес до таємниць ESS-0.2 не вщухав. Вони вирушили далі, залишивши річку позаду, але думки про озеро й небезпеки цієї планети вже вкорінилися в їхніх умах.

Після переправи через річку ліс став ще густішим. Дерев тут сягали висоти декількох поверхів сучасного будинку, і їхні крони настільки перепліталися, що майже не пропускали сонячного світла. Повітря стало прохолоднішим, а земля під ногами м'якою й вологішою. Кожен крок відлунювався тихим шелестом листя й хрустом незнайомих гілок.

— Тут ніби тиша, але вона якась... неправильна, — пробурмотів Марк, озираючись навколо.

— Це нормально. Ми звикли до земної природи, де завжди чути щебетання птахів або шум комах. А тут інший світ, — відповів Чарлі, глянувши на планшет. — До шатла залишилося 26 кілометрів. Потрібно буде знайти місце для ночівлі через кілька годин.

— Сподіваюся, цього разу без сюрпризів, — саркастично кинув Марк. — Мені вистачило липкого озера.

Чарлі злегка посміхнувся, але не відповів. Він постійно перевіряв планшет, відслідковуючи сигнал із шатла. Це заняття заспокоювало його, дозволяючи тримати контроль над ситуацією, хоча насправді він розумів, що планета ESS-0.2 могла приготувати для них щось зовсім непередбачуване.

Десь після обіду вони вийшли на невелику галявину, де річка різко перетворювалася у водоспад. Її води падали вниз, створюючи величезну хмару з бризок. Відкрита панорама перед ними вразила своїм масштабом. Лісові масиви розкинулися на горизонті, а крізь їхнє зелене море де-не-де виднілися скелясті пагорби. У небі знову з'явилися ті самі великі створіння, які Марк бачив раніше. Вони повільно ширяли над горизонтом, іноді зникаючи за вершинами дерев.

Марк не міг відірвати погляду. Він намагався роздивитися їх детальніше, але відстань була надто великою.

— Дивися, вони знову там, — сказав він, показуючи на летючих істот.

Чарлі підняв голову, але одразу ж опустив її назад, зосередившись на своїх справах.

— Нічого нового. Може, це якісь місцеві хижаки, може, травоядні. У будь-якому випадку, краще не шукати з ними зустрічі.

— Ти весь час обираєш обережність, — відповів Марк, не приховуючи іронії.

— А ти — цікавий спосіб вкоротити собі життя, — відказав Чарлі, посміхаючись. — До речі, я подивився ще раз на сигнал. Судячи з карти, нам доведеться підійматися вгору. Ущелина перегороджує шлях.

Марк невдоволено зітхнув.

— Угору, значить, угору. Але, може, зробимо тут зупинку? Виглядає гарне місце для ночівлі.

Чарлі озирнувся. Галявина була досить затишною, хоча велика кількість химерних рослин навколо все ще викликала настороженість. Він кивнув.

— Гаразд, але довго не затримуємося. Треба поїсти й трохи перепочити, а потім рухатися далі.

Марк, скинувши рюкзак, сів на камінь і дістав залишки їжі. Він ретельно стежив, щоб не торкатися рослин, які їх оточували.

— А що ти думаєш про цю планету? — раптом запитав він, коли Чарлі почав перевіряти своє спорядження. — Уявляєш, тут стільки всього, що ще ніхто не вивчав. Навіть не віриться, що це реальність.

Чарлі не одразу відповів. Він задумливо поглянув у напрямку водоспаду.

— Вона красива, але небезпечна. І якщо ми хочемо вижити, треба пам'ятати про друге більше, ніж про перше.

Марк кивнув, погоджуючись. Ця планета була для них як виклик, але також і джерелом нескінченних відкриттів. Але найголовніше зараз — дістатися шатла й зрозуміти, чи є у них шанс на повернення. Після короткого перепочинку вони знову вирушили в дорогу, повільно піднімаючись схилом поруч із ущелиною. Дорога стала важчою, і обом довелося докладати більше зусиль, особливо Марку, чия нога ще не повністю відновилася. Однак краєвиди, що відкривалися з висоти, все одно вражали. Десять посеред підйому вони натрапили на щось, що змусило обох завмерти. Посеред невеликої розчищеної ділянки лісу, схованої за високими кущами, лежало велике гніздо. Воно було дивної форми: кругле, розміром із невеликий автомобіль, зроблене з переплетених гілок, листя і, як помітив Марк, якихось блискучих ниток, схожих на павутину. Усередині гнізда виднілися кілька великих яєць, кожне з яких було розміром із гімнастичний м'яч.

— Чарлі, глянь на це, — тихо сказав Марк, не відводячи погляду від гнізда.

— Бачу. І я вже знаю, що ти збираєшся зробити, — відповів Чарлі з підозрою.

— Це ж неймовірно! — Марк, не слухаючи, наблизився до гнізда, наче зачарований.

— Зупинись! — голос Чарлі став різкішим, але він стримував себе, намагаючись не кричати. — Ти серйозно?! Це гніздо. Тут можуть бути якісь... істоти. І ти хочеш туди лізти?

— Тут поки нікого немає, — відмахнувся Марк, схилившись над гніздом. — Може, воно покинуте.

— "Поки" — ключове слово. А якщо ці... хто б це не був, повернуться? Ти ж розумієш, що ми навіть не знаємо, чи це хижак, чи, можливо, щось ще небезпечніше?

— Але подивися, — Марк показав рукою на структуру гнізда. — Воно зроблене з якоїсь органічної речовини, можливо, це щось на кшталт павутини. Це може дати нам розуміння місцевих екосистем. Уяви, які відкриття ми можемо зробити!

— Відкриття? Ти намагаєшся знайти цікаві факти чи вбити нас обох? — Чарлі намагався тримати себе в руках, але роздратування в його голосі все ж проривалося.

— Розслабся, — Марк обережно доторкнувся до краю гнізда, не помічаючи, як Чарлі скрипнув зубами від такого ризику. — Ніякого руху, ніякого шуму. Думаю, тут усе безпечно.

— "Думаю" — це не аргумент! — Чарлі вже важко стримував бажання схопити Марка за плечі й відтягнути назад. — А якщо ці істоти залишають гніздо лише на полювання і можуть повернутися будь-якої миті? Що тоді?

— Тоді ми будемо обережними, — спокійно відповів Марк, не відриваючись від свого вивчення. — Але я думаю, що вони вже давно пішли. Можливо, це просто залишки старого гнізда.

Чарлі ледь стримався, щоб не закричати. Він озирнувся навколо, пильно вдивляючись у ліс, наче чекав, що ось-ось щось вирине з тіні дерев.

— Ти йолоп, Марк. Тобі цього мало? Ця планета вже показала, що будь-який твій крок може закінчитися катастрофою. Навіщо ще й шукати проблем?

Марк нарешті відступив від гнізда, випрямившись і злегка посміхнувшись:

— Знаєш, ти завжди такий обережний. І це добре, але іноді треба ризикнути, щоб зрозуміти, з чим ми маємо справу.

Чарлі похитав головою, намагаючись знайти слова, щоб відповісти, але зрештою просто сказав:

— Якщо це гніздо ще якось на нас вплине, ти будеш відповідати за нас обох.

Паралельна історія: Ніка, річка та втеча від крабів-павуків.

"Переправа через річку стала для Ніки серйозним випробуванням. Вода була крижаною, мутною і швидкоплинною. Вона користалася деревом, що впало над потоком, як природним мостом. Балансуючи на слизькому корі, вона зосереджено пересувалася вперед, не звертаючи уваги на холодний вітер, що дув їй у спину. Переправа минула без інцидентів, а тепер її чекала нова частина шляху — густий

Дерева стали ще вищими, а їхні крони майже повністю блокували сонячне світло. Земля під ногами повернулася на вологе місиво, що затягнуло її черевик. Кожен крок відлунював хрустом невідомих рослин

Через деякий час Ніка опинилася в невеликій улоговині. Навколо місця панувала

дивна, страшна тиша. Посеред улоговини лежало велике гніздо, сховане під навислими кущами з товстими листками. Гніздо було велетенським — розміром із невеликого автомобіля, сплетене з грубих гілок, сухого листя та блискучих ниток, що нагадували павутин.

Ніка обережно наблизилась. Усередині гнізда виднілися кілька великих яєць із міцною шкаралупою. Вони переливалися на світлі слабким зеленим сяйвом, нагадуючи що вони не з землі. Її інстинкт попереджав: це небезпечне місце, і слід якнайшвидше йти.

Раптом повітря розітнув низький, моторошний звук, схожий на крекіт. Ніка завмерла. Вона почула тихий, але чіткий шурхіт із боку лісу, який швидко посилювався. Із густих кущів з'явилися дві істоти.

Це були краби-павуки. Їх тіла, покриті грубим панциром, нагадували кору старого дерева, але в русі вони здавалися напрочуд граційними. Шість довгих ніжок, озброєних гострими кігтями, рухалися синхронно, і кожен їхній крок супроводжувався глухим звуком. Їхні числові очі блищали в напівтемряві, а довгі антени-списи коливалися, немов досліджуючи повітря.

Ніка миттєво зрозуміла, що це господарі гнізда, і вони її помітили. Один із крабів уже скоїв свій погляд на неї, починаючи рухатися в її бік. Його ноги видавали моторошний скрип, а блискучі нитки павутини почали витікати з його вусиків, чіпляючись за гілки.

Ніка кинулася бігти. Серце, здавалося, завмерло, поки вона проривалася через густі кущі та коріння, намагаючись уникати павутини, що була повішана неначе це капкан для якогось звіра. Її переслідувачі лунали за нею, їхнє скрекотіння все ближче. Ніка не могла відірватися від них — вони рухалися швидше, а їхні довгі антени кидали попереду Ніки павутину, створюючи захоплюючі пастки з павутини.

Раптом один із крабів-павуків ухопив її усяками за руку. Ніка відчула, як її тіло рвонуло назад, і біль від міцної хватки пронизав руку. Вона знову вирвалася із останніх сил, рухаючись через ліс і кидаючи погляди на своїх переслідувачів. Але вони не відступали. Відчайдушно вона побачила величезну тріщину в одному з дерев — значно велика і глибока, що могла сховати її цілою.

Ніка шмигнула в середині, мимоволі забруднивши себе смолою, що була в дереві. Її одяг та шкіра обліпилися липкою чорною речовиною. Зрозумівши, що це може допомогти, вона залишилася тихою, мертвим кутом ховаючись у темряві деревини. Погоня знову пройшла на кілька хвилин, коли краби-павуки почали оглядати навколишні місця. Скрекотіння їхніх голосів змішувалося з важким диханням, але вони не змогли знайти її слідів.

Ніка затамувала подих, намагаючись не рухатися і не видавати себе. Кожен її рух міг стати фатальним. Вони обшукали кілька місць, пройшли через тріщини в дереві поруч, але не помітили її. Її серце билось важко і швидко, але, зрештою, вони відійшли трохи далі від її схованки.

Ніка лежала в тріщині дерева, ховаючись від двох крабів-павуків, їх кроки лунали

на відстані кількох метрів, але вони все ще не помічали її. Її серце билося так сильно, що здавалося навіть, вони могли почути його. Вона відчувала, як смола, в яку вона вилізла, тягне за собою кожен її рух. Її одяг став липким, а руки — важкими. Але це був єдиний спосіб залишитися живою.

В очах крабів була помітна певна плутанина. Вони рухалися по лісу, оглядаючи кожен сантиметр навколо, їхні довгі антени коливалися в пошуках запахів чи слідів. Ніка прислухалася до кожного їх звуку, намагаючись залишитися абсолютно нерухомою.

З усім тим, через кілька хвилин один із крабів, врешті-решт, відступив, очевидно, розуміючи, що сліди зникли. Ніка відчула, як її тіло затерпло від напруги, але вона не сміла рухатися. Краб відшукав нове місце для обстеження, а інший пішов за ним."

Вони відійшли від гнізда, але Чарлі постійно озирався назад, ніби боявся, що щось або хтось уже вирушив за ними слідом. Марк, навпаки, виглядав задоволеним своєю знахідкою, хоча в глибині душі і він почав замислюватися, чи варте його дослідницьке завзяття такого ризику. Чарлі й Марк продовжили свій шлях, хоча напруга між ними залишалася. Ліс навколо ставав густішим, сонячне світло ледь пробивалося крізь щільне листя, створюючи примарні візерунки на землі. Чарлі йшов попереду, постійно звіряючись із планшетом і сигналом шатла. Марк ішов слідом, поглядаючи навкруги й занотовуючи в блокнот, який завжди носив із собою.

— Залишилося 25 кілометрів, — сказав Чарлі, не відриваючи очей від екрана. — Якщо йтимемо стабільно, до вечора скоротимо половину відстані.

— Звучить оптимістично, — відповів Марк, намагаючись підтримати темп, хоча його щиколотка все ще трохи нила. — Але, чесно кажучи, ця планета продовжує мене заохочувати мене дослідити її.

Чарлі зупинився і подивився на нього.

— Ти ж той, хто кілька хвилин тому лазив до гнізда.

Марк лише знизав плечима:

— Це інше. Гніздо — це можливість для науки. А ось ця планета загалом... Вона ніби жива, але водночас так мертва. Якесь дивна комбінація знайомого й абсолютно невідомого.

— У цьому я з тобою погоджуюсь, — кивнув Чарлі, обережно переступаючи через коріння, що випирало з землі. — Мені здається, що ця планета приховує більше, ніж ми можемо уявити. І це мене трохи насторожує.

Раптом Марк помітив щось серед дерев. Він підняв руку, щоб зупинити Чарлі.

— Що таке? — насторожено спитав Чарлі, присідаючи.

— Там, подивися, — тихо відповів Марк, вказуючи на якусь неприродну форму між стовбурами дерев.

Чарлі примружився і побачив ще одну незвичайну річ. Це було велике павутиння, що висіло між деревами. Але воно було незвичного кольору — темно-сріблясте, з відблисками при світлі.

— Не підходь близько, — швидко сказав Чарлі, ставлячи руку на плече Марка. —

Хоча б цього разу послухай мене.

— Добре, добре, — зітхнув Марк, відступаючи. — Але ти ж розумієш, що я мушу це записати.

Вони зробили невеликий обхід, щоб уникнути павутиння, і продовжили рухатися до шатла. Чарлі спостерігав за сигналом, який залишався стабільним, і це трохи заспокоювало його. Через кілька годин вони дійшли до місця, де ліс почав рідшати, а звук води ставав дедалі гучнішим. Незабаром перед ними відкрилося провалля, із високого урвища не було видно дна. Краєвид був дивовижний: стіни вкриті легким туманом, переливалася під сонцем.

— Вражає, — видихнув Марк, дивлячись униз.

— Так, але це означає, що нам доведеться шукати переправу, — сказав Чарлі, розглядаючи краї урвища.

Марк кивнув і раптом звернув увагу на небо. Високо над ними літали якісь істоти. Вони мали довгі крила, схожі на перетинки, але форма тіла була неприродно витягнутою, ніби у комах.

— Ти це бачиш? — тихо запитав він, вказуючи рукою вгору.

Чарлі підняв голову й спохмурнів:

— Бачу. І мені це зовсім не подобається. Це не птахи, це точно.

— Можливо, вони травоядні? — спробував припустити Марк, хоча в його голосі звучав сумнів.

— Сподіваюсь, — буркнув Чарлі. — Але краще нам не з'ясовувати це. Давай знайдемо місце для переправи.

Марк запропонував зупинитися на ночівлю поблизу цього, аргументуючи тим, що місце досить безпечно, і тут вони зможуть відновити сили. Чарлі неохоче погодився, і вони почали облаштовувати табір під захистом великого дерева неподалік.

Розділ 5: Смуга перешкод тільки почалась.

Марк стояв перед гніздом, що виднілося крізь туман у лісі. Воно здавалося більшим, ніж минулого разу. Яйця в гнізді ледь мерехтіли під світлом, яке пробивалося крізь гілки. Один із коконів почав тріскатися.

Марк завмер, спостерігаючи, як оболонка яйця повільно розламується, видаючи хрускіт. Із розколу почала вибиратися істота, схожа на гігантського павука, але з гострими щелепами й довгим хвостом, що нагадував скорпіоновий. Вона рухалася напроцьод швидко.

— Ні, ні, ні! — панічно викрикнув Марк, задкуючи.

Істота стрибнула прямо на нього, вчепившись щелепами у шию. Він відчув нестерпний біль, гаряча кров почала заливати його одяг. Марк спробував відірвати істоту, але її лапи міцно трималися за його тіло.

Він прокинувся, різко підвівшись і відчуваючи, як його серце шалено б'ється.

Обличчя було мокрим від поту.

— Що сталося? — почув він тихий голос Чарлі, який сидів поруч, насторожено дивлячись на нього.

— Нічого, просто... поганий сон, — хрипко відповів Марк, намагаючись заспокоїти дихання. — Все нормально.

Чарлі підняв брову, але не став розпитувати. Замість цього він запропонував:

— Скоро світатиме. Думаю, час вирушати. Я знайшов спосіб переправитися через річку, якщо хочеш трохи пригод.

— Які ще пригоди? — запитав Марк, підозріло поглядаючи на Чарлі.

— Ліани, — усміхнувся Чарлі. — Тут їх чимало, і вони досить міцні. Якщо переправимося по них, то заощадимо кілька годин.

Марк задумався, але згодом усміхнувся:

— Ти знаєш, мені це навіть подобається. Чому б і ні?

Вони дійшли до дерева що було близьке до краю, звідки було зручно стартувати. Ліани звисали з високих дерев, утворюючи щось на зразок природного троса. Чарлі перевірів одну з них, потягнувши її вниз. Вона була напрочуд міцною.

— Ну що, ти готовий? — запитав Чарлі, перш ніж переступити край обриву.

— Готовий... наполовину, — зітхнув Марк. — Якщо впаду, звинувачуватиму тебе.

— Упадеш, якщо не триматимешся.

Чарлі, злегка підстрибнувши, схопився за першу ліану і легко переправився на інший бік. Марк неохоче повторив його трюк.

— Це... навіть весело! — вигукнув він, розгойдавшись на другій ліані. — Ти мав рацію!

Чарлі стояв на іншому березі, спостерігаючи, як його друг переправляється. Коли Марк майже дійшов, він зауважив, як щось у небі рухається швидше, ніж зазвичай.

— Марк, поспішай! — вигукнув Чарлі, показуючи вгору.

Марк обернувся й побачив тих самих істот, що літали вчора. Але тепер вони стрімко наближалися. Крила істот блищали на сонці, а їхні розміри з близької відстані здавалися настрашливими величезними.

— Чорт забирай! — вигукнув Марк, зістрибуючи з ліани й приземляючись поруч із Чарлі. — Що це за потвори?

— Не час для питань! Біжимо! — наказав Чарлі, вже хапаючи його за руку й тягнучи до найближчого лісу.

Вони кинулися вглиб густих дерев, сподіваючись, що щільна рослинність стане перешкодою для летючих істот. Марк із хворою щиколоткою біг повільніше, але адреналін давав йому сили. За спиною чулися пронизливі звуки, схожі на свист і тріск.

— Вони нас переслідують! — гукнув Марк.

— Я знаю! Не зупиняйся! — відповів Чарлі, підвищуючи темп.

Ліс став їхнім укриттям, гілки й крони приховали їх від переслідувачів. Через кілька хвилин звуки за спиною почали стихати. Вони зупинилися, важко дихаючи, озираючись навколо.

— Думаєш, ми позбулися їх? — прошепотів Марк.

— Поки що так, — сказав Чарлі, притискаючись спиною до дерева. — Але краще не ризикувати. Ходімо далі й тримайся ближче до землі.

Вони завмерли, притиснувшись до стовбурів дерев. Над ними пролетіла величезна тінь. Це була одна з тих самих істот, яких вони бачили раніше. Але тепер вона була ближче. Її крила нагадували павутинні мембрани, що переливалися під світлом, а тіло було схоже на гігантського комахоподібного хижака. Великі очі пильно вдивлялися вниз, шукаючи здобич.

Чарлі, не зводячи погляду з істоти, швидко витягнув планшет і навів камеру. Ледь помітний звук знімка змусив його серце прискорено битися. Він боявся, що навіть найменший шум приверне увагу хижачки.

— Ти що, з глузду з'їхав? — прошепотів Марк, витріщаючись на Чарлі.

— У нас може не бути іншого шансу, — так само пошепки відповів той. — Ці фото стануть неоціненний для аналізу.

Істота на мить зависла у повітрі, видаючи низький гуркіт, схожий на гул величезного вулика. Потім, переконавшись, що здобичі поблизу немає, вона стрімко злетіла і зникла за кронами дерев.

— Ну й страхіття, — видихнув Марк, витираючи піт із чола. — Це не просто тварини, це щось набагато небезпечніше.

— Я теж так думаю, — погодився Чарлі, показуючи йому екран планшета. — Подивись, які в неї щелепи. Це не для того, щоб гризти траву.

Марк зморщився, побачивши деталізоване зображення: масивні гострі зуби, схожі на бритви, та очі, що відбивали світло, як у хижаків.

— Добре, — Марк глибоко вдихнув, намагаючись заспокоїтися. — Потрібно рухатися далі. До шатла залишилося менше половини шляху.

— 17 кілометрів, якщо точніше, — уточнив Чарлі, швидко звірившись із сигналом на планшеті.

Вони йшли лісом, обережно пробираючись через густі зарості. Ландшафт став помітно змінюватися: під ногами все частіше траплялися дрібні уламки металу. Спершу це були лише дрібні пластини чи шматки корпусу, але згодом уламки ставали все більшими.

— Шатл точно поблизу, — зазначив Марк, нахилившись, щоб роздивитися одну з панелей. — Ось глянь. Це частина зовнішнього захисного шару. І... схоже, він підгорів.

— Не дивно. Шатл входив в атмосферу, як комета, — відповів Чарлі, розглядаючи інший уламок. — Питання в тому, чи щось там залишилося цілим.

Порив вітру приніс із собою дрібні обпалені уламки. Над лісом нависли хмари диму — тепер вони могли бачити їх чіткіше.

— Впевнений, це звідти, — сказав Марк, вказуючи на чорні клуби вдалині. — Шатл повинен бути зовсім поруч.

Вони йшли далі, обговорюючи побачене.

— До речі, — почав Марк, витираючи піт із лоба. — Що ти думаєш про те озеро?

— Думаю, його потрібно оминати десятою дорогою, — відрубав Чарлі. — З такими "сюрпризами" на цій планеті краще не ризикувати.

— Воно ж не просто так таке... липке, — задумливо сказав Марк. — Його можна використати як клей.

Чарлі знизав плечима.

— Можна, але я радий, що ми не пішли перевіряти чи його можна в щось зібрати. Вже добре, що пройшли повз.

Марк кивнув, але в його очах все ще жевріла цікавість.

Вони вирішили йти ще дві години, з надією наблизитися до шатла та знайти більше залишків екіпажу або матеріалів для зв'язку. Проте дорога була складною, і, зрештою, вирішили перепочити.

Марк вмовстився на зручний камінь, щоб трохи відпочити, і знову почав розглядати фотографії Птероса, так вирішили його назвати, який ще кілька годин тому пролетів над ними. Його розміри і вигляд викликали в Марка змішані почуття — страх і захоплення одночасно. Чарлі тим часом почав готувати їжу з залишків продуктів, що залишилися в капсулі порятунку.

— Думаєш, він справді такий небезпечний? — запитав Марк, піднявши погляд від планшета.

— Думаю, так. Його фізіологія і розміри говорять самі за себе. В нього швидкість і маневровість, а ще, — він поглянув на фото, — ці зуби і кігті. Це не просто комаха. Це — хижак.

Марк помовчав, і потім знову запитав:

— Як планшет досі працює? Я думав, ми вже давно мали б його розрядити.

Чарлі, не підводячи погляду від вогню, який він розводив, обережно витягнув два розряджених акумулятори з рюкзака і поклав їх на землю.

— Ось, я ще вчора зняв два акумулятори, — сказав він, кинувши їх на землю. — А ці — заміні. Я вже не знаю, скільки часу зможемо ще тримати цей планшет живим. Але, якщо чесно, я не сильно покладаюся на нього.

Марк нахмурився, поки Чарлі перевіряв ще один акумулятор.

— Мабуть, зараз не час думати про це. Нам ще пройти довгий шлях. Але якщо сигнал шатла дійсно такий слабкий, нам доведеться діяти дуже швидко.

— Так, — підтвердив Чарлі, продовжуючи своє заняття. — Дві години — максимум, і далі рухаємося.

Коли вони відпочили і трохи заспокоїлися, після короткої бесіди повернулися до свого шляху. Вони поділилися останніми спостереженнями про Птероса.

— Якщо бути чесним, ми все ще не знаємо, чи це звір, чи просто дуже велика комаха, — сказав Чарлі, намагаючись визначити точно, до якого класу належить істота, виходячи з її поведінки.

— Я ж казав, що це щось середнє між птеродактилем і осою, — зауважив Марк. — Крила, схожі на осині, але з характерним махом, як у древніх ящерів.

— Можливо, він теж хижак, — додав Чарлі. — Якщо він здатен переносити таку

швидкість і маневровість, то він може навіть бути розумним і стратегічним.

Марк задумався. Їх розмова заглиблювалася все більше в деталі їхнього майбутнього плану виживання.

— Якщо ми маємо справу з такою істотою, нам потрібно бути на сторожі кожної хвилини, — сказав він, витираючи піт з чола.

Тим часом Чарлі кинув погляд на планшет і зміркував:

— Можливо, нам варто ще трохи обстежити це місце, перш ніж вирушати далі. Може, є якісь ресурси, які ми можемо використати.

Марк погодився, і вони знову піднялися, готові до нових відкриттів і ще більших небезпек.

Після того, як вони трохи поїли і відпочили, Чарлі знову перевіряв залишки своїх запасів, зокрема батареї для планшета.

— Це останній акумулятор, — сказав він, затримуючи погляд на маленькому, зношеному пристрої, який залишався в їхньому арсеналі. — Якщо він не витримає довго, ми опинимося без зв'язку.

Марк, поки Чарлі перевіряв акумулятор, розглядав навколишній ландшафт і розмірковував.

— Якщо нам пощастить, — сказав він, — ми можемо знайти ще пару батарей в тому, що залишилось від шатла. Ми ж досі не знаємо, наскільки велика його частина залишилася цілою. Може, якийсь розділ чи відсік вцілів.

Чарлі підняв погляд.

— Так, ти правий, — погодився він. — Але не було чути вибухів. Може, паливна система пошкоджена, і просто витекло паливо? Чи, можливо, вибух ще попереду. Я не можу сказати, бо сигнал слабкий.

Марк трохи замислився, прислухаючись до своїх слів.

— Чи можна повірити цьому звіту? — запитав він.

— Чи можна, — Чарлі запустив планшет. — Я тільки що отримав ще одну частину повідомлення. Нам вдалося отримати частину звіту про приземлення, але він не дуже обнадійливий. Корабель надіслав дані про аварійне приземлення. Частина шатла, схоже, працює, але лише незначна частина. Це може означати, що шатл буде здатен до часткової роботи, але не зможе нам допомогти повністю.

Марк нахмурився.

— Це означає, що ми маємо сподіватися лише на себе. Вибухи не були чути, і ми не знаємо, що чекає попереду. Але хоча б є надія, що ми можемо щось знайти. Це дає нам трохи часу.

Чарлі кивнув і відключив планшет, знову кладучи його в рюкзак.

— Давай рухатися далі. Нам не можна витрачати багато часу на це. Якщо шатл буде працювати, нам доведеться обчислити, як дістатися туди, перш ніж запас енергії зовсім закінчиться.

— Так, я знаю. І ще... якщо цей корабель — не остання наша надія, нам потрібно зберігати спокій. Ми знайшли шматки металу, але це може бути тільки початок. Ми не

можемо розслаблятися.

— Я згоден, — сказав Чарлі. — Але з кожною хвилиною ми наближаємось до істини, і для цього потрібна кожна дрібниця.

Обидва неохоче піднялися, готові до подальшої подорожі. Кожен їхній крок, кожен обережний рух був важливим. Вони знали, що зараз усе залежить від того, наскільки швидко вони можуть дістатися до шатла і що вони зможуть знайти в його уламках.

Залишалося лише 17 кілометрів. Але цей шлях міг бути не менш небезпечним за всі попередні.

Марк уважно оглядав навколишній ландшафт, його погляд був прикований до кожної деталі. Земля навколо них не обіцяла нічого доброго, але саме в цей момент його погляд зупинився на чомусь, що привернуло його увагу. У далечині між деревами, за кілька сотень метрів від них, він помітив щось знайоме — обрис двигуна шатла.

— Чарлі! — вигукнув він, штурхнувши друга в плече. — Дивись, там! Це один з двигунів шатла!

Чарлі одразу поглянув у напрямку, на який вказував Марк, і його обличчя прояснилося.

— Невже? — сказав він із надією в голосі. — Це справді він! Нам залишилося лише 5 кілометрів!

Попри біль у ногах та втому, в очах обох відобразилося полегшення. Це означало, що вони наближаються до шатла, і, можливо, навіть зможуть знайти частини обладнання, які допоможуть їм вижити на цій небезпечній планеті. Проте радість була недовгою.

В цей момент планшет Чарлі, який він вже майже забув, ожив. На екрані з'явилося нове повідомлення. Чарлі швидко прокрутив повідомлення і зупинився.

— Марк, тут щось не так. — Він повернув планшет до друга, і Марк озирнувся на екран.

"На борту виявлені неопізнані істоти."

Паралельна історія: Табір Ніки

"Ніка прокинулася рано, ще до того, як перші промені сонця просочилися крізь гілки дерев. Вона лежала в укритті серед деревної тріщини, обережно намагаючись не рухатися, щоб не збудувати біль у м'язах, що втомилися від ночі. Її одяг і шкіра були липкими від смоли, що покривала її після того, як вона ховалася від крабів-павуків, й заснула через такий стрес. І хоча вона пережила погоню, відчуття небезпеки не покидало.

Спочатку вона просто сиділа і слухала, як ліс оживає навколо. Повітря було прохолодним і свіжим, ледь відчутним запахом моху і вологи. Природа була надзвичайно тиха. Час від часу Ніка чула шурхіт листя або віддалені звуки далеких істот, що блукали лісом.

Зрозуміти, що її переслідувачі, ймовірно, відійшли дуже далеко, було важко, але Ніка все ж вирішила не ризикувати та відправилася назад до річки. Вона пам'ятала це місце: вода була швидкою, але вона могла там вимитися. З кожним кроком її ноги

відчували бруд і липкість смоли, а кожен рух викликав дискомфорт, проте Ніка не зупинилася. Вона пройшла через ліс, тримаючи погляд на річці, що з'явилася між деревами.

Коли вона підійшла до води, холодний вітер обдув її, і вона миттєво відчула полегшення. Річка була не така глибока, як вона пам'ятала, тому без вагань Ніка вступила у воду, відразу відчувши, як вона огортає її ноги. Вода була холодною, але в той самий час приємною — саме те, що їй було потрібно. Вона почала змивати з себе смолу, по черзі обтираючи її з одягу і шкіри, хоча це було важко і довго. Кожен рух приніс біль від побитого і втомленого тіла, але вона не зверталася на це увагу.

Коли біль у м'язах став дещо терпимим, Ніка витягла з рюкзака свої речі. Вона була вдячна, що сухпайки, які вона ховала за своїм спорядженням ж капсули, не порвалися. Це було її єдине джерело їжі, і вона не мала наміру залишити їх у лісі через безлад у рюкзаку. Тому вона поклала речі на землю, щоб побачити все що в неї є та трохи зібратися, поки вода змивала смолу з її тіла.

Після кількох годин миття Ніка поклала свої речі на каміння біля річки, щоб вони висохли, і почала готувати собі невеликий табір. Вона знайшла кілька великих листів і химерних гілок, щоб створити притулок, а потім зробила вогнище, в цьому їй допомогла смола яку Ніка віддерла перед миттям та пранням. Її руки були в синцях, а шкіра на ногах ще пекла від тертя, але тепер вона могла дозволити собі трохи спокою.

Зібравши все необхідне, Ніка з'їла половину сухпайка і посиділа біля вогнища, починаючи знову перевіряти свої запаси. Вона знала, що їй потрібно знайти шлях до шатла, але кожен крок у цьому лісі був непередбачуваним і небезпечним. Але вона відчувала себе більш підготовленою і спокійною, хоч і не могла забути про те, що пережила.

Ніка провела залишок дня біля річки, дозволяючи собі трохи відпочити перед наступним етапом подорожі. Вона була вдячна за цей час, коли хоча б ненадовго могла відновити сили, але одночасно розуміла, що на цій планеті ніколи не можна бути впевненим у завтрашньому дні."

Марк нахмурився, обмірковуючи нову інформацію.

— Це не таке велике, як те, що ми бачили раніше, — сказав він. — Якби це були ці істоти, вони не змогли б забратися всередину шатла. Я думаю, що вони менш небезпечні. Але вони все одно можуть бути проблемою.

Чарлі не був таким впевненим. Його погляд став більш серйозним, і він почав шукати рішення.

— Ну, якщо вони дійсно там, нам доведеться бути готовими. Спершу, спробую налякати їх. Запущу частину системи протипожежної безпеки. Це має створити шум і спалах, який здатен відлякати більшість живих істот, навіть якщо вони розміром з людину.

Марк коротко кивнув, перевіряючи навколо. Вони не мали часу на роздуми. Шатл був на відстані, і кожна секунда могла стати вирішальною.

— Зробимо це, — сказав Марк, зібравши сили. — Тільки обережно. Якщо це не

спрацює, нам доведеться діяти швидко.

Чарлі натиснув кілька кнопок на планшеті і швидко активував частину протипожежної системи шатла. Їхнє завдання полягало в тому, щоб створити максимальний шум і спалах, які здатні налякати істот. Спочатку не було жодної реакції, але через кілька секунд щось змінилося.

Зі сторони шатла здалеку лунав оглушливий звук, а через кілька миттєвостей потужний спалах освітив увесь ліс. Мітки на планшеті сигналізували про спрацьовування системи, і вони не могли не помітити, як щось рухалося всередині шатла, ніби реагуючи на нову небезпеку.

— Це має спрацювати, — промовив Чарлі, намагаючись не зважати на власні нерви. — Якщо вони не втечуть після цього, ми матимемо серйозні проблеми.

Марк стиснув кулаки і поглянув на горизонт.

— Нам залишається тільки сподіватися, — відповів він, — що нам вдасться потрапити до шатла живими.

Під їхніми ногами земля була м'якою, але кожен крок вони робили все обережніше, сподіваючись, що ніяка небезпека не зустрінеться на шляху до шатла. І хоча вони могли лише уявити, що чекає всередині, тепер вони були ближче до своєї мети. Все навколо виглядало зруйнованим — гори уламків, вигорілі залишки металу та вивернуті шматки обшивки. Повітря важко наповнювалося запахом гару і паленого металу. Вони крокували обережно, намагаючись не наражатися на уламки, і прагнули уникати зайвого шуму. Чарлі уважно оглядав навколишній ландшафт.

Його погляд не сходив із двигунів шатла, бо саме вони могли бути ключем до розв'язання проблеми з паливом. Він спостерігав за землею, намагаючись помітити будь-які сліди витікання пального, але не побачив нічого підозрілого. Все було спокійно. Чарлі перевірів також баки, які могли бути пошкоджені при посадці, але вони виглядали цілими.

— Я не бачу витоків, — сказав він, присвятивши кілька хвилин розгляду кожної деталі. — Все, здається, в порядку, як мінімум щодо пального. Можливо, не так вже й багато витекло під час падіння.

Марк стояв трохи осторонь, його погляд був звернений до навколишніх дерев, які дивно не постраждали. Більшість рослин на планеті виглядала незвично, деякі навіть рухались, наче жили своїм життям. Але ці дерева були іншими — цілими, не обгорілими, хоча шатл приземлився практично серед них, і навколо було все ще тепле повітря після пожежі.

— Як це можливо? — запитав Марк, сумніваючись кидаючи погляд на дерева, які стояли без жодних ознак ушкодження. — Вони не обгоріли навіть після такого полум'я?

Чарлі подивився на дерева, потім повернувся до шатла.

— Може, у цих деревах достатньо вологи, щоб вони не загорілися, — припустив він. — Ці рослини, як і все навколо, здається, мають свої унікальні особливості.

Марк сприйняв цю ідею скептично, не зовсім вірячи в те, що проса волога може стати такою потужною перешкодою для вогню. Він продовжував оглядати ліс,

намагаючись зрозуміти, чому саме ця планета виявилася настільки стійкою до таких руйнівних впливів, як вогонь.

— Я не думаю, що це тільки волога, — сказав він, киваючи головою. — Тут щось інше. Ніби сама природа намагається врятувати себе від руйнувань. Це не просто випадковість.

Чарлі не був впевнений, що має рацію, але погодився з тим, що на планеті справді є щось дивне. Навколо них все нагадувало порушену зону, де навіть стихії поведуться по-своєму, не підкоряючись звичним законам. Вони вирішили рухатися далі до шатла.

— Ідемо, — сказав Чарлі, — залишилося зовсім небагато.

Марк задумався, але потім знову глянув на шатл.

— Краще перевіримо, що з кораблем і чи можемо ми що-небудь із ним зробити, а потім вже, будемо думати далі.

Разом вони вирушили вперед, до шатла, кожен у своїх роздумах, знаючи, що попереду їх чекає важке випробування.

Перед тим, як ступити на останні кілька метрів до шатла, Чарлі та Марк зупинилися, аби перевірити інформацію на планшеті. Увімкнувши його, Чарлі побачив, що системи судна не виявили ніяких живих істот на борту.

— Немає нікого, — сказав він, відпускаючи важке дихання. — Сканери не показують жодних ознак життя.

Марк стояв, прислухаючись до цього висновку, і задумливо потирив підборіддя.

— Можливо, протипожежна система просто налякала їх, — припустив він. — З таким рівнем безпеки всі вони могли сховатися або втекти в інші відсіки. Може, вони навіть вже давно покинули корабель, якби це був інший тип істот.

Чарлі подивився на екран планшета і кивнув.

— Або вони сховалися в тих відсіках, які не зчитуються, — відповів він. — Враховуючи, що дуже мала частина шатла зараз функціонує нормально, ми можемо просто не мати доступу до всіх датчиків і сканерів.

Він перевів погляд на Марка, його голос став серйознішим.

— Тому давай будемо обережні. Якщо я зможу дістатися до інженерного відсіку або хоча б до інструментів, то я зможу виготовити якусь просту зброю. Це може допомогти нам у майбутньому.

Марк знизав плечима і знову оглянув шатл.

— Можливо, але я думаю, що треба почати з того, щоб зробити корабель придатним для життя. Якщо ми зможемо полагодити шатл хоча б настільки, щоб в ньому можна було жити, нам буде простіше думати про наступні кроки.

Чарлі здивовано подивився на нього.

— Як це? Ти хочеш залишитися тут?

Марк кивнув.

— Якщо ми зможемо зробити базу на шатлі, у нас буде хоча б дах над головою, а значить — більше шансів на виживання. І тоді можна буде подумати про те, як

виправити його для подальших подорожей або пошуків інших рятувальних засобів. А поки що зайдімо всередину, подивимось, що там взагалі залишилось.

Чарлі погодився, хоча все ще відчував деяку тривогу через можливі небезпеки всередині шатла. Вони зробили кілька кроків до входу, і Чарлі уважно оглянувся навколо, щоб переконатися, що все спокійно. Як і раніше, запах гару стояв у повітрі, і це нагадувало їм, наскільки небезпечним був цей корабель після катастрофи.

Марк натиснув кнопку на панелі керування дверима шатла, і вони повільно відчинилися, випускаючи їх у темряву всередині. Корабель був схожий на покинутий, пошматований корпус, який ледь функціонував. Але всередині було достатньо світла, щоб розглянути обстановку.

— Залишимося насторожі, — сказав Чарлі, знову оглядаючи навколо. — Якщо когось і залишилось, то це може бути небезпечно.

Марк знову подивився на Чарлі, і, незважаючи на скепсис, вони обоє вирушили всередину.

Розділ 6: Головний пульт керування

Чарлі уважно розглядав планшет, який зараз був підключений до головного пульта шатла. Він не міг повірити в те, що бачить. Дані почали надходити один за одним, і з кожним новим звітом стало ясно — ситуація була значно гіршою, ніж вони могли собі уявити. Всього за кілька секунд планшет отримав двадцять чотири звіти про критичну шкоду, включаючи:

- Аварійність одного з основних двигунів.
- Розгерметизацію всіх відсіків.
- Повну втрату життєзабезпечення в кількох частинах шатла.
- Знищення більшості систем на головній частині корабля.

Чарлі відкинув планшет, кілька хвилин намагаючись осмислити отриману інформацію. Марк, який стояв поряд і теж уважно спостерігав за екраном, відразу запропонував:

— Слухай, може підключимо планшет до головного пульта управління, щоб прочитати все разом? Тільки так ми зможемо отримати повний огляд ситуації і скласти план дій на найближчі кілька днів, а не діяти наосліп, як до цього. Чарлі знову подивився на планшет, і його розум замерз. Він розумів, що це може бути їхнім єдиним шансом на виживання. Вони вирушили в головний відсік шатла, що знаходився через кілька коридорів.

— Сподіваюсь, ми не запізнилися, — промовив Чарлі, уникаючи дивитися на уламки, що лежали по обидва боки від проходу.

Марк, йдучи поруч, згадував свою каюту. Цей коридор здавався таким знайомим, але тепер його вигляд був зіпсований шрамами від пожежі та руйнувань. Усі стіни були обгорілі, а частина люків навіть зникла. Вони йшли через уламки та залишки корабельних систем, намагаючись дістатися до пульта.

— Як ти думаєш, що сталося з шатлом? Чому він зазнав такої шкоди ще до того, як

наблизився до планети? — запитав Чарлі, намагаючись перевести розмову на те, що хвилювало його найбільше.

— Це дивно, — відповів Марк. — Орбіта була стабільною. Теоретично, шатл мав витримати будь-які механічні проблеми, поки не потрапить в атмосферу іншої планети. Можливо, щось сталося під час входу в орбіту або через потужні магнітні бурі. Але те, що все це почалося ще на орбіті, не може бути випадковістю.

Нарешті, вони досягли головного відсіку, і Чарлі підключив планшет до головної системи керування. На екрані з'явилася повна схема шатла, і вони змогли отримати доступ до всіх даних. Вони були вражені тим, що побачили. Корабель був у руїнах. Чарлі і Марк уважно оглянули схему. Крило шатла, яке вони бачили ззовні, було відірване. Це означало, що навіть якщо вони змогли б налаштувати основні системи, шатл вже не мав аеродинамічної стабільності для подальшого польоту. Баки, яких було шість, вціліли лише три. Всі інші були пошкоджені або повністю знищені.

Вся зовнішня обшивка шатла була обгоріла, а це означало, що корабель більше не мав захисту від космічної радіації. Окрім того, будь-яка спроба розібрати шатл на компоненти могла виявитися марною.

Чарлі переглянув ще кілька звітів і прийшов до висновку: "Лабораторії просто спотворені наскрізними дірками, а місток з рятувальними капсулами — повністю відірваний. Це вже не корабель — це уламки.

— Що тепер? — запитав Марк, озираючись на холодну та темну обстановку навколо.

— Тепер, — відповів Чарлі, — нам слід зберегти спокій і подумати, як використовувати те, що вціліло. Ми можемо спробувати полагодити найбільш важливі системи життя на шатлі, хоча й обмежене, дозволить нам організувати базу.

Марк знову подивився на схему шатла і на уламки навколо.

— Ми повинні зробити це, Чарлі. Інакше у нас немає шансів.

Чарлі і Марк стояли в затишному відсіку шатла, що залишався від колишньої величі корабля, і обидва розуміли, що кожна хвилина на рахунок. Вони не могли дозволити собі розкіш часу на сумніви, адже як тільки запаси палива та енергії на запасних генераторах вичерпаються, шатл стане просто металевим скелетом на чужій планеті.

— Якщо ми не почнемо діяти зараз, — сказав Чарлі, — то шансів на порятунок не буде. Треба дістатися до інженерного відсіку і спробувати підключити залишкові системи. Можливо, зможемо запустити хоча б одну з основних систем для виживання.

Марк погодився, але його погляд не залишався спокійним. Він знову подумав про загрозу, яку несе сама планета. Всі ці невідомі істоти, незвичні для їхнього розуміння форми життя. І саме через це їхнє перебування тут ставало дедалі небезпечнішим.

— Ти хочеш сказати, що навіть якщо ми полагодимо шатл, у нас не буде шансів вийти в космос? — запитав Марк, намагаючись усвідомити, як саме вони можуть вирватися з цієї пастки.

— Поки ми тут, ми маємо справу з тим, що є. — Чарлі вказав на планшет. — Якщо ми хоча б зможемо зібрати рештки системи життєзабезпечення і підтримки, нам

потрібно просто дочекатися допомоги. Але нам треба бути готовими до того, що на відновлення шатла піде багато часу.

Марк підняв голову, оглядаючи всі рештки шатла, що вціліли. Частина внутрішніх і зовнішніх систем було знищено, але певні ділянки могли ще служити їм. Близько до головного відсіку знаходився ще один порожній сховок для матеріалів. Якби вони змогли отримати доступ до нього, можливо, знайшли б необхідні запчастини для ремонту.

Вони вирішили поділити завдання. Чарлі залишився працювати з планшетом і керувати процесом підключення до систем шатла, а Марк вирушив до лабораторії, щоб оглянути залишки інструментів та матеріалів. Під час цього Чарлі не переставав моніторити ситуацію.

— Якщо це все, що ми маємо, ми повинні розібратися з аварійними генераторами, — сказав Чарлі після кількох хвилин роботи. — Нам потрібно налаштувати хоча б одну систему для виживання. Спочатку треба забезпечити нормальну циркуляцію повітря, а потім і воду.

Кілька хвилин він працював над системою, але досягнув лише часткового успіху — генератори все ще залишалися на критичному рівні. Він зауважив кілька помилок в налаштуваннях і почав коригувати, знову з'єднуючи їх з іншими частинами шатла.

Марк тим часом працював в лабораторії. Зібравши частини апаратури, він здивувався тим, скільки інструментів все-таки залишилося непошкодженими. Він знайшов кілька невеликих електронних пристроїв, які могли стати в нагоді. Крім того, він відшукав частину медичного обладнання, яке, можливо, допоможе їм лікувати поранення, зокрема він знайшов спрей для обробки ран.

Незабаром Марк повернувся до Чарлі, де той закінчував налаштування.

— Ти майже закінчив? — запитав Марк, заходячи в приміщення.

— Мені вдалося з'єднати резервні контури енергопостачання. Тепер шатл хоч якось підтримує життя. Нам ще треба було б відновити хоча б базові системи.

Марк виглядав трохи розслабленіше. — Це початок. Я знайшов кілька речей, які можуть бути корисні. Система може працювати ще деякий час, але ми не можемо залишатися в такому стані довго. Треба знайти допомогу або, як мінімум, зв'язок з іншими.

Чарлі кивнув, знову поглянувши на планшет.

— Є ще один сигнал, — сказав він. — Це вже третій. Потрібно буде організувати ще одну експедицію, щоб знайти решту відсутніх частин. Відшукаємо те, що вціліло.

Марк зітхнув, але відчув, що в них є шанс. Корабель не знищено повністю, і, можливо, ще можна відновити його в цілому вигляді, якщо вони зможуть працювати швидко та зосереджено.

— Ну що ж, давай почнемо.

Чарлі зосереджено працював над проводкою, коли раптом його планшет спалахнув від нових повідомлень. Він швидко перевірів їх і відчув, як важкий камінь падає йому на серце. Спочатку одне повідомлення, потім ще одне, ще кілька.

— Сигнал капсул, — прошепотів Чарлі, схопивши планшет. — Що за чорт? Всього вже було сім, але ось ці п'ять сигналів — вони не спрацювали.

Марк підняв голову, уважно поглянувши на нього.

— Що значить "не спрацювали"?

— Це означає, що капсули не вдалося активувати, — пояснив Чарлі, знову перевіряючи дані. — І ще два сигнали... Людина всередині не вижила на сто відсотків. Вони мертві.

Марк залишив свої справи і підійшов до Чарлі, глибоко вдихнувши. У цих словах не було нічого хорошого, і йому було важко зібратися.

— Це все, що нам залишилося? — сказав Марк з нотками безнадії в голосі.

Чарлі промовчав, відчуваючи, як важка тягар вдаряє по грудях. Втрата всіх, хто залишився поза їхньою експедицією, не тільки гіркота, а й жахлива реальність їхнього становища. Тепер лише вони двоє і цієї планети, яку треба було освоїти для виживання.

— Виглядає, що так, — зітхнув Чарлі. — Це не змінює того, що ми все одно повинні продовжувати. Якщо навіть і немає шансів на допомогу, ми маємо шанс на виживання, але для цього потрібно відправитись у невеликі експедиції, знаходити потрібні запчастини, ресурси, можливо вцілілих.

Марк погодився. Втрата людей була страшною, але їм не було часу на горе. Вони були на чужій планеті, і будь-який втрачений момент міг стати фатальним.

— Ми маємо ще шанс на порятунок, Чарлі. Всі наші надії тільки на нас двох. Ми можемо знайти вихід. Нам треба діяти, як ніколи раніше.

Чарлі кивнув, хоч і відчував, як важкість ситуації лягала на його плечі. Зв'язок з іншими капсулами вже був порушений, і більшість звітів були трагічними, але його місія була тепер — забезпечити життя на цій планеті хоча б для двох, та тих хто вцілів.

— Так, звісно, — погодився Чарлі. — Ми вирушимо на експедицію. Але для цього нам треба хоча б трохи відпочити, та забезпечити автономну роботу систем шатла.

Вони прийняли рішення спати в одній з вцілілих кают. Це був єдиний шанс на нормальний сон, навіть якщо не було впевненості, що їхній корабель не вибухне або не буде атакований в наступну хвилину. У каюті було тепло, і вона була повністю герметична. Це було єдине місце, де вони могли хоча б трохи відновити сили.

Перед сном Марк усе ще не міг позбутися думок про тих, кого вони втратили, а хто може бути цілим.

— Чарлі, ти віриш, що ми ще можемо вибратися звідси? — запитав він, лягаючи на ліжко.

Чарлі вимкнув планшет і сів на край ліжка, намагаючись знайти правильні слова.

— Я не знаю. Але ми не маємо іншого вибору, окрім як боротися. Це єдине, що ми можемо зробити. Зараз, коли ми ще живі, у нас є шанс на виживання. І ми повинні використовувати цей шанс.

Марк замовк і закрив очі, намагаючись відпочити перед тим, як вирушити в чергову подорож по цій незнайомій, небезпечній планеті.

Протягом наступних двох тижнів Марк і Чарлі працювали безперервно,

намагаючись відновити що-небудь з того, що залишалося від шатла. Кожен день став викликом, кожен рух був рішучим і продиктований необхідністю вижити. Між ними виникла незриме розуміння — вони вже не були просто екіпажем; вони стали єдиним цілим, що працює на виживання.

Парарельна історія: Табір біля річки

"Ніка продовжувала облаштовуватися біля річки, використовуючи знайдені ресурси, щоб створити безпечне місце для ночівлі. Вона обрала ідеальне місце — три великі валуни, що стояли поруч, утворювали природний неповний квадрат. Їхні шершаві, надійні стіни служили захистом з трьох боків, залишалося лише зробити дах і забезпечити вхід.

Ніка вирішила діяти обережно. Вона знала, що будь-яке неправильне рішення може коштувати їй життя на цій незнайомій планеті, згадуючи втечу від тих чудовиськ. Вона обшукала околиці, збираючи товсті гілки, листя і мох, які могли слугувати покрівлею. Знайшовши потрібні матеріали, вона почала кріпити їх між валунами, намагаючись створити щось схоже на дах. Їй вдалося спорудити конструкцію, яка виглядала досить надійно, щоб захистити її від дощу або падаючих гілок.

Далі вона взялася за вхід. Використовуючи кілька міцних палиць і великі листя, вона спорудила щось на кшталт штори, яка могла сховати її від небажаних гостей. Хоч це й не давало повної безпеки, але створювало хоч якусь ілюзію захищеності.

Після облаштування Ніка зрозуміла, що з її запасів води, які вона взяла з капсули, нічого не залишилося. Вона підійшла до річки, вдивляючись у її прозорі води. Річка текла швидко та спокійно, вода видавалася безпечною. Вона набрала її в долоні й зробила кілька ковтків. Холодна, освіжаюча волога втамувала спрагу, але одночасно нагадала їй про важливість бути більш обачною, запаси їжі теж обмежені.

Вона повернулася до свого табору і вирішила перевірити сухпайки. Їх було достатньо, щоб протриматися ще кілька тижнів якщо економити, але вони не могли слугувати довгостроковим рішенням. Вона поглянула на річку й помітила, як під поверхнею плавала риба. Ідея виникла миттєво. Вона вирішила зробити спис — інструмент, який допоможе не лише в обороні, але й у полюванні.

План був простим: знайти міцну гілку, загострити її край і при можливості зробити кілька розгалужень на кінці, щоб спис міг утримувати здобич. Вона також помітила кілька дерев із твердою корою, які могли слугувати джерелом смоли для закріплення кінчика й для розпалки вогнища.

Ніка зрозуміла, що шатл міг упасти далеко, і дорога до нього займе час, якщо вона його взагалі знайде. Тому їй потрібно було пристосуватися до життя тут. Запасного одягу в неї не було, тож вона берегла те, що залишилося, як зіницю ока.

Уже ввечері, коли дах був завершений, а табір здавався затишнішим, Ніка сіла біля свого нового укриття й задумалася. Вогонь, який вона розпалила біля входу, потріскував, створюючи відчуття хоч і тимчасової, але безпеки. Попереду було багато викликів, але вона відчувала, що має сили справитися. Ця планета стала її

новим домом, і хоч вона не знала, як довго їй доведеться тут залишатися, вона була готова битися за своє виживання."

Першими вони почали з ремонту генераторів, оскільки це було найважливіше для їхнього існування. Чарлі, з його інженерними здібностями, сконцентрувався на тому, щоб запустити хоч одну систему, що могла б забезпечити їх базовою енергією.

— Ти бачив ці проводи? Вони в такому стані, що, здається, хочеться просто все кинути, — сказав Марк, спостерігаючи за Чарлі, який стояв у темному інженерному відсіку, тримаючи в руках металеві деталі.

— Не так все погано, — відповів Чарлі, підключаючи ще один з проводів до панелі. — Якщо навіть не вдалося відновити генератори повністю, хоча б обидва працюють на половину своїх можливостей. Нам вистачить для базових потреб.

Марк подивився на нього, схвалюючи. Він розумів, що навіть найменша перемога була критично важливою.

Поки Чарлі був зосереджений на генераторах, Марк взяв на себе завдання скласти всю їжу, яку вони змогли знайти у харчовому відсіку. Виявилося, що більшість продуктів не постраждали від пожежі, але деякі консерви були пошкоджені. Вони продовжували працювати з тією їжею, яка була найкращої якості. І хоча припасів залишалося мало, їм вдалося організувати запас на найближчі тижні.

— Це не так багато, — промовив Марк, сортує продукти, — але вистачить. Тільки потрібно враховувати кожен грам.

— А ось це ти правильно помітив. Харчування зараз — це один з наших найважливіших ресурсів, — додав Чарлі, забираючи з полиці ще кілька контейнерів.

Однією з найбільших проблем була втрата доступу до інженерного корпусу, де було збережено важливе обладнання для ремонту шатла. Чарлі зрозумів, що, якщо не відновить доступ до цього відсіку, їхня ситуація стане критичною. Він зібрав рештки обладнання і почав працювати над ремонтом дверей, що не відкривалися через поломку електронної системи.

— Якщо вдасться налаштувати систему доступу, хоча б частковий доступ до цього відсіку, — промовив Чарлі, працюючи з проводами. — Якщо планшет буде підключено, двері відкриються лише за паролем. Це додатковий рівень безпеки.

Після кількох днів важкої роботи йому вдалося завершити цей проект, і двері інженерного відсіку знову працювали належним чином. Чарлі був задоволений, хоча й розумів, що це тільки маленький крок у відновленні шатла.

Він також залатав усі вікна, що було розбито під час аварії, скріпивши їх за допомогою уламків та матеріалів, які знайшов у відсіках. Тепер шатл був хоча б частково захищений від вітру і можливих зовнішніх впливів.

Кожен день був важким. Вони працювали майже без відпочинку, перериваючись тільки на короткі сну та прийоми їжі. З кожним днем їхній прогрес ставав дедалі більш помітним, але Чарлі і Марк знали, що їхня мета — це вижити. Вечорами вони обговорювали плани на наступний день, обираючи, над чим працювати в першу чергу. Ось так проходили їхні дні: Чарлі працював над технічною частиною, а Марк, тим

часом, намагався тримати їх моральний дух на висоті, іноді ділячись думками про те, як саме вони можуть знову побачити Землю.

— Ти думаєш, ми встигнемо завершити все до того, як запасний генератор теж зламається? — запитав Марк, коли вони вперше за два тижні сіли відпочити за їжею.

— Якщо ми не зупинимося і будемо працювати далі, то, може, й встигнемо, — відповів Чарлі. — Але треба бути готовим, що деякі моменти можуть нас вибити з колії.

Кожен вечір, перед тим як заснути, вони намагалися знайти нові можливості. І хоча важкі часи для них не закінчувалися, Чарлі і Марк були впевнені в одному: вони не здаватимуться.

Через три тижні роботи на шатлі Марк і Чарлі вже були виснажені фізично, але морально зберігали стійкість. Робота продовжувала бути важкою і небезпечною, однак почали з'являтися перші позитивні зміни. Вони відновили більшість систем життєзабезпечення та електрики, хоча ситуація залишалася критичною. Проте, вони вже могли підтримувати мінімальні потреби для життя.

Чарлі присвячував багато часу відновленню охолоджувальної системи. Він розумів, що без цього шатл швидко почне перегріватися, а це може призвести до подальших аварій, які вони не зможуть усунути.

— Якщо цей радіатор не почне працювати, у нас не буде іншого вибору, як залишити шатл і шукати інші ресурси на планеті, — сказав Чарлі, працюючи з пайкою.

— Справжній виклик, — відповів Марк, спостерігаючи за роботою друга. — Але ти, здається, все одно вмієш знаходити вихід з найскладніших ситуацій.

Марк не зміг не підняти голову, коли Чарлі показав йому маленьку перемогу: охолоджувальна система знову запрацювала. Це був маленький крок, але значущий. Поступово їх шатл почав відновлюватися, і Марк відчув певну надію.

Наступним кроком був відновлений навігаційний комп'ютер. Це було не так просто, адже велика частина комп'ютерної системи була сильно пошкоджена під час аварії. Проте за допомогою запасних частин, які вони знайшли в різних відсіках шатла, Чарлі вдалося налаштувати комп'ютер і отримати хоча б часткові функції навігації.

— Хоч це і не повноцінна система, але ми хоча б можемо отримати кілька даних про навколишнє середовище, — сказав Чарлі, налаштовуючи комп'ютер.

— І це вже великий плюс. Ще одне досягнення, — відповів Марк, хоча і залишався обережним у своїх оцінках.

На третій тиждень після виснажливих ремонтів Чарлі та Марк вирішили взяти день відпочинку. Вони обрали капітанський місток — найменш пошкоджену частину шатла, яка тепер служила їм як своєрідний центр керування. Просторий оглядовий ілюмінатор відкривав вид на густий ліс ESS-0.2, що обрамляв горизонти цієї чужої планети.

Чарлі налаштовував головну консоль, намагаючись відновити хоч часткову функціональність комунікаційної системи. Марк тим часом сидів за капітанським столом, ретельно заповнюючи електронний журнал спостережень.

— Думаєш, у нас вийде відправити сигнал? — спитав Марк, не відриваючи погляду від планшета.

— Можливо. Якщо антену не знесло повністю, і генератор зможе подати стабільну напругу, то є шанс. Але чи хтось нас почує — це інше питання, — відповів Чарлі, нахилившись над пультом. — До речі, ти вже записав усе, що ми бачили?

— Поки що ні, — Марк кивнув на планшет. — Зараз якраз описую Птероса і того шестиокого носорога.

Чарлі усміхнувся, хоча на його обличчі відчувалась втома.

— Точно, Альфа. Гідне ім'я для такого монстра.

Дослідження тварин ESS-0.2

Марк розпочав з опису Птероса. Він записував кожну деталь:

"Птерос, який нагадує комаху та ящера одночасно. Його крила мають структуру, схожу на крила оси, але рухаються, як у птеродактиля. Тіло покрите хитиновою бронею, а кінцівки гнучкі й нагадують лапи кажана. Створіння демонструє високу агресивність і швидкість. Можливо, це альфа-хижак серед повітряних істот планети."

— Я, до речі, думаю, що Птерос — більше комаха, ніж рептилія, — зауважив Марк, відриваючись від записів.

— Але в нього ящіроподібні елементи, — заперечив Чарлі, сідаючи поруч. — Виглядає, як якась божевільна еволюційна суміш.

— Може, це результат якоїсь екологічної мутації, — припустив Марк.

Наступним у журналі опинився Альфа — масивний шестиокий носоріг:

"Альфа. Найбільше створіння, яке ми спостерігали. Шість очей, які розташовані півколом на його голові, дозволяють мати широкий кут огляду. Тіло масивне, із щільним кістяком і м'язами, але, попри це, воно рухається з дивовижною грацією. Його роги видаються потужною зброєю, а зовнішній шар шкіри має властивості броні. Це істота з високим потенціалом для захисту території."

— Якщо зустрінемо Альфу ще раз, краще триматися подалі, — підсумував Чарлі.

— Це безумовно, — зітхнув Марк.

Чарлі закінчив перевіряти стан антен і підключив консоль до системи. На екрані з'явилися індикатори: три антени були знищені, але одна вціліла частково.

— Нічого собі. Це більше, ніж я очікував, — здивувався Чарлі. — Спробую запустити тестовий сигнал.

Марк уважно стежив, як його друг вводить команди, і на екрані висвічується процес передачі. Через кілька хвилин сигнал вийшов у космос, але відповіді не було.

— Можливо, хтось нас і почує, але чекати доведеться довго, — сказав Чарлі, вимикаючи систему, щоб не витратити заряд генератора.

Ввечері, сидючи біля пульта керування, Марк і Чарлі знову повернулися до теми безпеки планети.

— ESS-0.2 здається ідеально пристосованою для життя, але водночас вона вкрай небезпечна, — зауважив Марк. — Тут усе намагається тебе вбити.

— Так, наче ця планета — пастка, створена природою, — додав Чарлі.

— Може, вона створена для виживання лише найсильніших видів, — задумався Марк, дивлячись у вікно.

— А може, ми просто порушуємо її порядок, — задумливо сказав Чарлі.

На цій філософській ноті їхній день відпочинку завершився. Завтра їх чекала нова робота й нові виклики, але сьогодні вони змогли бодай трохи відновити сили й зробити важливі записи про дивовижні істоти цього чужого світу.

На наступний день Марк вирішив приділити увагу опису та аналізу озера, яке вони знайшли раніше. Воно не давало йому спокою через свою дивну природу.

"Озеро, яке нагадує смолу. Прозоре, але в'язке й смертельно небезпечне. Навколо нього не росте жодної рослини, а єдиний великий скелет у його водах свідчить про його пастковий характер. Ймовірно, речовина має якісь хімічні чи біологічні властивості, що можуть викликати негайну смерть при контакті."

Марк планував одного дня повернутися до озера й узяти зразок цієї речовини, але для цього потрібно було створити спеціальний захисний контейнер.

Поки Чарлі займався розрахунками в технічному відсіку, Марк вирушив назовні з набором для збору зразків. Рослини ESS-0.2 дивували своєю різноманітністю: одні нагадували земні, зокрема листяні дерева, але з химерними кольорами, інші були зовсім невідомими.

"Зібрано п'ять видів рослин. Синє, червоне, фіолетове листя. Один із зразків має чіткі ознаки руху, можливо, через чутливість до світла або дотику. Жодна з рослин не має знайомих ознак токсичності, але це потребує додаткових тестів."

Марк особливо зацікавився червоною рослиною з товстим стеблом.

— Що як ця річ може бути джерелом води? Або палива? — сказав він сам до себе, клацаючи фото.

Тим часом Чарлі сидів за пультом і виводив дані про резервуари. Його обличчя хмурилося дедалі більше з кожним розрахунком.

— Що трапилося? — запитав Марк, повернувшись із черговим зразком.

— Вода, — зітхнув Чарлі. — У резервуарах її залишилося на 11 місяців. Це якщо ми використовуватимемо її тільки для пиття та мінімальних потреб. Якщо враховувати охолодження систем — часу ще менше.

— Чудово, — скептично відповів Марк, поклавши рослини на робочу поверхню. — Ми навіть ще не дійшли до експериментів із місцевими ресурсами.

— Ось і я про це. Потрібно буде знайти спосіб переробляти воду з цієї планети. Хоча, дивлячись на те озеро, я не дуже оптимістичний.

Чарлі відкрив таблиці, де фіксувалася кількість залишкового палива для генераторів.

— З шести резервуарів уціліли лише три, — сказав він, переглядаючи дані. — За мінімального споживання цього вистачить на три роки.

— Це більше, ніж я очікував, — відгукнувся Марк.

— Але тут є нюанс. Якщо ми хочемо працювати з лабораторіями чи спробувати реанімацію основних систем корабля, палива вистачить максимум на рік-півтора.

— Значить, будемо економити, — підсумував Марк. — І шукати альтернативи.

Чарлі й Марк закінчили робочий день із чітким розумінням своїх найближчих

пріоритетів:

Вода: Вирішити, чи можна використовувати місцеві джерела або зібрані рослини для поповнення запасів.

Енергозабезпечення: Оптимізувати споживання генераторів і знайти способи їх підзарядки чи альтернативи.

Житло: Зробити шатл придатним для довгострокового перебування, залатавши ключові ділянки.

Вони знали, що майбутні тижні будуть ще більш насиченими, але тепер у них був план і впевненість, що навіть на ворожій планеті можна вижити, якщо діяти розумно.

Минув місяць від початку робіт, і кожен із них поступово знаходив своє місце в рутині відновлення шатла. Хоча роботи було ще чимало, результати давали відчуття прогресу.

Ремонт лабораторії

Чарлі нарешті завершив ремонт лабораторії Марка. Всі ключові системи були відновлені, хоча через обмеження в енергії працювали вони лише на мінімальному рівні. Зрозумівши, що ця частина роботи завершена, Чарлі переключив увагу на іншу ідею, яка давно не давала йому спокою.

— Марк, а що ти скажеш про сонячні панелі? — запитав він, сівши поруч із біохіміком, який вивчав свій останній зразок.

— Ти про ті, що залишилися на супутниках? — перепитав Марк, не відводячи погляду від мікроскопа.

— Саме так. Якщо ми зможемо їх зняти й під'єднати до генераторів, то це значно полегшить роботу останніх. Ми навіть зможемо зберігати надлишки енергії, що стане критичним, коли генератори перестануть працювати.

Марк задумався, відсуваючи зразок.

— Звучить логічно. Але як ти збираєшся туди дістатися? Супутники ж на орбіті.

— Я говорю про ті, що впали. Якщо ми зможемо віднайти хоч кілька, це вже великий крок уперед.

— Ну, якщо тобі потрібен помічник, скажи. Але спершу я хочу повністю зрозуміти, як працює місцева екосистема.

Поки Чарлі будував плани для сонячних панелей, Марк заглибився у дослідження зразків рослин. Він провів два експерименти, які дали цікаві результати.

Перевірка на токсини. Марк розчавив кілька листків червоної рослини, додав до них каталізатор і спостерігав за реакцією. Жодних ознак відомих токсинів не виявилося, але він був обережним у висновках.

"Ця планета може мати зовсім іншу хімію. Місцеві токсини можуть бути нерозпізнаваними для земних тестів, що робить експерименти тільки початком довгого процесу."

Він узяв крихітну дозу пасти, створеної з перемелених листків, і провів реакцію з ферментами, подібними до тих, які є в людському шлунку. Результат був обнадійливим: рослина не розкладалася на отруйні сполуки, але й повної впевненості не було.

"Можливо, деякі речовини проявляють свою токсичність лише з часом або за певних умов. Рекомендується продовжити тести в лабораторії."

Вечері Чарлі поділився своїми думками.

— Якщо ми зможемо дістатися панелей, це вирішить енергетичне питання на роки вперед. Але це буде непросто. Деякі супутники могли впасти далеко звідси.

— Гаразд, пан геній, а що ми зробимо з водою? — запитав Марк.

— Для цього теж є план. — Чарлі посміхнувся. — Але спершу енергія. Без неї ми не зможемо працювати над переробкою води.

Марк кивнув.

— Гаразд. А я тим часом спробую знайти хоч одну рослину, яку ми можемо їсти. Залишки нашого провіанту вічними не будуть.

Так вони домовилися: Чарлі зосередиться на пошуках сонячних панелей, а Марк продовжить дослідження місцевої флори та її потенційного використання для виживання.

Минув ще один день. Чарлі почав готувати обладнання для своєї майбутньої експедиції до уламків супутників, які теоретично могли містити потрібні сонячні панелі. Марк же продовжив працювати над аналізом рослин і води.

Чарлі, оглядаючи інженерний відсік, натрапив на стару систему очищення води. Вона була майже неробоча: зламані фільтри, забиті труби та відсутність необхідних компонентів.

"Якщо її полагодити, ми зможемо збирати дощову воду або навіть очищати місцеву, якщо знайдемо щось придатне для цього," — подумав він.

Він почав шукати вцілілі запчастини та навіть використав уламки металу, які раніше зняв із пошкоджених секцій корабля. Робота була складною, але вже через кілька годин Чарлі зумів запустити систему хоча б у тестовому режимі.

Поки Чарлі займався технікою, Марк вирішив заглибитися в дослідження однієї з рослин, яку він назвав "Платорант" через її широке пласке листя.

— Якщо ця рослина не отруйна, її можна використовувати як джерело волокон, — сказав Марк сам до себе, роблячи замітки в журнал.

Він почав тестувати, як її волокна реагують на воду, температуру та механічний вплив. Виявилося, що вони дуже міцні, майже як тонке джутове волокно, яке можна використовувати для створення мотузок або навіть примітивного текстилю.

"Це може бути початком для виготовлення нового спорядження," — записав він у своїх нотатках.

Обговорення планів

Ввечері вони зібралися в головному відсіку.

— Чарлі, ти знаєш, що це було б чудово, якби нам вдалося створити якусь базову інфраструктуру для виживання, — почав Марк, подаючи Чарлі чашку чаю, приготованого з очищеної води.

— Знаю, але ти ж розумієш, що наші ресурси обмежені. Навіть якщо я знайду ці панелі, ми не зможемо обійтися без пального.

— Так, але ми ж можемо знайти спосіб використовувати місцеві ресурси. Наприклад, я працюю над тим, щоб зробити мотузки з місцевих рослин. Це вже хоч щось.

Чарлі кивнув, задумливо дивлячись у вікно на темний ліс.

— Можливо, але наша головна проблема зараз — це час. Якщо генератори підведуть нас раніше, ніж ми знайдемо альтернативу, то все буде даремно.

— Ми не допустимо цього, — впевнено сказав Марк. — Ми виживемо.

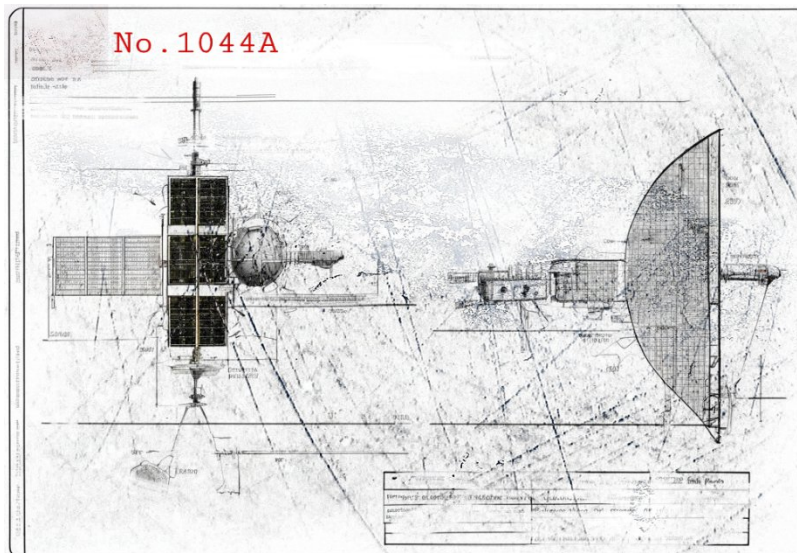
Після обговорення вони вирішили зробити перерву, щоб подивитися на зірки. Видовище було величним: мільйони зірок сяяли в небі, серед них миготіла велика планета "Археон" із її кільцями та місяцями.

— Це дивовижно, — сказав Чарлі, дивлячись на краєвид. — Хоча б це допомагає не втрачати надію.

— Згоден, — відповів Марк. — Це нагадує, чому ми тут. Ми повинні вижити. І не тільки заради себе, а й заради тих, хто там, — він кивнув у бік неба.

Наступного дня вони знову повернулися до роботи, готові до нових викликів і випробувань.

Чарлі сидів у інженерному відсіку, зосереджено працюючи над підключенням до систем шатла. Він нарешті закінчив перепідключення старого комунікаційного модуля до свого планшета. Це був довгий і виснажливий процес: кожен дріт потрібно було підключати вручну, а система постійно видавала помилки через численні пошкодження.

Після кількох годин налаштувань Чарлі отримав перший сигнал. На екрані планшета замерхтіла схема супутників:

- Супутник A2 — на орбіті ESS-0.2, функціональний, але з пошкодженим передавачем.
- Супутник C5 — знаходиться поблизу шатла, частково згорів і втратив більшість функцій.
- Супутник G9 — далеко від них, але його сонячні панелі цілі.
- Супутник D7 — повністю згорів і недоступний для відновлення.

Чарлі уважно розглядав кожен сигнал, обмірковуючи план дій.

— Марк, йди сюди, ти мусиш це побачити, — покликав він.

Марк підійшов, тримаючи зразки рослин у руках.

— Що ти знайшов?

— У нас є кілька супутників, які частково працюють. Найближчий — це C5, але з нього мало користі, бо він майже знищений. Зате G9 виглядає перспективно: сонячні панелі на місці, хоча сигнал слабкий.

Марк схилювався над планшетом, задумливо розглядаючи схему.

— Якщо ми зможемо дістати ці панелі, це полегшить роботу генераторів. Але як ми це зробимо?

— Я вже подумав про це, — сказав Чарлі. — Якщо знайду достатньо вцілілого обладнання на борту, можу спробувати сконструювати примітивний дрон для доставки. Або нам доведеться піти до нього пішки, якщо він опустився досить низько.

Марк кивнув, хоча виглядав стурбованим.

— Це небезпечно, але інших варіантів у нас немає.

Чарлі почав аналізувати можливі траєкторії та положення супутників. Він увімкнув залишкові системи шатла, щоб спробувати зчитати більше даних.

— Що там із орбітальними модулями? — поцікавився Марк.

— Більшість уже знищена, але A2 ще функціонує. Проблема в тому, що його сигнал дуже слабкий, і я не впевнений, що він може передати щось корисне.

— Може, він усе ж зможе допомогти нам відправити сигнал про допомогу? — запропонував Марк.

— Сумніваюся, але я спробую.

Чарлі спрямував енергію з генераторів на комунікаційну систему шатла. Слабкий сигнал із супутника A2 почав транслюватися на екран.

Несподівана інформація

На екрані планшета з'явився список даних: супутник A2 виявив невелике скупчення об'єктів на поверхні ESS-0.2 за 60 кілометрів від їхнього місця.

— Це що, уламки іншого корабля? — здивувався Марк.

— Не впевнений. Дані розмиті, але об'єкти не схожі на природні формації, — сказав Чарлі. — Треба буде це перевірити, якщо знайдемо спосіб.

— Спочатку розберімося з шатлом і енергією, — твердо сказав Марк. — Без стабільного джерела живлення ми довго не протягнемо.

Вони вирішили зосередитися на ремонті та посиленні зв'язку з супутниками. Марк також запропонував зробити детальний план на випадок, якщо їхня експедиція до уламків супутника G9 буде неможлива.

— Ти можеш відправити цей сигнал про допомогу через A2? — запитав Марк.

— Зараз спробую.

Чарлі ввів необхідні команди, і на екрані з'явилося повідомлення: "Сигнал про допомогу переданий. Ймовірність отримання — 1.3%."

— Не багато, але краще, ніж нічого, — зітхнув Чарлі.

— Ми зробили все, що могли, — сказав Марк. — Тепер час відпочити й підготуватися до наступного етапу.

Наступного дня вони розпочали підготовку до експедиції за сонячними панелями, сповнені рішучості продовжити боротьбу за виживання.

Чарлі стояв перед величезними дверима транспортного відсіку, які до цього моменту залишалися закритими. Він знав, що там можуть бути цінні ресурси, але відсік був пошкоджений і заблокований. Після години роботи над системою управління двері нарешті зі скрипом відкрилися, відкриваючи темний простір усередині.

Перед ним стояли три транспорти — великі машини для пересування поверхнею планет. Всі три були в різній мірі пошкоджені: у одного відірвані колеса, в іншого пробитий корпус, а третій мав пошкоджену енергосистему.

Чарлі уважно оглянув машини, швидко оцінивши стан кожної.

— Здається, з цих трьох я зможу зібрати один справний, — пробурмотів він, більше для себе, ніж для когось іншого.

В цей момент підійшов Марк.

— Що ти знайшов? — запитав він, заглядаючи через плече Чарлі.

— Три транспорти, всі пошкоджені. Але якщо використати запчастини з двох, є шанс відновити третій. Це займе два-три тижні, але воно того варте.

— Я з тобою. Якщо ти мені скажеш, що робити, допоможу, чим зможу.

Чарлі посміхнувся.

— Добре, тоді за справу.

Перші дні вони займалися розбором машин. На щастя, транспорти були міцно прикріплені до підлоги відсіку, що вберегло їх від серйозних пошкоджень під час аварії шатла. Це також означало, що багато важливих деталей, таких як двигуни, енергомодулі та підвіски, залишилися в робочому стані.

— Ти бачив? Система стабілізації ціла, — сказав Чарлі, показуючи Марку одну з деталей. — Це суттєво спростить роботу.

— Ну, якщо ти так кажеш, — відповів Марк, витираючи чоло від поту. — Хоч би один із цих моторів запустився.

Чарлі працював над енергосистемою третього транспорту, тоді як Марк займався розбором корпусів перших двох.

— До речі, добре, що я полагодив капітанський місток, — згадав Чарлі, не відриваючись від роботи. — Тепер у нас є повний доступ до технічної документації цих машин.

— Корисно, — відповів Марк, несучи оберемок запчастин.

Тим часом Марк вирішив ризикнути. У лабораторії він зберігав кілька очищених і досліджених рослин. В одній із них, яку він раніше визначив як нетоксичну за хімічними реакціями, він відкусив невеликий шматок. Смак був дивним, але терпимим. Він чекав кілька хвилин, не відчуваючи жодних негативних ефектів.

— Здається, це їстівне, — прошепотів він собі, хоча вирішив поки не розповідати Чарлі, щоб не викликати зайвих хвилювань.

Через два тижні напруженої роботи вони майже зібрали один із транспортів. Чарлі встиг полагодити електроніку, зібрати підвіску та відновити корпус.

— Радую, що ключові системи транспорту залишилися вцілілими, — сказав Чарлі, коли вони закінчили встановлення останньої панелі. — Це дає нам шанс не лише пересуватися планетою, але й мати запас деталей.

Марк кивнув, вдоволено оглядаючи результати їхньої роботи.

— Я радий, що ми взялися за це. Ця штука значно полегшить наші експедиції.

Вони закінчували день, сидячи на краю транспортного відсіку, обговорюючи подальші плани.

— Що далі? — запитав Марк.

— Спочатку протестуємо машину. Якщо все працює, відправимося в експедицію до супутника або уламків.

— Домовилися, — відповів Марк.

Наступного ранку їх чекала чергова порція роботи, але обидва знали, що рухаються в правильному напрямку.

Розділ 7: "Перешкоди та знахідки"

Ранок почався з невеликих ускладнень. Транспорт був готовий до тестового виїзду, але проблема виникла із дверима транспортного відсіку. Після аварії механізм замикання був пошкоджений, і двері, які повинні були відчинятися автоматично, залишалися заблокованими.

— У нас два варіанти, — промовив Чарлі, уважно роздивляючись панель управління дверима. — Або ми розбираємо їх вручну, що займе купу часу, або намагаємося відновити механізм.

— Скільки часу займе ремонт? — запитав Марк, нахилившись до панелі.

— Якщо пощастить, година чи дві. Якщо ні, тоді краще одразу брати інструменти і готуватися до розбору.

— Тоді давай спробуємо полагодити, — зітхнув Марк. — Не хочу ламати ще щось у цьому кораблі.

Поки Марк допомагав із дверима, Чарлі продовжував працювати над зв'язком із супутниками. Його план щодо використання сонячних панелей для зменшення навантаження на генератори був амбітним, але вимагав зусиль.

— Транспорт також буде споживати паливо, — пробурмотів він собі під ніс, розглядаючи карту. — Якщо ми не знайдемо спосіб економити енергію, генератори просто не витримають.

Чарлі почав аналізувати супутники, які вдалося виявити раніше. Деякі з них знаходилися в безпосередній близькості від планети, інші були або згорілі, або втратили орбіту. Він міркував, як можна дістатися до супутників за допомогою транспорту чи іншого пристрою.

Несподівана знахідка в технічному відсіку. Тим часом Марк вирішив оглянути технічний відсік, шукаючи додаткові інструменти або запасні деталі. Зайшовши всередину, він натрапив на щось несподіване — два супутники, які, здавалося, були

пошкоджені, але все ще зберігали свою основну структуру.

— Чарлі! — гукнув він, майже відразу розвертаючись до дверей.

Чарлі з'явився за кілька хвилин, злегка здивований виглядом Марка.

— Що сталося?

— Йди за мною, це треба побачити.

Коли вони обидва зайшли до технічного відсіку, Чарлі зупинився і замовк. Перед ним дійсно стояли два супутники.

— Нічого собі... — він нахилився ближче, оглядаючи корпус одного із супутників. — Це ж моделі "Оріон-6". Старі, але надійні.

— Їх можна використовувати? — запитав Марк.

— Якщо панелі не пошкоджені, то так, — відповів Чарлі, уважно обстежуючи корпус. — Треба їх відкрити і подивитися, чи вціліли сонячні елементи.

Протягом наступної години вони разом перевіряли супутники. Виявилося, що один із них на половину знищений, але другий мав дві сонячні панелі, які могли бути функціональними.

— Ми можемо використати ці панелі, — сказав Чарлі. — Але доведеться витратити час на їх демонтаж і підключення до нашої системи.

— Скільки часу це займе? — уточнив Марк.

— Два-три дні, якщо не буде нових проблем.

— Тоді це точно варто зробити, — кивнув Марк. — Краще витратити час зараз, ніж залишитися без енергії пізніше.

— Поки я займатимуся панелями, ти можеш перевірити паливні баки і скласти план з експедиції, — запропонував Чарлі.

— Домовилися, — погодився Марк.

Вирішивши свої завдання, вони знову поринули в роботу, повні надії, що їхні зусилля принесуть реальні результати.

Наступні дні минули в напруженій роботі. Чарлі зосередився на демонтажі сонячних панелей із супутника, які вони знайшли в технічному відсіку. Розбирати їх було важко через пошкодження, але одна з панелей виявилася повністю цілою, і це дало надію.

Марк тим часом перевіряв запаси палива для транспорту. Він не лише намагався зрозуміти, скільки залишилося, а й продумував можливі маршрути для експедицій.

— Ось ця панель, здається, ще придатна, — сказав Чарлі, обережно знімаючи кріплення.

— І що далі? Ми просто приєднаємо її до генераторів? — запитав Марк, витираючи руки від мастила після роботи з транспортом.

— Не зовсім. Потрібно буде спочатку перевірити її цілісність, а потім інтегрувати до системи живлення шатла. Це допоможе зняти частину навантаження з генераторів і забезпечить хоч якусь стабільність у довгостроковій перспективі, — пояснив Чарлі, не припиняючи працювати.

Кілька годин пішло на те, щоб перенести панелі до інженерного відсіку. Чарлі

вдалося під'єднати одну з них до тестового генератора, і, на щастя, вона працювала.

— Ми щойно отримали додатковий ресурс енергії, — сказав він із задоволенням.

— Це чудово, але це лише перший крок, — зауважив Марк. — Нам потрібно більше таких панелей.

— А для цього потрібен транспорт, — кивнув Чарлі. — Треба добити ремонт.

Двері транспортного відсіку залишалися головною перешкодою. Після кількох спроб ремонту Чарлі прийшов до висновку, що механізм настільки пошкоджений, що його доведеться замінити.

— Тут доведеться імпровізувати, — сказав він Марку, тримаючи пошкоджений елемент механізму. — У нас немає запасної частини, але, можливо, я зможу використати дещо із супутників.

— Це може спрацювати? — скептично запитав Марк.

— Чесно кажучи, шансів небагато, але я спробую, — відповів Чарлі.

Наступного дня Чарлі витратив кілька годин, щоб інтегрувати деталі зі супутника до системи дверей. І хоча механізм виглядав ненадійним, двері нарешті вдалося відкрити.

— Ми зможемо виїхати, але я не гарантую, що ці двері працюватимуть довго, — попередив Чарлі.

— Нам більше і не потрібно. Головне, щоб ми могли почати рух, — сказав Марк.

Вони провели тест транспорту — двигуни працювали на середній потужності, але справно.

— Хоч щось працює нормально, — сказав Чарлі, сідаючи за кермо.

— Здається, ми таки на вірному шляху, — додав Марк, перевіряючи показники пального.

Вирушати вирішили наступного ранку, давши собі ще кілька годин на відпочинок.

Ввечері, сидячи в капітанському містку, вони обговорювали плани.

— Транспорт стане ключем до наших експедицій, — сказав Марк. — Але що далі? Ми можемо просто вивчати планету, але чи це наблизить нас до порятунку?

— Ми не можемо чекати бездіяльно, — відповів Чарлі. — Якщо знайдемо інші капсули, зможемо зрозуміти, чи є ще вижилі. І навіть якщо немає, їхні ресурси можуть стати для нас вирішальними.

— Добре, тоді ранок почнемо з перевірки пального і спробуємо прорахувати маршрут до найближчої капсули, — підсумував Марк.

Вони лягли спати з новими надіями, але в душі кожен розумів: попереду чекає ще багато труднощів.

Наступні кілька днів Марк і Чарлі зосередилися на безпеці шатла. Після обговорення Марк наполіг, що слід завершити всі роботи з герметизації: закрити розбиті вікна, замурувати непотрібні двері й великі дірки, щоб унеможливити проникнення місцевих хижаків.

— Це наша фортеця, — сказав Марк, показуючи на велике вікно, через яке було видно густий ліс. — Якщо щось надумає сюди пролізти, ми маємо бути впевнені, що це

буде останнє, що воно зробить.

Чарлі кивнув і почав планувати роботу. Він дістав кілька металевих листів із пошкоджених частин корабля й розрізав їх на потрібні розміри. Разом із Марком вони закріплювали ці плити, використовуючи болти, зварювальні апарати і навіть звичайний клей, який знайшли в технічному відсіку.

— Думаю, це триматиметься, — сказав Чарлі, оглядаючи свою роботу.

— Якби ми мали більше ресурсів, я б запропонував ще й посилити основний периметр, — задумливо відповів Марк. — Але це хоча б щось.

Робота над дверима й дірками тривала майже тиждень. Чарлі використовував залишки металу, уламки обшивки і навіть частини пошкоджених супутників, щоб заповнити дірки.

— Це як ліпити латки на старий човен, — пожартував він, працюючи над черговою діркою.

— Головне, щоб цей "човен" витримав напад, — відповів Марк, допомагаючи йому утримувати металевий лист.

Тим часом Чарлі нарешті завершив свою імпровізовану зброю. Це була проста, але надійна рушниця, яку він зібрав із запасних частин і елементів корабля. Він навіть зробив кілька магазинів патронів, використовуючи хімічні компоненти зі складу лабораторії.

— Ось, тримай, — сказав Чарлі, передаючи Марку одну з рушниць. — Тепер ми не зовсім беззахисні.

— Виглядає... кустарно, але впевнено, — сказав Марк, оглядаючи зброю. — Хочеш, щоб я став першим тестувальником?

— Краще випробуй її на полігоні, а не на мені, — відповів Чарлі зі сміхом.

Вони провели кілька годин, перевіряючи зброю на уламках і металевих пластинах. Виявилося, що вона має бути досить ефективна для захисту від місцевих істот, але не великих таких як "Альфа".

Останні приготування перед експедицією.

Коли всі роботи були майже завершені, Чарлі запропонував скласти детальний план експедиції.

— Ми вирушимо через тиждень, — сказав він. — За цей час перевіримо транспорт, зробимо останні запаси води й палива, і я ще раз перегляну карти з планшета.

— Звучить як план, — погодився Марк. — Тільки не забудь про нашу основну мету.

— Нагадай? — запитав Чарлі.

— Перевірити капсули, знайти будь-які ресурси й зрозуміти, що ще нас чекає на цій планеті, — відповів Марк. — І, можливо, знайти спосіб повернутися додому.

Вони вирішили присвятити останні дні відпочинку і перевірці всього обладнання, готуючись до найважливішого випробування.

План був остаточно складений, і тепер ніщо, здавалося, не могло їх зупинити. Чарлі і Марк підготували все необхідне для експедиції. Інструменти для ремонту, наукове обладнання для збору зразків, а також запаси їжі і води були акуратно розміщені у

відновленому всюдиході.

— По дорозі заїдемо за супутником, — нагадав Чарлі, коли вони ще раз перевіряли список.

— А що ми робитимемо, якщо трапиться річка? — запитав Марк, затягуючи ремінь свого рюкзака.

— Це всюдихід, Марку. Він має долати такі перешкоди, — відповів Чарлі, закриваючи очі. — Але ти правий, якщо це буде глибока річка, доведеться об'їжджати. На мілководді він має справитися без проблем.

Марк кивнув і зосередився на пакуванні своїх знарядь для досліджень. Він зібрав стерильні контейнери, мініатюрну хімічну лабораторію для аналізу зразків. Чарлі, тим часом поклав набір інструментів для ремонту і свій планшет, який тепер став незамінним помічником. Вони перевірили роботу транспорту, змастили всі рухомі частини, зарядили акумулятори та ще раз переконалися, що паливні баки заповнені.

Коли все було готове, вони стояли біля всюдихода, готові вирушати. Але раптом їхній спокій порушив знайомий рев. Це був Альфа, якого вони вже бачили раніше. Звук долинав із західного напрямку, від густого лісу.

— О ні, знову цей велетень, — прошепотів Марк, сховавшись за транспортом.

— Він далеко, здається, йде в наш бік, але нам поки не варто хвилюватися, — сказав Чарлі, намагаючись заспокоїти напарника.

Раптом із протилежного боку, з північного напрямку, долинув інший рев, ще гучніший і набагато пронизливіший.

— Що це було? — Марк різко повернувся до Чарлі.

— Не знаю, але це точно не Альфа, — відповів Чарлі, напружено вслухаючись.

— Звучить, як ніби ця істота небезпечніша і... голодніша, — додав Марк.

— Якщо ці двоє зустрінуться, тут буде пекло, — сказав Чарлі. — Нам потрібно вирішити, чи вирушати зараз, чи перечекати.

— І що ти пропонуєш? — запитав Марк.

Чарлі задумався, намагаючись оцінити ризики. Вони знали, що кожна затримка може скоротити їхні шанси на успіх, але зараз було важливо зрозуміти, як уникнути потенційної загрози.

Марк і Чарлі нерухомо стояли біля всюдихода, прислухаючись до навколишніх звуків. Рев з обох сторін продовжував долимати, але тепер здавався віддаленим і приглушеним, ніби істоти рухалися в інших напрямках.

— Гадаю, поки що вони не йдуть сюди, — сказав Чарлі, спостерігаючи за лісом.

— Але якщо ці істоти перетнуться... не хочу бути тут, коли вони вирішать з'ясувати, хто сильніший, — додав Марк, стискаючи в руках шматок металевої труби, який він прихопив для самозахисту.

— Ми повинні використати цю можливість, поки вони зайняті одне одним, — запропонував Чарлі. — Запускаємо всюдихід і вирушаємо.

Марк глянув на напарника, потім на горизонт, де туман змішувався з вершинами дерев.

— Гаразд, але будьмо наготові. Якщо що, в нас є зброя.

Чарлі кивнув, заскочив у кабінку всюдихода і ввімкнув двигун. Машина заревіла, але досить тихо, щоб не привернути зайвої уваги. Марк швидко заліз на місце поруч і з тривогою оглянув ліс.

— Ти впевнений, що ця штука витримає? — запитав він, тримаючись за поручень, поки транспорт рушав.

— Якщо ми витратили місяць на її відновлення, вона повинна, — усміхнувся Чарлі, концентруючись на дорозі.

Всудихід повільно почав пробиратися через нерівний ґрунт. Гілки дерев нависали над ними, створюючи тунель із зелені. Звуки реву залишилися позаду, і це дозволило Маркові трохи розслабитися.

— Отже, план: спочатку до капсули, а потім уже рухаємося далі, — сказав Чарлі, не відводячи погляду від дороги.

— Так, але якщо буде річка або щось інше, що заблокує шлях, нам доведеться імпровізувати, — погодився Марк.

Раптом із боку дороги в лісі щось зашаруділо. Чарлі миттєво зупинив транспорт, а Марк схопив трубу, готуючись до найгіршого.

— Що це? — прошепотів Марк, вдивляючись у темряву між деревами.

Шарудіння припинилося, і на кілька секунд настала гнітюча тиша. Потім із-за дерев виповзла невелика істота, що нагадувала гібрид змії й ящірки. Її блискуча шкіра мерехтіла у світлі фар, а очі світилися зеленим.

— Вона не схожа на хижака, — сказав Марк, спостерігаючи, як істота повільно перетинає їхній шлях.

— Можливо, вона просто досліджує, як і ми, — припустив Чарлі.

Коли істота зникла в тіні дерев, Чарлі знову завів двигун і обережно рушив уперед.

— Ще одна причина, чому нам потрібно швидше зібрати дані про цю планету, — сказав Марк, зітхаючи. — Хто знає, скільки тут ще таких "дослідників".

Чарлі лише кивнув, зосередившись на дорозі. Попереду знову запанувала тиша, але тепер вона була напруженою. Обоє розуміли, що попереду на них може чекати будь-що, і кожна дрібниця на цій планеті могла стати як підказкою, так і загрозою.

Минуло три години дороги. Вони проїхали близько 20 кілометрів, і Чарлі звірився з планшетом, перевіряючи сигнал капсули, до якої прямували. Все залишалося стабільним, без змін.

— Сигнал у порядку, — сказав він, не відриваючи погляду від екрана.

— Чудово, — відповів Марк. — Але давай зупинимося на кілька хвилин. Тут ростуть рослини, яких я ще не бачив. Хочу зібрати кілька зразків.

Чарлі зітхнув, але зупинив транспорт.

— Добре, але довго не затримуймося.

Марк вискочив із кабінки, схопив контейнер для зразків і почав оглядати незнайомі рослини. Деякі були схожі на земні — високі трави з м'ясистими листками та дрібними квітами, інші ж виглядали абсолютно чужорідними, з яскраво-синіми прожилками, які

переливалися на сонці.

— Цікавий зразок, — пробурмотів він, відрізаючи кілька гілок і складаючи їх у контейнер.

Чарлі тим часом перевірів навколишню територію, обійшов транспорт і зрештою нетерпляче заглянув у кабінку.

— Марку, пів години на рослини — це занадто. У нас є чіткий план.

Марк, усміхнувшись, повернувся до машини.

— Усе, я готовий. Їдьмо далі.

Через дві години вони дісталися до місця падіння капсули. Її вигляд підтверджував їхні побоювання. Капсула була пошкоджена, а всередині нікого живого не виявилось.

— Ніякого дива, — промовив Чарлі, глянувши всередину.

Марк зайшов до капсули і відразу зрозумів, що сталося.

— Перелом ший, — сказав він похмуро. — Не пристебнувся. Скоріш за все, паніка під час падіння.

Чарлі відвів погляд.

— Це завжди боляче бачити.

Вони вирішили спалити тіло, щоб уникнути гниття в капсулі. Процес був швидким, але для обох емоційно важким.

— Ми мусимо йти далі, — сказав Марк, коли останні іскри згасли.

Чарлі кивнув, знову повертаючись до роботи. Він вийняв з капсули всі електросхеми, які могли бути корисними, зняв кілька листів металу для ремонтів.

— Цей метал стане в пригоді, — сказав він. — На щастя, хоч щось залишилося цілим.

Марк тим часом збирав зразки зруйнованих частин капсули, щоб краще зрозуміти, які матеріали витримали вплив атмосфери ESS-0.2.

— Тут усе ясно. Рухаймося далі, — нарешті промовив він.

Вони завантажили все з капсули в транспорт і вирушили в дорогу. Попереду на них чекав супутник.

— Якщо з супутником усе гаразд, розберемо його на місці, — сказав Чарлі, налаштовуючи планшет.

Марк кивнув, глибоко вдихнувши. Вони знали, що з кожним кілометром наближаються до нових викликів, але залишатися на місці було неможливо.

Чарлі уважно стежив за навігаційними даними. Їм вдалося подолати ще кілька кілометрів, коли планшет почав показувати збільшення сили сигналу від супутника.

— Ми майже на місці, — сказав Чарлі, витримуючи спокійний тон.

— Добре. Сподіваюся, він ще має цілі сонячні панелі, — відповів Марк, витираючи піт з обличчя.

Незабаром вони зупинилися на краю невеликого обриву, де лежав уламок супутника. На вигляд він був сильно пошкоджений, але частини корпусу й сонячні панелі залишалися цілком придатними.

— Гаразд, це краще, ніж нічого, — зауважив Чарлі, оглядаючи уламки.

— Здається, можна витягти не лише панелі, а й частину внутрішньої електроніки. Виглядає менш згорілим, ніж я очікував, — відповів Марк, ставлячи поруч із собою контейнер для дрібних деталей.

Вони швидко узялися до роботи. Чарлі взявся за демонтаж сонячних панелей, обережно від'єднуючи дроти, щоб зберегти цілісність системи. Марк тим часом заглянув у нутроші супутника, витягуючи компоненти, які могли знадобитися для ремонту чи створення нового обладнання.

— Це схоже на виграш у лотерею, — пожартував Марк, тримаючи в руках модуль зв'язку.

— Якщо лотерея має вигляд обгорілих уламків, то так, — кивнув Чарлі, не відриваючись від роботи.

Після кількох годин роботи вони вирішили залишитися тут на ніч, щоб закінчити демонтаж наступного дня.

— Ми вже втратили більше часу, ніж планували, — зауважив Чарлі, коли вони з Марком збирали місце для відпочинку.

— Але якщо ці панелі справді працюють, це буде великий крок уперед, — відповів Марк.

Вночі вони сиділи біля невеликого вогню, обговорюючи свої подальші дії.

— Ти помітив, що чим більше ми досліджуємо, тим більше питань з'являється? — запитав Марк, дивлячись у темряву.

— Це закономірно. Ми на чужій планеті. Відповідей тут менше, ніж загадок, — відповів Чарлі.

На ранок вони продовжили розбирати супутник, уважно перевіряючи кожен деталь. Врешті-решт їм вдалося завантажити все потрібне в транспорт і підготуватися до подальшого шляху.

— Наступна зупинка — табір, — сказав Чарлі, заводячи двигун.

— Або нові проблеми, — зітхнув Марк.

Транспорт знову рушив, залишаючи за собою місце роботи та уламки їхнього минулого.

Транспорт впевнено долав нерівності рельєфу, але обличчя Чарлі залишалося напруженим. Він звірвав сигнал із планшета, час від часу поглядаючи на панель управління транспорту.

— Ми вже проїхали близько 40 кілометрів сьогодні, — сказав він. — Паливо тримається, але запас не нескінченний.

— Ми дійдемо до табору вчасно, — відповів Марк, уважно розглядаючи карту. — Супутник був хорошою знахідкою.

— Так, але він також додав нам роботи. Наступні кілька днів будуть непростими, — Чарлі кинув погляд на контейнер із сонячними панелями, що лежав у багажнику.

Через кілька годин вони вирішили зробити коротку зупинку. Марк скористався можливістю, щоб зібрати кілька зразків рослин, які привернули його увагу.

— Чарлі, ти глянув на ці стебла? Вони здаються дуже стійкими до зовнішніх

пошкоджень, навіть порівняно з нашими земними аналогами, — сказав Марк, нахилиючись над незвично щільним чагарником.

— Якщо вони такі міцні, може, їх можна використовувати для будівництва? — запитав Чарлі, спостерігаючи за тим, як Марк акуратно пакує зразки в контейнер.

— Можливо. Але це вимагає більше часу для аналізу, — відповів Марк. — Спершу перевірю, чи вони взагалі безпечні.

Повернувшись до транспорту, вони продовжили шлях. До базового табору залишалося ще кілька годин.

— Хочу ще раз переглянути ті записи, що ми отримали з капсули. Може, ми щось пропустили, — сказав Чарлі, тримаючи планшет перед собою.

— Що ти шукаєш? — запитав Марк.

— Хоч щось, що пояснить, чому система порятунку була настільки неефективною. Всі ці смерті... Це могло б бути попередженням для нас.

— Ми вже знаємо, що конструкція капсул мала недоліки. Ти ж сам це казав, коли вивчав звіти, — Марк спробував заспокоїти товариша.

— Так, але я думаю, що є ще якась причина, про яку ми поки не знаємо, — наполягав Чарлі.

Їхні роздуми перервала гучна тріскотня. Транспорт зупинився, а вони вискочили назовні, щоб оглянути колесо, яке загрузло у вузькій ущелині.

— Чудово, — роздратовано сказав Чарлі. — Як завжди, проблеми з'являються в найгірший момент.

Марк посміхнувся:

— Це лише дрібниця. Разом ми це виправимо.

За кілька хвилин вони змогли підняти транспорт за допомогою інструментів і витягнути колесо.

— Вже ближче до табору, — зауважив Чарлі, сідаючи за кермо.

— І це радує, — додав Марк, оглядаючи горизонт. — Але, Чарлі, ти не помітив?

— Що саме?

— Не знаю, чи це моя уява, чи правда, але здається, нас хтось або щось постійно спостерігає.

Чарлі поглянув на нього з недовірою, але Марк виглядав серйозним.

— Просто не зупиняйся. Давай рухатися далі, — додав Марк, сідаючи поруч.

Транспорт знову рушив уперед, залишаючи за собою невидимі сліди страху.

Вечірні сонця заливали горизонт золотисто-червоним світлом, коли транспорт Чарлі й Марка нарешті досягнув їхнього шатла. Втома давала свої ознаки, але обидва відчували полегшення від повернення.

— Нарешті, — зітхнув Марк, вистрибуючи з транспортного засобу. — Давай швидко все занесемо, поки зовсім не стемніло.

Вони почали переносити добуті речі: металеві листи, електросхеми, панелі з супутників і контейнер із рослинними зразками. Марк ретельно перевіряв коробку з рослинами, а Чарлі тим часом оглядав транспорт, вимикаючи системи і перевіряючи

паливний бак.

— Паливо на 60%... Ще вистачить на кілька подорожей, якщо будемо обережні, — пробурмотів Чарлі.

Але раптом обидва завмерли, почувши гучні, розкотисті реви, що пролунали десь у далині. Від нього в повітрі застигла тиша, наповнена тривогою.

— Це Альфа, — прошепотів Марк, стискаючи переносну радіостанцію.

— Так, і хтось інший, — відповів Чарлі, коли новий, потужніший звук прорізав тишу, мов грім.

Земля під їхніми ногами почала трохи тремтіти, ніби сама природа відчувала протистояння двох велетнів десь далеко.

— Вони зійшлися, — Марк повернув голову в сторону звуків. — Альфа і цей новий звір.

— У нас немає часу розбиратися, — обірвав його Чарлі. — Треба негайно заїхати в ангар і замкнути ворота.

Вони швидко сіли в транспорт і в'їхали в ангар, поспішаючи зачини ворота. Але ворота, які вже кілька разів ремонтувалися, знову показали свою ненадійність.

— Я ж казав, вони можуть зламатися в будь-який момент! — закричав Чарлі, натискаючи на панель управління, яка вперто відмовлялася реагувати.

Марк кинувся до воріт і з силою натиснув на важіль. Вони з тріском зачинилися, залишаючи обох із полегшенням, але водночас із усвідомленням нової проблеми.

— Тепер їх легше розібрати, ніж відремонтувати, — сказав Марк, витираючи піт із чола.

— Це вже буде завтрашньою проблемою, — відповів Чарлі. — Зараз головне, що ми у відносній безпеці.

Вони мовчки подивилися на міцно замкнені ворота, за якими продовжували лунати глухі звуки далекого протистояння двох гігантів.

Чарлі та Марк залишилися стояти біля воріт ще кілька хвилин, прислухаючись до далекого гуркоту. Земля тремтіла, наче планета сама відчувала гнів і силу цих істот.

— Сподіваюся, вони не вирішать, що тут їхній наступний полігон, — пробурмотів Марк, повертаючись до шатла.

— Зосередьмося на тому, що можемо контролювати, — відповів Чарлі, розпочавши перевірку добутих матеріалів. — Нам ще багато треба зробити.

Вони перенесли решту речей у безпечну зону інженерного відсіку. Чарлі одразу почав розбирати панелі з супутника, а Марк зайнявся сортуванням рослин і зразків.

— Супутник виявився не в такому поганому стані, як я думав, — сказав Чарлі, уважно оглядаючи внутрішню структуру. — Тут навіть кабелі цілі. Це може допомогти відновити систему зв'язку.

Марк підняв голову від своїх записів:

— Якщо ми зможемо відновити нормальний зв'язок, це може змінити всю ситуацію. Але ми ж ще не знаємо, чи є поруч щось більше за ту істоту, яку ми називали Альфою.

— І не забувай, що нам ще треба розв'язати проблему з водою, — нагадав Чарлі. —

Ми з тобою склали план на експедицію, але ресурси обмежені.

— Виживаємо, як можемо, — зітхнув Марк. — Головне, щоб ці монстри не вирішили завітати сюди.

На ці слова знову пролунав гучний рев, але цього разу десь далеко. Шатл залишався непохитним, ніби фортеця серед хаосу дикої природи ESS-0.2.

— Важкий день, — підсумував Марк. — Думаю, треба трохи перепочити, якщо хочемо працювати завтра.

Чарлі погодився, вимкнувши планшет і залишивши інструменти на столі.

— Ти правий. Завтра буде новий день, а разом із ним — нові виклики.

Вони вирушили до каюти, яка стала їхньою спальнею. Довгий день добігав кінця, але обидва знали: на цій планеті спокій був лише ілюзією.

Ніч у шатлі була тихою, але неспокійною. Марк лежав у ліжку, пильно вдивляючись у стелю. Його думки постійно поверталися до рику, який вони почули кілька годин тому. Битва між Альфою та тією невідомою істотою залишала його безсонним.

— Це може бути шанс, — прошепотів він, сидючи на ліжку. — Якщо ми зможемо дістатися туди і подивитися, що сталося, може знайдемо щось корисне. Якщо хтось із цих тварин зазнав критичних пошкоджень і помер, ми зможемо вивчити їхні слабкі місця. Це важливо для нас.

Чарлі, який теж не міг заснути, почув його і прокинувся. Він сідав на ліжку, відчуваючи, як тиск на грудях все більше стає нестерпним.

— Марк, ти серйозно? — запитав він, трохи підвищивши голос. — Ти хоч подумав про падальщиків? Ти не бачиш, що ми тут знаходимося на планеті, де кожен живий організм може стати небезпекою? Труп, і ти хочеш поїхати подивитися, що сталося з тими тваринами?

Марк спокійно відповів:

— Це буде великий прорив, Чарлі. Я не маю наміру лізти до трупів, але якщо ми зможемо хоча б подивитися, чи є якісь сліди від тих істот, що ми бачили, це дозволить нам краще зрозуміти їхню поведінку. І хто знає, можливо, там є ще щось корисне для нас.

Чарлі похмуро глянув на Марка, не вірячи його рішучості.

— Добре, — зрештою погодився він. — Але якщо ти так наполягаєш, ми поїдемо. Але я попереджаю — це може бути дуже небезпечно. І якщо що — не говори, що я не попереджав.

Марк в серці відчув полегшення. Він міг би і не наполягати, але він знав, що це справжній шанс для досліджень.

— Я обіцяю, будемо обережні. Ти не пошкодуєш, Чарлі. Це може дати нам вирішальні докази для майбутнього прориву.

Чарлі зітхнув, а потім погодився. Вони обидва знали, що рішення було не найкращим, але, з іншого боку, обидва зрозуміли — це була їхня єдина можливість зібрати більше інформації про цю планету, яка не давала їм спокою.

— Добре, — сказав Чарлі, встаючи з ліжка. — Збирай свої інструменти, Марк. Вранці вирушимо. Але будьте готові до того, що все може піти не за планом.

Марк посміхнувся, а Чарлі лише похитав головою, вже знаючи, що його непокоїть найбільше.

Наступного ранку, ще до світанку, вони вирушили. Без сніданку і без зайвих роздумів. Чарлі надів свою куртку, попрямувавши до транспорту, Марк за ним, все ще тримаючи свої зразки рослин у пакеті. Вони обоє знали, що їм не можна втрачати часу. Кожна хвилина могла бути важливою.

— Якщо ми будемо занадто довго затримуватися, вони можуть відчувати наш запах, — сказав Чарлі, коли вони сіли в транспорт, але не дивилися один на одного. Він був налаштований рішуче, хоча, звісно, все ще хвилювався. — Ми повинні працювати швидко.

Марк нічого не відповів. Його погляд був зосереджений на дорозі. Він був готовий побачити все, навіть найгірше. Битва між Альфою і тією невідомою істотою далася йому уявлення про те, що ці тварини здатні на величезну силу та агресивність. І хоча він хотів зрозуміти їх краще, знання про їх поведінку могло також дати ключ до їх виживання. І в той самий час він розумів, що кожна необережність може коштувати їм життя.

Машина рухалася рівно, важко пробиваючи темряву ранку. По всій планеті панувала тиша, порушена лише шумом двигунів їхнього транспорту. Марк не міг не думати про небезпеку, яка чекала їх попереду. Його серце билось швидше, коли вони наближалися до того місця, де, ймовірно, сталася битва.

Після кількох годин подорожі вони досягли потрібного місця. Їхній транспорт м'яко гальмував, і Чарлі нахмурився, коли побачив величезні сліди на землі, що вели до глибшої частини лісу. Рева більше не було чути, але велика тиша, що панувала, говорила сама за себе.

— Підемо обережно, — прошепотів Чарлі, беручи пістолет у руку. Він поглянув на Марка, що був готовий до всього. — Перевірмо, що тут сталося.

Вони вийшли з транспорту і повільно попрямували до місця битви. Земля була розірвана, а дерева зламалися або покосились. Де-не-де на землі можна було побачити великі сліди крові. Це не давало надії на те, що все минуло без наслідків.

Несподівано Чарлі зупинився і показав на щось вдалині.

— Подивися! — прошепотів він.

Марк витягнув бінокль і почав розглядати, що відбувається. На горизонті, між деревами, він побачив велетенську тінь, що рухалася. Легке виття тварини змусило його серце замерти.

— Альфа... — прошепотів Марк, але в його голосі звучала тривога. Це була та сама істота, але вона рухалася дивно повільно.

Чарлі приготувався до дій.

— Ми повинні йти, — прошепотів він. — Тут нічого доброго. Не пізно повернутися.

Але Марк не рухався. Він дивився на тварину, яка була значно ближче, ніж вони

думали. Він ще не зрозумів, що саме відбулося, але відчував, що їхнє завдання тут не завершено.

— Я хочу подивитися, що сталося, — відповів Марк, його погляд був загострений і уважний. — Ми не можемо просто втекти, не дізнавшись, що тут сталося.

Чарлі кивнув, хоча розумів, що це може бути ризиковано. Але він погодився. Це була їхня місія, і, можливо, це було те, чого вони так довго шукали.

Вони обережно наблизились до місця битви, тримаючи свою зброю наготові. І хоча земля була покрита кров'ю і слідами великих істот, вони не зупинялися, бо знали, що ризикувати можна, але, можливо, саме в цьому є їхній шанс на виживання.

Місце битви виглядало так, ніби тут розігралася справжня стихія. Земля була вкрита розривами, величезні сліди від лап і крові вели до центру, де лежало масивне тіло Альфи. Його масивний корпус здавалося, був покритий рваними ранами, а зламані роги і уламки зубів на землі свідчили про те, наскільки жорстокою була сутичка.

— Він мертвий... — сказав Марк, дивлячись на гігантську тушу.

— І це нас має турбувати, — відповів Чарлі, оглядаючи периметр. Його очі швидко перебігали від одного дерева до іншого, шукаючи ознак небезпеки. — Якщо хтось зміг його перемогти, значить, вони набагато небезпечніші, ніж ми можемо собі уявити.

Марк кивнув, але в його очах світилася пристрасть дослідника.

— Так, це може бути проблемою, але... Подумай, який це прорив для науки! Я зможу взяти зразки його тканин, рідин, навіть крові. Це може допомогти нам зрозуміти цю планету.

— Дій, але швидко, — сказав Чарлі, піднімаючись на найближче дерево. — Я буду стежити за периметром.

Марк дістав свої інструменти і почав роботу. Він обережно взяв кілька проб шкіри, тканин і рідини, намагаючись якомога менше торкатися до гігантського тіла. Час ішов, а Чарлі уважно стежив за всім довкола, перевіряючи кожен звук і рух.

Раптом він побачив, як із густих заростей лісу почали з'являтися силуети. Всього їх було дев'ять. Істоти були менші за Альфу, але виглядали не менш загрозливо. Їхні хижі погляди були спрямовані прямо на тіло Альфи.

Чарлі негайно схопив рушницю і зробив попереджувальний постріл у повітря. Він сподівався, що це налякає істот і водночас попередить Марка про небезпеку.

— Марку, швидше! Ми не самі! — крикнув Чарлі, його голос звучав панічно.

На його здивування, істоти не відступили. Навпаки, вони почали рухатися ще швидше, спрямовуючи свої рухи прямо до Марка. Їхні довгі лапи легко пересувалися по розірваній землі, і було зрозуміло, що їх не зупинить нічого.

Марк, почувши крик Чарлі і звук рушниці, зрозумів, що часу у нього майже не залишилося. Він швидко заховав інструменти і останні зразки у сумку, намагаючись не дивитися у бік наближення істот.

— Чарлі! Я готовий! — крикнув він, підводячись.

— Тоді біжи до транспорту! — відповів Чарлі, прицілюючись в одну з істот. Він натиснув на спусковий гачок, і одна з тварин впала, але решта навіть не зупинилися.

Марк кинувся бігти до транспорту, а Чарлі стрибнув із дерева і побіг за ним. Істоти наближалися, але їхній транспорт був вже зовсім поруч.

Марк, стискаючи сумку із зразками, біг до транспорту з усіх сил. Земля під його ногами була нерівною, і кілька разів він мало не впав, але страх перед хижаками змушував його не зупинятися. Чарлі, відстаючи на кілька метрів, встигав зробити постріли, намагаючись хоч трохи уповільнити переслідувачів.

Одна з істот, більша за інших, раптом рвонула вперед, значно скорочуючи дистанцію. Чарлі помітив її і випустив постріл з рушниці. Куля влучила у ціль, і хижак впав, але решта продовжували наступ.

— Швидше, Марку! Вони надто близько! — кричав Чарлі, стискаючи зброю до болю.

Марк влетів у транспорт і одразу почав заводити двигун. Чарлі в цей момент був уже за кілька кроків, але одна з істот майже дістала його. Її довга лапа з гострими кігтями зачепила Чарлі за плече, залишивши глибокі подряпини. Він закричав від болю, але знайшов у собі сили піднятися і кинутися вперед.

Він увірвався у транспорт і зачинив двері буквально в останню мить, коли одна з істот спробувала протиснутися всередину. Її пазури залишили глибокі подряпини на металі, але двері втрималися.

— Заводи його! — крикнув Чарлі, притискаючи руку до пораненого плеча.

Марк натиснув на педаль газу, і транспорт із ревом рушив уперед. Істоти бігли за ними, але поступово почали відставати. Через кілька хвилин переслідування закінчилося.

— Чорт, вони навіть не бояться! — видихнув Марк, тримаючись за кермо так, ніби це його останній шанс на життя.

— Це планета жорстока, — відповів Чарлі, стискаючи зуби від болю. — Ми повинні бути готові до такого.

Марк озирнувся на Чарлі і побачив, що його плече покриває кров.

— Твоє плече! Ти сильно поранений!

— Не хвилюйся, це дрібниці, — заперечив Чарлі, хоча голос його був слабший, ніж зазвичай. — Доберемося до шатла, і я оброблю.

Транспорт мчав крізь джунглі. Марк весь час поглядав на монітори, перевіряючи, чи не з'явилися переслідувачі знову. Але радар показував чисте поле.

— Нам треба подумати, як убезпечити себе, якщо вони знайдуть нас, — промовив Марк.

— Перш за все, треба зрозуміти, чому вони напали, — відповів Чарлі. — Можливо, вони просто захищали територію. Або... — він затримав подих, — можливо, Альфа була їхньою здобиччю, і ми її порушили.

Марк замовк, осмислюючи слова Чарлі. Через кілька годин вони дісталися до шатла. Обидва були втомлені, але живі.

— Давай, обробимо твоє плече, а потім поговоримо про все, — сказав Марк, допомагаючи Чарлі вибратися з транспорту.

— Згоден, — відповів Чарлі, сідаючи на крісло і стягуючи сорочку. — Але

наступного разу, Марку, жодних спонтанних експедицій.

Марк лише кивнув, усвідомлюючи, наскільки близько вони були до катастрофи.

Після повернення до шатла Марк обережно допоміг Чарлі обробити рану на плечі. Після обробки вони сиділи на кухні, мовчки переварюючи події дня. Чарлі, тримаючи руку на перев'язаному плечі, заговорив першим:

— Я вирішив, Марку. Поки моє плече й мізинець не загояться, нам треба працювати над шатлом. Ми не можемо собі дозволити ще одного такого моменту, як з воротами ангара. Потрібно зробити його справжньою фортецею, де ми будемо в безпеці від цих всіх істот.

Марк кивнув:

— Згоден. І зв'язок треба налагодити. Сонячні панелі теж потрібно встановити, як ми й планували.

Чарлі кивнув у відповідь, але Марк, вагаючись, вирішив зізнатися:

— До речі, поки ми в дорозі, я думав... Згадав про той дослід, що я проводив із рослиною.

— І що? — Чарлі звузив очі, відчуваючи, що відповідь йому не сподобається.

— Вона повністю придатна для споживання. Я перевірів це... на собі, — обережно промовив Марк.

Чарлі застиг, його обличчя наливалось злістю.

— Ти що зробив?! — його голос став гучним і різким. — Якби вона виявилася отруйною, що б ти тоді робив? Ліків проти яду у нас немає!

Марк підняв руки, намагаючись заспокоїти Чарлі:

— Заспокойся. Все добре. Я обережно тестував її на токсини перед тим, як спробувати. Це було необхідно. І тепер ми знаємо, що у нас є ще одне джерело їжі. І не просто джерело — воно потенційно нескінченне.

Чарлі різко видихнув, намагаючись стримати злість.

— Марку, більше такого не роби. Я не хочу втратити єдину людину, яка тут залишилася зі мною.

— Обіцяю, такого більше не повториться, — серйозно відповів Марк. — Але тепер у нас є шанс зберегти наші запаси їжі довше.

— Гаразд, — буркнув Чарлі. — Але в наступний раз, якщо щось вирішиш зробити, обговори це зі мною.

— Домовились, — сказав Марк.

Після цієї розмови вони вирішили скласти план щодо вдосконалення шатла. Зміцнення стін, заміна пошкоджених вікон і дверей, встановлення додаткових захисних механізмів. Роботи було багато, але тепер вони мали чітку мету — створити безпечне і надійне місце, де вони зможуть жити й працювати, не турбуючись про постійні загрози ззовні.

Наступного ранку Марк і Чарлі розпочали підготовку до вдосконалення шатла. Чарлі, незважаючи на травму, взявся за креслення і плани. Він зазначив, які зони потребують першочергового ремонту: ангарні ворота, основний периметр, і

найважливіше — залатати всі пробоїни лабораторії та капітанського містка, всіх інших кают.

— Марку, для початку нам потрібно захистити шатл від невеликих тварин. Замуруємо зайві двері, а на ангар поставимо додатковий зовнішній захист, — сказав Чарлі, переглядаючи список.

Марк, який розкладав інструменти, кивнув:

— Добре. Почнемо з ангара. Якщо тварини знову вирішать прорватися, це буде, скоріш за все, їхнім першим пунктом атаки.

Вони витратили кілька годин, закріплюючи додаткові металеві листи на воротах ангара. Потім встановили нові механізми замикання, які тепер можна було активувати дистанційно з капітанського містка та планшета.

— Що скажеш? — запитав Марк, обтираючи піт із чола.

— Тепер, якщо ці двері впадуть, це буде не через нас, — відповів Чарлі, перевіряючи нові з'єднання.

Після цього вони перейшли до герметизації шатла. Чарлі намагався мінімізувати витрати енергії генераторів, тому придумав ідею з тимчасовими перегородками з легких металевих сплавів для внутрішніх приміщень.

— Ці пластини не такі міцні, як основний корпус, але вони зможуть витримати не дуже сильні удари чи спроби проникнення. Головне — зробити так, щоб вони кріпилися міцно, — пояснив Чарлі.

— Добре. Тоді займусь лабораторією. Там вікна ще в гіршому стані, ніж у каютах, — сказав Марк і попрямував до технічного відсіку, де зберігалися інструменти та матеріали.

У перервах між роботою вони встигли обговорити встановлення сонячних панелей. Чарлі вже зробив креслення, які дозволять інтегрувати їх у систему енергопостачання шатла.

— Сонячні панелі знизять навантаження на генератори, — сказав Чарлі, перевіряючи схему. — Якщо ми це зробимо правильно, то отримаємо стабільне джерело енергії на роки.

— Звучить чудово, — погодився Марк. — Але це завдання не на один день. Спочатку нам треба довести до ладу шатл.

На третій день роботи Чарлі завершив основний план герметизації, і вони разом встановили захисні перегородки на найбільш пошкоджених ділянках шатла.

Увечері, сидячи в каюті за вечерею, Чарлі поділився своїми думками:

— Якби ми мали ще кілька комплектів інструментів і запасів, я б навіть спробував відновити невелику оборонну систему.

— Ну, давай спочатку закінчимо те, що є, — усміхнувся Марк. — А потім можна буде подумати й про оборону.

— Добре, — погодився Чарлі. — Але обіцяй мені, що більше ніяких експериментів із рослинами без мого відома.

Марк посміхнувся:

— Обіцяю.

Робота над шатлом тривала ще кілька днів, і з кожним днем вони наближалися до того, щоб зробити своє укриття безпечним і комфортним для життя.

Паралельна історія: Перші кроки до адаптації

"Ніч принесла із собою спокій, але і приховану напругу. Усі звуки лісу здавалися Ніці голосами невидимих спостерігачів, але її укриття трималося. Вогонь біля входу тихо потріскував, відлякуючи можливих хижаків, а валуни надійно захищали з трьох сторін. Вона лягла всередині свого укриття, відчуваючи втому, але її думки були зосереджені на планах.

Вранці Ніка прокинулася раніше, ніж зійшло сонце. Вона вирішила не гаяти часу, адже кожна хвилина тут мала значення. Її головним завданням було виготовити спис. Вона повернулася до того місця, де бачила тверді дерева, і вибрала найпридатнішу гілку. Вона була довгою, прямою та достатньо міцною. За допомогою ножа, який вона захопила з капсули, Ніка почала загострювати один кінець.

Робота була виснажливою, але Ніка відчувала себе зайнятою, і це допомагало не думати про самотність і небезпеку. Після кількох годин роботи їй вдалося зробити спис із гострим кінцем. Вона вирішила додатково зміцнити його смолою, яку збрала з дерева, у тріщині якого ховалася раніше.

Закінчивши зі списом, Ніка повернулася до річки. Вона хотіла перевірити, чи буде він корисним для ловлі риби. Спочатку було складно. Риба була швидкою, і кожна її спроба закінчувалася невдачею. Але з часом вона зрозуміла, як правильно діяти: треба бути терплячою і чекати моменту, коли здобич підпливе достатньо близько. Після кількох невдалих спроб їй вдалося впіймати невелику рибу.

Це була її перша здобич, і це дало їй відчуття контролю над ситуацією. Вона розпалила вогонь біля табору, підсмажила рибу та вперше за кілька днів поїла щось свіже. Їжа повернула їй сили, а невелика перемога додала впевненості.

Після обіду Ніка вирішила зайнятися облаштуванням табору. Вона продовжила зміцнювати дах, додаючи більше гілок і листя, а також збрала ще кілька палиць для можливих пасток. Вона розуміла, що в разі небезпеки доведеться не лише захищатися, але й активно відлякувати небажаних гостей.

Коли сонце почало сідати, Ніка зупинилася, щоб перепочити. Її табір виглядав тепер значно надійніше: дах був досить щільним, а вхід закривався майже герметично. Вона також збрала запаси води в кілька порожніх контейнерів із сухпайків, щоб мати резерв на випадок, якщо доведеться віддалитися від річки.

Поглянувши на небо, Ніка побачила, як над деревами кружляють кілька птахоподібних створінь, чиї силуети нагадували їй, що це чужий, незвіданий світ. Вона відчувала себе маленькою й вразливою, але водночас розуміла, що зробила великий крок до виживання.

На ніч Ніка вирішила не гасити вогонь, а підкидати в нього невеликі гілки, щоб полум'я горіло до ранку. Її думки знову повернулися до шатла. Якщо він упав далеко, то знайти його буде важко, а якщо навіть знайде — чи зможе вона його відновити?

Поки що її план був простим: залишатися біля річки, облаштовуватися й досліджувати навколишню місцевість. Вона розуміла, що не може просто чекати, поки її знайдуть. Ця планета змусила її стати частиною свого дикого ритму, і Ніка була готова пристосовуватися, крок за кроком завойовуючи шанс на життя."

Розділ 8: "Досліди майбутнього"

Минуло два тижні з моменту, коли Чарлі та Марк розпочали встановлення сонячних панелей. Робота була виснажливою, але результат виявився вартим зусиль: тепер шатл отримував стабільне джерело енергії. Чарлі з гордістю спостерігав за тим, як панелі автоматично повертаються слідом за сонцем, збираючи його світло.

— Нарешті, — сказав Чарлі, витираючи руки від мастила. — Генератори тепер працюватимуть менше.

— Це тільки половина справи, — зауважив Марк. — Ми можемо втрачати багато енергії, якщо її не накопичувати. Як щодо акумуляторів?

Чарлі на мить задумався, потім вдарив себе долонею по лобі.

— Як я сам про це не подумав? Це ж очевидно!

— Буває, — усміхнувся Марк. — Я вже почав працювати над рідиною для простих акумуляторів у лабораторії.

— Зрозуміло. Тоді я почну проектувати корпус і систему підключення, — відповів Чарлі, дістаючи блокнот із кресленнями.

У лабораторії Марк експериментував із сумішами, щоб створити електроліт, придатний для використання в саморобних акумуляторах. Він ретельно перевіряв кожну формулу, записуючи результати до свого щоденника.

— Якщо ця суміш працюватиме так, як я розраховую, ми отримаємо надійні батареї, — промовив він, заливаючи рідину в тестовий контейнер.

Чарлі тим часом зібрав старі металеві пластини, витягнуті з уламків шатла, і почав їх обробляти для корпусів.

— У нас є матеріали, але треба придумати, як ефективно поєднати їх у єдину систему, — розмірковував він уголос.

Через кілька годин роботи Марк вийшов із лабораторії з маленьким прототипом батареї.

— Дивись, це перший тест. Хочеш увімкнути?

— Звісно, — відповів Чарлі, підключаючи провід до панелей. — Якщо все піде добре, батарея почне заряджатися.

Світлодіод на корпусі батареї замиготів, а потім засвітився рівним зеленим світлом.

— Працює! — вигукнув Марк.

— Чудово. Тепер залишилося масштабувати це до кількох десятків акумуляторів, і в нас буде справжня система зберігання енергії, — сказав Чарлі з ентузіазмом.

Поки Чарлі продовжував удосконалювати систему підключення акумуляторів, Марк знову взявся за свої записи.

— Яка ж це дивовижна планета, — промовив він, гортаючи свій щоденник. —

Рослини, тварини, навіть атмосфера. Всі ці форми життя адаптувалися до умов, які ми вважаємо небезпечними.

— Що ти записуєш цього разу? — запитав Чарлі, не відриваючись від роботи.

— Усе, що стосується тієї битви Альфи. Я досі не можу повірити, що ми бачили такого величезного хижака. І що ще страшніше — те, що його переміг хтось ще більший або хитріший.

Чарлі замислився, пригадуючи ті моменти.

— Нам треба бути обережними, Марку. Це місце може здатися цікавим для вивчення, але воно не прощає помилок.

— Згоден, — серйозно відповів Марк. — Але що більше ми дізнаємося, то більше шансів у нас вижити тут.

Працюючи разом, вони знову знаходили баланс між своїми цілями: дослідженням і виживанням. Щодня їхній шатл ставав міцнішим.

Марк присвятив більшу частину свого часу дослідженню рослин, які вони зібрали в різних місцях. Вони здавалися йому унікальними через свою адаптацію до екстремальних умов планети.

Смарагдова папороть

Опис: Висока рослина з яскраво-зеленими листками, які випромінюють легке світіння вночі.

Властивості: У рослини виявлено речовини, які можуть поглинати радіацію. Марк припустив, що з неї можна створити примітивний радіаційний фільтр.

Особливості: Листя надзвичайно стійке до фізичних пошкоджень, що робить його потенційним матеріалом для зміцнення обшивки шатла.

Кришталева ягода

Опис: Маленькі напівпрозорі плоди, які ростуть на низькорослих кущах.

Властивості: Здається їстівною, з високим вмістом вітамінів. Проте тривале споживання може спричинити слабку галюцинацію (можливо).

Особливості: Під ультрафіолетовим світлом плоди змінюють колір на яскраво-фіолетовий(випадковий дослід).

Чорний колос

Опис: Висока трава із чорними колосками, що поширює сильний аромат.

Властивості: Виявлено ефірні олії з сильними антисептичними властивостями(так показують тести).

Особливості: Колоски виділяють пилок, який відлякує комах.

Штормова квітка

Опис: Блакитні квіти, які розкриваються лише під час дощу.

Властивості: Їхній нектар має високий вміст електролітів і може бути використаний для створення рідин для акумуляторів.

Особливості: Пелюстки мають захисну мембрану, яка дозволяє їм відштовхувати воду навіть під сильним дощем.

Кремнієвий мох

Опис: Густий мох сірого кольору, який покриває каміння й інші поверхні.

Властивості: Містить кристалічні структури, здатні накопичувати тепло. Може стати основою для термоізоляції.

Особливості: Здатний регенерувати пошкоджені ділянки за кілька днів.

Вогняна трава

Опис: Низькоросла рослина з червоним листям, яка росте біля джерел тепла.

Властивості: Сік містить сполуки, які горять без полум'я, виділяючи тепло.

Особливості: Під час контакту з водою випускає легкий дим із сильним запахом сірки(випадково впустити його у воду).

Цікавинки про Альфу

Після тривалого вивчення зразків, зібраних із тіла Альфи, Марк записав такі відкриття:

Шкіра Альфи

Унікальна багат шарова структура шкіри робила її надзвичайно міцною. Вона могла витримувати не лише укуси інших істот, а й великі механічні пошкодження.

Кров

Виявлено, що кров Альфи містить ферменти, здатні швидко регенерувати тканини. У теорії, вони могли б використовуватися для лікування важких ран.

Зуби

Масивні зуби Альфи виявилися не лише інструментом для розривання рослин. Їхній

склад мав схожість із металом.

Рухова система

М'язи Альфи були влаштовані так, щоб забезпечувати високу швидкість і силу, що робило її одним із найнебезпечніших істот планети.

— Але це ще раз нагадує, що ми на чужій території, і нам слід бути обережними. — сказав Марк, гортаючи записи.

Чарлі лише кивнув, продовжуючи працювати над покращенням безпеки шатла.

Марк, ще раз розглянувши останки Альфи, повернувся до Чарлі з ідеєю, яка йому вже кілька разів приходила на думку.

— Чому б нам не повернутися до тіла Альфи? Ми могли б зібрати кістки, їхній аналіз може дати нам важливу інформацію.

Чарлі не погодився відразу. Він знаним виглядом подивився на Марка, згадуючи їхню попередню домовленість.

— Ми домовлялися, що більше не буде випадкових експедицій, Марк. — відповів Чарлі, ухиляючись від цієї ідеї. — Вони можуть нести великі ризики. Ми не знаємо, що насправді чекає нас там.

Марк був змушений погодитися. Він не сказав нічого, але зітхнув і швидко змінив тему.

— Ладно, — промовив він. — Тоді допоможи мені відремонтувати каюту поруч. Нам потрібно мати окремі приміщення для кожного.

Чарлі здивувався, але одразу зрозумів, що Марк має на увазі. Він посміхнувся, жартуючи:

— Так ти хочеш залишити запах колоса в лабораторії на довго?

Марк тільки зітхнув і посміхнувся у відповідь. Це був тип його гумору.

Чарлі не чекаючи відповіді, повів його до каюти навпроти. Двері відкрилися, і Марк побачив, що приміщення дійсно виглядало майже готовим. Однак він відразу помітив, що це не зовсім було те, що можна назвати ідеальним житлом — у кімнаті були сліди від ремонтних робіт, пил, бруд на підлозі та обшивці.

— Вибач за безлад, — сказав Чарлі, одразу заходячи до каюти. — Мені набридло, що від тебе пахне тим колосом з лабораторії. Справжня біда, якщо чесно.

Марк розсміявся, сприйнявши жарт у своєму стилі.

— Так, ну ти ж розумієш, це не мій вибір. У лабораторії все заплутано. Але я вдячний, що ти мене тут прилаштував. Ремонт не такий вже й поганий, вірно?

Чарлі кивнув, починаючи прибирати кілька деталей і налагоджувати механізм дверей. Відчуття, що вони мали власний простір, якось стало трошки заспокійливим. У світі, де постійно з'являються нові проблеми, їхній малий простір на шатлі давав їм якусь стабільність.

Поки Марк продовжував обробляти рослинні зразки, Чарлі працював над дрібними

ремонтами, намагаючись зробити все більш комфортно. Через деякий час вони закінчили. Каюта була відремонтована, хоча й не ідеальна, і обидва почали відчувати, що хоча б на якийсь час їхнє життя стане трохи зручнішим.

Чарлі посміхнувся, коли побачив, як Марк задоволено вдивляється в новий простір. Це була проста перемога в їхньому нескінченній боротьбі за виживання.

Через кілька годин, коли вони завершили з ремонтом, і каюта виглядала досить добре, Марк усе ж таки не міг позбутися думок про Альфу та незвідану небезпеку. Він повернувся до своєї лабораторії, щоб ще раз переглянути зібрані зразки та завершити аналізи.

Чарлі тим часом сидів у своїй каюті, намагаючись не думати про небезпеки, які чатують на них. В його голові все одно крутились думки про те, що їм слід готуватись до подальших подорожей та досліджень планети, тому що ресурси швидко закінчуються. Він відчував тиск часу, і навіть думки про ремонт не могли повністю заглушити це відчуття. Проте тепер, коли була своя каюта, він відчував певний спокій, якого їм так бракувало.

— Марк, — раптом проговорив Чарлі, виходячи з каюти. — Якщо ми збираємось витягувати максимальну користь з цього місця, нам потрібно вирішити, що далі. Ти згоден?

Марк вийшов з лабораторії, де він проводив ще один експеримент, і кивнув.

— Я знаю, що нам треба рухатися вперед. Але для цього ми повинні спершу зібрати більше даних, вивчити місцевість, зрозуміти, що нам загрожує. Слід подивитися, чи можемо ми налаштувати систему зв'язку, щоб знову спробувати надіслати сигнал про допомогу.

Чарлі не погодився повністю.

— Спочатку давай подбаємо про наші внутрішні проблеми, а вже потім почнемо думати про зовнішні загрози. Система зв'язку — потрібно нам налаштувати, поки ще є час і ресурси.

Марк погодився.

— Добре, ти правий. Зараз головне — не допустити, щоб шатл став некорисним для нас.

Протягом наступних днів вони знову занурилися в роботу. Чарлі активно займався встановленням нової системи зв'язку та підключенням сонячних панелей до акумуляторів, що допомогло б зібрати надлишкову енергію. Він також почав удосконалювати механізми шатла, щоб забезпечити належний захист від можливих атак тварин.

Марк тим часом завершив усі свої дослідження щодо рослин. Він намагався розібратися в їхньому складі і зрозуміти, як ці види можуть стати їжею для людей. Виявилося, що більшість з них безпечні, хоча й не всі з них були придатними для споживання в чистому вигляді. Однак одне з досліджених рослин могло слугувати не тільки їжею, а й мати певні лікувальні властивості, що також було дуже корисно.

— Ці рослини дійсно дають нам нові можливості, — сказав Марк, коли показав

Чарлі нові результати.

Чарлі знову задумався про майбутнє, коли розглядав ці новини.

— Це буде нам на допомогу, — відповів він. — І нехай це не дає нам всю їжу, але якщо пощастить, ми зможемо вирощувати більше на полях. І з цією енергією та ресурсами ми зможемо більш ефективно все використовувати.

Вони працювали без зупинок, поки не завершили всі необхідні налаштування для шатла. Робота була важка, але важливі кроки були зроблені. Проте, Марк більше не згадував про експедиції до місць битви Альфи, а Чарлі хоч і не забував про небезпеку, відчував, що вони хоча б на деякий час відновили контроль над ситуацією.

На кінець дня, коли всі основні завдання були виконані, вони відпочили, знаючи, що попереду ще багато роботи, але хоча б мали певний план, як далі діяти.

Настав довгоочікуваний вихідний. Вперше за кілька місяців вони вирішили дозволити собі просто відпочити, забувши про всі проблеми. Марк і Чарлі сіли в капітанському містку, звідки відкривався найкращий краєвид на густі ліси, порослі незнайомими рослинами. Вони навіть приготували свій перший нормальний обід, використовуючи знайдені продукти та місцеву рослину, яка, на щастя, виявилася їстівними.

— Мені здається, ми заслужили це, — сказав Марк, піднімаючи металеву кружку з чаєм. — Ти тільки поглянь на нас. Ще два місяці тому ми навіть не могли уявити, що зможемо хоча б трохи впорядкувати все це.

Чарлі усміхнувся, але в його очах було втомлене задоволення.

— Так, — відповів він, зробивши ковток. — Але якщо чесно, відпочинок від цього всього — як ковток свіжого повітря.

Марк покрутив у руках пробірку з якоюсь рідиною, ніби для натхнення, і поділився цікавинкою:

— До речі, уяви собі. Вся хімія, яка є на борту, зберігається в таких контейнерах, що пережила і пожежу, і розгерметизацію. Цього вистачить надовго. Можна робити десятки експериментів, навіть якщо доведеться імпровізувати з обладнанням. Якби не це, я б уже давно залишився без улюбленого заняття.

Чарлі засміявся:

— Ну, я не можу сказати того ж про свою техніку. Половина інструментів ледь працює, а друга половина взагалі зламана. Тільки ці мої руки й тримають все в купі.

Марк поставив пробірку на стіл і, усміхаючись, сказав:

— До речі, пам'ятаєш, як ми познайомилися? Це була та дурна екскурсія в університет. Той екскурсивод навіть не знав, як правильно назвати рослини в лабораторії.

Чарлі зосереджено подумав, а потім розсміявся:

— О, звичайно, пам'ятаю. Це був момент, коли я подумав, що у мене є шанс зустріти людину, яка знає більше за мене про ботаніку. Ти тоді виступив і поправив його.

— А ти, замість того, щоб сидіти тихо, встав і сказав: "Так, цей хлопець правий. Я це

знаю, тому що сам вивчав ці види". Пам'ятаєш, як той екскурсовод почервонів?

— Якби я мав записник тоді, я б занотував цей момент як "день, коли я знайшов свого друга".

Марк усміхнувся, і вони на мить замовкли, дивлячись на вид за вікном.

— Ми тоді навіть не знали, що через кілька років будемо разом досліджувати космос, — продовжив Марк. — Та й не просто космос, а цю... дику планету.

— Як кажуть, життя — це те, що трапляється, поки ти плануєш щось інше, — пожартував Чарлі.

Вони ще довго згадували про свої студентські роки, перші спільні проект та моменти, які зробили їх такими, як зараз. Ця пауза була необхідною для них обох. Вона нагадала їм, що, попри всі труднощі, вони залишаються людьми, здатними радіти простим речам, і що головна сила — в їхній дружбі та взаєморозумінні.

Після обіду, коли сонце на горизонті почало м'яко освітлювати шатл, Чарлі вирішив навідатися до лабораторії, щоб подивитися, чим займається Марк. Він тихо відкрив двері і зупинився на порозі, спостерігаючи за своїм другом. Марк, захоплений роботою, швидко щось писав у блокноті, час від часу звіряючись із пробірками та мікроскопом.

Чарлі усміхнувся. Марк, повністю зосереджений, навіть не помітив його присутності. Рухи Марка були плавними, але точними, ніби він виконував відпрацьовану до досконалості симфонію.

— Що? — раптом запитав Марк, не підводячи очей від мікроскопа. — Чого ти на мене так дивишся?

— Просто дивлюся, як ти працюєш, — відповів Чарлі з легкою посмішкою. — Ти виглядаєш таким зосередженим. Справжній учений.

— О, перестань, — пробурмотів Марк, хоча в його голосі було чутно легке задоволення. — Ти ж знаєш, що це не більше ніж моя звична рутина.

Чарлі підійшов ближче, тримаючи в руках щось за спиною.

— Знаєш, я теж трохи попрацював, поки ти займався своїми дослідженнями, — сказав він.

— Та невже? І що ж такого корисного ти зробив на цей раз? — запитав Марк, піднімаючи голову.

Чарлі дістав із-за спини невеликий планшет і простягнув його Марку.

— Це для тебе, — сказав він.

Марк узяв планшет із цікавістю, активував його й побачив, що всередині була база даних із хімії та біології. Там були детальні описи процесів, формули, експерименти та багато іншого.

— Це... це як ти... — почав Марк, його очі розширилися.

— Я відновив це з архівів шатла. Не знаю, чому ти сам не спробував це зробити раніше, — пожартував Чарлі. — Але я подумав, що це тобі точно знадобиться. Деякі розділи пошкоджені, але основне працює.

Марк ще раз перегорнув кілька сторінок. Вся інформація була ретельно структурована, а головне — вона була неймовірно корисною.

— Чарлі, ти просто геній, — сказав Марк із захопленням. — Це ж відкриває стільки нових можливостей! Ти навіть не уявляєш, наскільки це мені допоможе!

— Ой, годі, — відмахнувся Чарлі. — Головне, щоб ти зміг скористатися цим із розумом. І, можливо, перестанеш ризикувати, пробуючи отруйні рослини на смак.

Марк засміявся і подякував Чарлі ще раз.

— Ти не просто інженер, Чарлі. Ти справжній товариш.

Чарлі усміхнувся.

— Ми ж тут разом. Що я ще можу зробити, як не полегшити тобі життя?

Вони провели решту дня в лабораторії, переглядаючи базу даних, обговорюючи її можливості та будуючи плани на майбутнє. Марк уже уявляв, як це допоможе йому вдосконалити свої дослідження, а Чарлі — як цей крок ще більше зміцнить їхню команду.

Чарлі сидів у своїй каюті, коли до нього з'явився Марк із блиском в очах і чотирма чистими контейнерами в руках.

— Чарлі, — почав Марк, не приховуючи ентузіазму. — У мене є ідея. Потрібно поїхати до того озера. Я приготував спеціальні контейнери для збору рідини з нього. Це може стати величезним проривом у моїх дослідженнях!

Чарлі кинув на нього недовірливий погляд, зітхнув і похитав головою.

— Ти серйозно? Після всього, що з нами сталося, ти хочеш знову ризикувати? — запитав він. — До того ж ми домовилися не робити зайвих експедицій.

— Чарлі, це важливо, — наполягав Марк. — Уяви, що там може бути щось унікальне, чого ми ще не бачили. А ця рідина... можливо, це ключ до розуміння екосистеми цієї планети.

Чарлі довго дивився на нього, але зрештою здався.

— Гаразд, — пробурмотів він. — Але ми вирушаємо рано вранці, і якщо щось піде не так, ми негайно повертаємося.

Марк з радістю кивнув і почав збирати інші необхідні речі.

На світанку вони завантажили спорядження в транспорт і вирушили в дорогу. Марк узяв із собою блокнот для записів, контейнери, аналізатори й кілька інструментів для роботи. Чарлі ж узяв свою зброю, аптечку та інструменти для ремонту.

Річку вони перетнули швидко й без проблем. Вона була на низькому рівні, тому транспорт легко подолав мілководдя. Озеро, що лежало перед ними, виглядало таким же тихим, як і раніше. Але тепер у воді було ще два нових тіла істот, яких вони ще не бачили.

Марк, ледь вийшовши з транспорту, почав записувати в планшет. Він намагався знайти схожість цих істот із земними, але їхні форми та структура видавалися зовсім інопланетними.

— Одна з них нагадує комбінацію тритона й хижого птаха, — коментував Марк, розглядаючи тіла через бінокль. — А друга більше схожа на гігантського амфібійного крокодила.

— Може, краще повернемося? — запропонував Чарлі, тримаючи зброю наготові.

— Тут занадто тихо. Це насторожує.

— Зачекай, Чарлі, — відповів Марк, підходячи ближче до берега.

Марк опустил спеціальний контейнер у воду й почав збирати рідину. Але це виявилося складніше, ніж він очікував. Рідина мала густу, майже гелеподібну консистенцію, і кожен рух вимагав великої сили.

— Це просто неймовірно, — сказав Марк, зосереджуючись. — Її щільність дуже висока. Здається, вона насичена якимось органічним матеріалом.

— І що це означає? — запитав Чарлі, не відводячи очей від периметра.

— Що в ній можуть бути білки або інші складні молекули. Це схоже на природний суп, — відповів Марк, наповнюючи перший контейнер із величезними зусиллями.

Коли один контейнер був заповнений, Марк зробив записи про його вміст і залишив замітку, що рідину варто ретельно проаналізувати в лабораторії.

— Ще три контейнери залишилося, — сказав Марк, витираючи піт із чола.

— Ще три? — здивувався Чарлі. — Не забувай, що ми тут лише гості. І не знаємо, хто може завітати на обід.

Чарлі нервово стискав зброю, час від часу поглядаючи на Марка, який захоплено працював біля води. Озеро було занадто тихим, і це не давало спокою. Навіть комахи, які зазвичай кружляли недалеко від них, кудись зникли.

— Марк, це вже виглядає як поганий план, — пробурмотів Чарлі. — Збирай свої контейнери і йдемо.

— Ще один контейнер, і все, — відповів Марк, навіть не повертаючись. Його голос звучав надто захоплено. — Ця рідина може бути ключем до екосистеми цієї планети!

Раптом Чарлі почув дивний звук, схожий на шурхіт, який швидко наближався з лісу позаду них. Він підняв зброю і приготувався до найгіршого.

— Марк, припиняй! — різко крикнув Чарлі. — Хтось іде.

Марк відразу ж підвівся, тримаючи контейнер із недозібраною рідиною. Чарлі пильно вдивлявся в густі кущі на краю лісу. Раптом із них вийшла гігантська істота. Вона була вдвічі більша за Альфу, з масивними, покритими бронею лапами та великими очима, що сяяли жовтим у тіні дерев.

— Ось і наш можливий убивця Альфи, — сказав Чарлі, його голос був зловісно спокійним.

Істота повільно ступала вперед, її голова поверталася в бік транспорту, потім до Марка й Чарлі. Вона наче оцінювала загрозу. Її морда була вкрита шрами, й один із зубів височів у вигляді бивня.

— Нам треба йти, і негайно, — прошепотів Чарлі.

— Але це ж унікальний випадок! — відповів Марк. — Ми можемо дізнатися про неї більше!

— Ми дізнаємося про неї більше, якщо залишимося живими, — гаркнув Чарлі. — Ти можеш жити, або стати обідом для цього монстра. Обирай!

Істота зробила ще кілька кроків, нахилиючи голову, ніби вирішувала, атакувати чи ні. Чарлі не став чекати.

— Бігом до транспорту! — крикнув він, відкривши попереджувальний вогонь у землю перед твариною.

Постріли не налякали істоту, але змусили її на мить завмерти. Цього було достатньо, щоб Марк схопив свої контейнери та побіг до транспорту. Чарлі прикривав його, відступаючи спиною до машини.

Коли вони сіли в транспорт, Чарлі одразу завів двигун і різко натиснув на педаль. Істота кинулася за ними, її масивні лапи розривали землю під ногами. Машина тремтіла від швидкості, і Марк із трудом утримував контейнери.

— Це було божевілля, Марк! — крикнув Чарлі, майже не відводячи погляду від дороги. — І ти хочеш повернутися за ще одним зразком?

— Чесно? Уже ні, — відповів Марк, стискаючи контейнери, поки величезний звір зникав у далині.

Коли вони повернулися на шатл, обоє мовчали. Марк довго дивився на свої контейнери, а Чарлі витер піт із чола, зітхнувши.

— І це все заради супу з озера? — саркастично сказав Чарлі, врешті порушуючи тишу. — Може, наступного разу просто візьмеш трохи води й не ризикуватимеш нашими життями?

Марк нічого не відповів, але в його очах читалося, що він зробив висновки.

У наступні дні Чарлі й Марк кожен займався своїм завданням. Чарлі, зосередившись на створенні автоматичної зброї, працював у майстерні, тоді як Марк проводив детальний аналіз здобутої рідини.

Чарлі переглядав схеми в планшеті, шукаючи спосіб переробити гвинтівку в більш ефективну зброю. Його кінцева ідея полягала в тому, щоб автомат міг працювати як у ручному режимі, так і в автоматичному, забезпечуючи максимальну гнучкість у будь-яких умовах.

— Трохи вдосконалень, і це буде не просто зброя, а шедевр, — пробурмотів він, встановлюючи спеціальний механізм подачі патронів.

Через три дні наполегливої роботи автомат був готовий. Гвинтівка мала легкий корпус, покращену стабільність і регульовану систему віддачі. Він також додав функцію швидкої зміни магазину й лазерний приціл. Чарлі задоволено оглянув свою роботу.

— Ну що, тепер ми готові до наступної пригоди, — сказав він сам до себе, відкладаючи зброю на стіл.

Марк тим часом проводив численні експерименти з рідиною, яку вдалося здобути з озера. Спочатку він уважно дослідив її під мікроскопом. Рідина мала дивну структуру — вона складалася з мікроскопічних кристалів, які рухалися в середовищі так, ніби були живими.

Він занотував:

"Ця рідина є унікальним органічно-неорганічним гібридом. Здається, вона може взаємодіяти з іншими матеріалами, змінюючи їхню структуру на молекулярному рівні".

Марк почав тестувати рідину на реакцію з різними матеріалами: металами,

пластиком, органічними тканинами. Виявилося, що рідина в невеликій концентрації могла підвищувати міцність матеріалів, створюючи захисний шар, який був схожий на броню. Але з іншого боку, при тривалому контакті рідина починала роз'їдати матеріал, показуючи токсичний ефект.

"Це схоже на подвійний ефект: рідина може бути чудовим інструментом для створення надміцних матеріалів, але її токсичність становить небезпеку для живих організмів".

Марк також зробив кілька тестів на живих тканинах Альфи, які вони взяли під час досліджень. Крапля рідини спричиняла мутацію клітин, збільшуючи їх розмір і стійкість до зовнішнього впливу, але з часом тканини починали руйнуватися.

Він записав:

"Рідина має величезний потенціал у науці та промисловості, але її застосування потребує значних заходів безпеки. У неї прихований потенціал, але також і загроза".

Марк прийшов до Чарлі зі своїми записами, коли той завершував свою роботу зі зброєю.

— Ну що, як там твоя наука? — запитав Чарлі, кидаючи погляд на його записи.

— Ця рідина — справжня загадка. Вона токсична, але водночас може стати проривом у створенні матеріалів. Тільки уяви: броня, яку майже неможливо пробити, — пояснив Марк.

— Або зброя, яка вбиває все живе, — буркнув Чарлі. — Дивись, щоб ця твоя рідина нас обох не угробила.

— Я працюватиму обережно, — відповів Марк із усмішкою, — а ти молодець із цією штукою, — він кивнув на автомат Чарлі.

— Дякую. Ну що ж, здається, ми не лише виживаємо тут, а й відкриваємо щось нове.

Обидва чоловіки обмінялися коротким поглядом, сповненим розуміння: їхні знання й таланти ставали ключем до виживання в цьому незвіданому світі.

Паралельна історія: Ризик задля виживання

"Дні минали, і Ніка поступово звикала до нових умов. Її життя біля річки набувало певної структури. Щоранку вона вирушала до води, вдивляючись у прозорі потоки, де швидко снували зграйки місцевої риби. Її спис став для неї продовженням руки — вона вже не метушилася, не робила різких рухів, а терпляче чекала. З кожним днем її успіхи ставали дедалі кращими.

Після кількох невдалих спроб Ніка почала вивчати рибу, яку їй вдавалося зловити. Вона помітила, що одні види мають яскраво забарвлену шкіру й великі колючки на плавниках, а інші — простіші на вигляд, сірувато-сріблясті, з гладенькою лускою. Інтуїція підказувала їй, що яскраве забарвлення могло бути знаком небезпеки, тож вона вирішила уникати таких риб.

Спочатку було страшно пробувати цю незнайому їжу. Кожен шматок був ризиком, адже вона не знала, чи не станеться з нею щось після їжі. Але голод змушував її ризикувати. Вона почала з маленьких порцій, уважно спостерігаючи за

своїм станом. Кілька днів минуло без проблем, і Ніка з полегшенням зробила висновок, що обрані нею види риб принаймні не отруйні.

Водночас вона розуміла, що її знань про місцеву екосистему майже немає. На цій планеті небезпека могла ховатися навіть у дрібницях: вода могла бути отруйною, а м'ясо риби — нести якусь невідому хворобу. Але іншого вибору не було. Її запаси сухпайків зменшувалися, і хоча вона намагалася використовувати їх лише в крайніх випадках, з кожним днем це ставало важче.

Ніка почала експериментувати з приготуванням риби. Вона смажила її на вогні, додаючи у вогонь шматочки смоли, щоб отримати більше жару. Іноді їй навіть вдавалося зробити рибу досить хрусткою, і це додавало їй мотивації.

Окрім їжі, Ніка також поступово облаштовувала табір. Вона додала більше гілок до даху, а вхід укріпила важчими каменями, щоб захиститися від можливих хижаків. Вона також вирізала зі списа ще одну невелику зброю — короткий ніж, який планувала використовувати для дрібних робіт.

Одного вечора, сидючи біля вогню, вона задумалася про свою ситуацію. Її дії нагадували їй щось із давньої історії людства — вона жила так, як, можливо, жили перші люди. Ніка усвідомила, що її розрахунки та планування — це єдине, що тримає її живою.

Вона вирішила розширити свої дослідження околиць. Її цікавили не лише джерела їжі, але й місцеві рослини, які могли б допомогти їй вижити. Їй потрібен був матеріал для створення нових інструментів і, можливо, навіть ліків, якщо вона раптом захворіє. Але спершу вона мала бути певною, що її табір залишиться безпечним, навіть якщо вона відійде далеко.

Поглянувши на свій список, Ніка подумала, що це лише перший крок. Вона мала пристосуватися не лише до зовнішніх умов, але й до того, що тепер її життя залежало від власної сили та хитрості. Її план — вижити, дістатися шатла і знайти спосіб зв'язатися з командою — залишався незмінним. Але тепер вона розуміла, що виживання — це не лише фізична боротьба, а й випробування її розуму, терпіння і стійкості.

Зрештою, вогонь догорів, і вона заснула під тихе дзюрчання річки. Ця ніч, як і попередні, була для неї ще одним маленьким тріумфом у боротьбі за життя."

Розділ 9: Шторм і новий "Альфа"

Ранок почався зі звуків, що нагадували дощ. Спочатку Марк подумав, що це приємна зміна, але, відкривши невелике віконце, він побачив важкі чорні хмари, що нависли над горизонтом. Незабаром почався справжній шторм: вітер завивав так, що було чути навіть крізь товсті стіни шатла, а удари крапель об корпус були схожі на барабанний бій.

— Ну що ж, схоже, це затримає нас тут надовго, — сказав Чарлі, дивлячись на небо.

— Треба використовувати цей час з користю, — відповів Марк. — Я давно хотів спробувати створити фільтр для води. Так, на випадок, якщо резервуари спорожніють.

— Гарна ідея. А я тим часом спробую зібрати трохи води з цього дощу. Якщо шторм посилиться, це може бути нашою єдиною можливістю, — погодився Чарлі.

Чарлі нашвидкуруч зібрав конструкцію зі шматків металу й пластика, які залишилися після попередніх ремонтів. Вона була простою, але надійною. Він встановив її прямо біля входу, під захистом навісу, але так, щоб максимально використовувати дощову воду.

— Сподіваюся, витримає, — пробурмотів Чарлі, коли вітер спробував повалити конструкцію.

Марк тим часом у лабораторії займався створенням прототипу фільтра. Він використовував вугілля, пісок і невеликий резервуар, який знайшов у складі.

— Це лише тимчасове рішення, але якщо все піде добре, ми зможемо масштабувати цю технологію, — сказав він, коли Чарлі зайшов перевірити його прогрес.

Шторм наростав. Холодний вітер пробирався крізь найменші шпарини, а звук ударів дощових крапель тільки додавав напруження.

— Давай перевіримо шатл, щоб не було протікань, — запропонував Чарлі.

Вони ретельно обійшли всі приміщення. У деяких місцях знайшли дрібні протікання, які Чарлі швидко залатав. На щастя, нічого серйозного.

Коли вони повернулися на капітанський місток, Марк зупинився перед вікном.

— Дивись! — вигукнув він, показуючи на ліс.

З туману, створеного дощем, із лісу виходила величезна тварина. Вона нагадувала Альфу, якого вони зустрічали раніше, але була трохи більшою. За нею йшли трое дитинчат, кожне не більше трьох метрів у висоту.

— Це інший Альфа, — прошепотів Марк, майже притискаючись до скла.

Чарлі, піднісши бінокль, почав уважно оглядати істот. Новий Альфа не виявляв агресії. Його рухи були обережними, навіть захисними. Він зупинився на узліссі, ніби спостерігаючи за шатлом.

— Вона здається... мирною? — сказав Чарлі, трохи розгублено.

— Можливо, це самка, — припустив Марк. — І, якщо це так, у нас шанс побачити їхню поведінку в природному середовищі.

— Тільки не кажи, що хочеш піти ближче, — попередив Чарлі.

— Ні, ні... — Марк зупинився, але його очі все одно горіли цікавістю.

Дитинчата гралися біля матері, іноді забігаючи під її величезні лапи. Їхні звуки були схожі на короткі рики, які змішувалися зі звуками шторму.

— Спостерігай за ними, якщо хочеш, але зсередини, — сказав Чарлі, відкладаючи бінокль. — І будь готовий до всього. Шторм може розбудити не тільки таких мирних сусідів.

— Гарзд, — відповів Марк, хоча його розчарування було помітним.

Вони залишилися на капітанському містку, пильно стежачи за новою Альфою та його сім'єю. Ця зустріч була нагадуванням про те, наскільки мало вони знали про цей

світ, але й про те, наскільки може бути мирною ця планета.

Альфа з дитинчатами залишалася на місці, все ще уважно спостерігаючи за шатлом. Вона не демонструвала агресії, але її величезні очі були сповнені настороженості. Чарлі відчував, як напруга в повітрі наростає. Шторм посилювався, і вони були змушені залишатися всередині, чекаючи, поки стихія не вщухне.

Марк продовжував робити записи, не відводячи очей від вікна.

— Це, безумовно, одна з найбільших можливостей для моїх досліджень, — прошепотів він. — Можна спостерігати за їхньою поведінкою в природному середовищі, а це неоціненний досвід.

— Ти вже все записав, Марк? — запитав Чарлі, намагаючись зберегти спокій. — Нам треба бути готовими до будь-яких змін. Якщо шторм посилиться, ми можемо опинитися в небезпеці.

Марк кивнув і поклав планшет на столик. Він усвідомлював, що йому потрібно не лише фіксувати, а й бути готовим до того, що все може піти не так.

— Ти правий, — зітхнув він. — Але якщо ми не будемо досліджувати, то не дізнаємось нічого про це місце. Ми ж не просто виживаємо, Чарлі. Ми маємо спробувати зрозуміти, що це за світ.

Чарлі кивнув, але знову повернувся до вікна, обережно стежачи за Альфою та її дитинчатами.

— Я розумію, але іноді краще просто давати спокій. Хто знає, чи готові ми до всього, що може трапитись, якщо вони вирішать нас атакувати?

— Думаю, якщо ми не чіпатимемо їх, вони не завдадуть шкоди, — сказав Марк. — Вона здається мирною, і дитинчата просто граються. Я не думаю, що вони будуть агресивними без причини.

Чарлі дивився на Марка і мовчав, знаючи, що в цій ситуації краще бути обережними, ніж ризикувати.

Вечір наближався, але шторм не збирався стихати. Чарлі вирішив на кілька годин залишити вікно і подивитися, як працює їхній новий фільтр для води. Кілька годин дощу вже дозволили зібрати значну кількість води, і це допомогло їм почуватися трохи безпечніше.

Марк залишився біля вікна, уважно спостерігаючи за тваринами, але на деякий час він відволікся, поринаючи у свої роздуми. Його записки були важливі, але він відчував, що потрібен час, аби все осмислити.

— Я думаю, нам варто трохи відпочити, — сказав Чарлі, коли помітив, що Марк виглядав втомленим. — Ще рано вирушати в експедицію. Можливо, наступного дня.

Марк кивнув, але обережно додав:

— Так, але якщо шторм не вщухне, нам потрібно буде адаптуватися. Нам треба бути готовими до будь-якої ситуації.

Чарлі погодився, і вони вирішили поки залишитися в шатлі, спостерігаючи за тим, як світ навколо змінюється під впливом шторму.

Чарлі, спостерігаючи за величезними потоком води, що збирався у фільтрі, раптом

обернувся до Марка і заговорив із серйозним виразом обличчя:

— Перед тим, як ми почнемо використовувати цю воду, нам потрібно перевірити, чи вона безпечна для пиття. Якщо вода виявиться зараженою або містить якісь токсини, це може завдати нам великої шкоди.

Марк на мить задумався, а потім кивнув.

— Ти правий, Чарлі. Вода — це наш найважливіший ресурс, і якщо вона буде отруйною, ми можемо зіткнутися з великими проблемами. Я жодного разу не бачив, щоб вода тут була кристально чистою. У цьому кліматі все може бути заражене або забруднене.

Чарлі взяв кілька простих тестів з інструментів, що вони мали, і почав перевіряти воду. Вони мали кілька базових хімічних тестів, які дозволяли визначити наявність шкідливих речовин у воді, хоча вони й не були ідеальними для такого завдання.

— Це займе деякий час, — сказав Чарлі, пильно вивчаючи реакцію води на реагенти. — Якщо все буде в порядку, ми зможемо використовувати воду для пиття. Але якщо навіть один з тестів дасть негативний результат, нам краще пошукати інші джерела.

Марк спостерігав за ним із зосередженим виразом обличчя.

— Це дуже важливо, — сказав він. — Вода тут може бути навіть небезпечнішою за їжу. Якщо вона містить мікроорганізми або токсини, вони можуть мати значно більше наслідків для нас.

Через кілька хвилин тестування Чарлі відкинув свої інструменти й подивився на Марка з легким розчаруванням.

— Нічого хорошого, — сказав він. — Вода містить багато елементів, які можуть бути токсичними для нашого організму. Нічого критичного, але якщо ми будемо пити цю воду довго, ризикуємо отруїтися.

Марк прикусив губу, роздумуючи над ситуацією.

— Ми можемо спробувати фільтрувати воду далі, — запропонував він. — Якщо зібрати достатньо запасів, це дасть нам більше часу для того, щоб знайти більш безпечне джерело.

Чарлі кивнув і почав обдумувати наступний крок. Вони не могли покладатися тільки на воду з шатла, тому їм доведеться знайти спосіб очистити цю воду до того, як вона стане основним джерелом.

— Так, нам потрібно ще раз перевірити всю систему фільтрації, — погодився Чарлі. — Це наша пріоритетна задача. І якщо вода залишатиметься небезпечною, треба знайти інший спосіб її очищення.

Марк глибоко зітхнув.

— Добре, давай спробуємо ще раз, але зараз я хочу повернутися до роботи з рідиною, яку ми знайшли. Ти ж не проти?

Чарлі не відповів одразу. Він знову подивився на воду, обмірковуючи їхній наступний крок.

— Поки що не пити. Ми подивимось на інші способи очищення. Вода з шатла не

виходить, так що буде ще кілька варіантів. Ти продовжуй працювати над твоєю рідиною, а я поки впорядкую фільтрацію.

Марк кивнув і повернувся до своєї роботи. Чарлі взяв кілька інструментів і продовжив удосконалювати систему очищення води, щоб мати хоч якесь надійне джерело для майбутніх потреб.

Парарельна історія: Шторм

"Ранок для Ніки почався із незвичайного шуму. Спочатку їй здалося, що це просто шум води в річці, але, коли вітер раптово підхопив легке листя і кинув його в обличчя, вона зрозуміла, що щось не так. Хмари, важкі й темні, почали швидко накривати небо, позбавляючи світло навіть від слабкого місцевого сонця.

— Ще цього бракувало, — пробурмотіла Ніка, визираючи з-під свого тимчасового укриття серед валунів.

Шторм почався раптово. Спочатку сильний вітер виривав гілки з дерев, підіймати у повітря дрібний пил і краплі води з річки. А потім полив дощ — не звичайний, а важкий, майже як потоки води з прорваної дамби. Краплі били по валунах, створюючи гуркіт, схожий на удар барабанів.

Ніка швидко зрозуміла, що її укриття не витримає такого натиску. Дах із гілок та листя почав прогинатися під вагою води, і кожен порив вітру загрожував рознести її притулок. Вона кинулася до рюкзака, перевіряючи, чи всі речі всередині сухі. На щастя, основні запаси, включно із сухпайками, залишалися в порядку.

— Треба укріпити дах, поки не стало пізно, — сказала вона собі й почала діяти.

Ніка швидко знайшла кілька великих гілок, які принесла ближче до валунів. Дощ заливав її з голови до ніг, а вітер буквально збивав з ніг, але вона вперто продовжувала працювати. Вона закріпила гілки поверх даху і притиснула їх важкими каменями, які знайшла неподалік. Це трохи допомогло, хоча укриття все одно залишалося ненадійним.

— Якщо дощ не припиниться, доведеться шукати інше місце, — подумала Ніка, витираючи обличчя рукавом.

Вода була прохолодною, свіжою, але мала трохи гіркуватий присмак. Проте іншого вибору не було. Її запаси з капсули закінчилися ще вчора, і тепер кожна крапля дощу була неоціненною.

Ніка вирішила перевірити свої речі. Її одяг був мокрим, але все ще придатним для використання. Вона взялася перевіряти рюкзак. На щастя, сухпайки залишилися сухими — герметичне пакування витримало випробування.

— Ще кілька таких днів, і доведеться повністю перейти на місцеву їжу, — подумала вона, дивлячись на рибу, яку зловила раніше.

Вогонь розпалити не вдасться через мокрі дрова, тож вона вирішила з'їсти залишки риби в сирому вигляді. Це було неприємно, але нічого з цим не зробиш.

Шторм тривав й не думав закінчуватися. Ніка залишилася у своєму таборі, періодично перевіряючи укриття й намагаючись не замерзнути. Вона сиділа, загорнувшись у вологий одяг, слухаючи, як вітер виє між каменями, і думала про те,

що тепер її життя — це постійна боротьба.

— Звикну, — сказала вона сама собі. — Я мушу.

Перед сном вона знову перевірила воду, яку збрала за день. Її було достатньо, щоб прожити ще кілька днів, але цього разу Ніка зрозуміла: ця планета постійно кидає їй виклики, і найважче ще попереду."

Шторм не припинявся вже другий день, дощ тарабанив по корпусу шатла. Марк нервово крутив у руках пробірку, наповнену невеликою кількістю дощової води. Він намагався підібрати правильну комбінацію хімікатів для повного очищення, але жоден із його тестів не давав бажаного результату.

Чарлі, весь мокрий після чергового рейду назовні, повернувся з кількома великими контейнерами, заповненими дощовою водою.

— Я підготував ще кілька резервуарів, щоб у нас був запас, — сказав він, витираючи краплі дощу з обличчя. — Але якщо ми не знайдемо спосіб її очищення, весь цей об'єм нам нічим не допоможе.

Марк зітхнув, обпершись об лабораторний стіл.

— Я намагався використовувати звичайні хімічні фільтри, але вони не справляються. Тут занадто багато невідомих домішок. Агресивна хімія могла б спрацювати, але я не впевнений, що це безпечно.

Чарлі, трохи задумавшись, запропонував:

— А що якщо спробувати комбінувати наші підходи? Спершу прокип'ятити воду, а потім спробувати її відфільтрувати. Це повинно знищити мікроорганізми, а фільтри впораються з залишками.

Марк задумливо потер підборіддя.

— Звучить логічно. Але якщо домішки виявляться термостабільними, кип'ятіння не допоможе. Крім того, ми витратимо багато енергії, яка нам і так потрібна.

Попри сумніви, вони вирішили випробувати цей підхід. Чарлі розпалив імпровізований нагрівач, а Марк наповнив невеликий резервуар водою. Кипіння зайняло більше часу, ніж вони очікували, але зрештою вода була готова.

Марк почав пропускати її через фільтри, додаючи реагенти. Через кілька годин роботи результати виявилися не надто обнадійливими. Вода все ще залишалася злегка каламутною, а тести показували наявність шкідливих речовин.

— Я ж казав, що це не працюватиме, — з досадою промовив Марк, обережно оглядаючи зразок.

— Ну хоч спробували, — відповів Чарлі, трохи розчарований, але все ще оптимістичний. — Можливо, треба переглянути саму конструкцію фільтрів. Або знайти інший спосіб.

Марк похитав головою.

— Я не хочу застосовувати агресивну хімію. Ми не знаємо, як це вплине на нас у довгостроковій перспективі. Нам потрібен метод, який гарантує безпеку.

Чарлі задумався і сказав:

— У нас ще є час. Шторм зібрав для нас достатньо води. Можливо, ми знайдемо

спосіб її очистити пізніше. Головне — не здаватися.

Марк кивнув, хоча напруга на його обличчі не зникла. Вони вирішили повернутися до роботи наступного дня, коли шторм, можливо, стихне, а їхні думки стануть яснішими.

Чарлі, спостерігаючи за роботою Марка, задумливо почухав підборіддя.

— Знаєш, мене непокоїть одне питання. Якщо ця вода містить токсини, то чому рослини та тварини на цій планеті виживають, п'ючи її?

Марк підняв голову від фільтра, задумуючись.

— Це цікаве питання, — зізнався він. — Усе, що ми тут бачили, — це організми, які явно адаптовані до місцевих умов. Можливо, їхній метаболізм і система фільтрації працюють зовсім інакше, ніж у нас.

Чарлі кивнув, спираючись на стіл.

— Тобто, їхня фізіологія розвинена так, щоб не лише нейтралізувати токсини, а й, можливо, використовувати їх як перевагу. Наприклад, як деякі земні організми можуть виживати в умовах із високим вмістом солей чи кислот?

Марк схопився за планшет і почав записувати.

— Саме так. І це дає нам простір для нових досліджень. Ти знаєш, багато хімічних сполук, які токсичні для нас, можуть бути важливими для життєдіяльності інших істот. Як, наприклад, сірка для бактерій у глибоководних гейзерах на Землі.

Чарлі замислився, дивлячись у вікно, за яким усе ще бушував шторм.

— Якщо це так, то, можливо, ми зможемо дізнатися більше про місцеву екосистему, дослідивши, як рослини й тварини справляються з токсинами. Це може допомогти нам створити щось подібне для нашого організму.

Марк захоплено підхопив його ідею.

— Ти правий! Ми могли б використати механізми адаптації місцевих організмів для створення більш ефективних фільтрів чи навіть ліків, якщо на це піде. Уявляєш, як це може змінити наше сприйняття колонізації інших планет?

Чарлі усміхнувся, але його погляд залишався настороженим.

— Уявляю. Але спершу давай переконаємося, що зможемо вижити тут хоча б рік без непередбачуваних проблем.

Марк засміявся й кивнув, знову повертаючись до своїх досліджень.

Марк, зосереджений на своїй роботі, провів ще кілька днів у лабораторії, збираючи дані та додаючи до їхньої імпровізованої енциклопедії нові рослини. Він записував кожну деталь, від зовнішнього вигляду до хімічного складу. До списку додалося ще шість рослин, які Марк детально описав:

Гліссенатум

Опис: Рослина зі спіральними стеблами, покритими сріблястим нальотом, який переливається на світлі. Листя густо розташовані й мають блідо-зелену основу.

Властивості: Містить речовину, схожу на крохмаль. Її соки можуть очищати воду, роблячи її придатною для споживання.

Особливість: Швидко адаптується до будь-якого ґрунту й добре поглинає токсини.

Філуксідра

Опис: Велика грибоподібна структура з яскраво-фіолетовою шапкою, яка світиться в темряві. Її ніжка має сріблястий відтінок і покрита м'якими наростами.

Властивості: Накопичує метали, включаючи цинк і мідь. Сік рослини токсичний, викликає серйозні опіки при контакті.

Особливість: Підходить для отримання корисних мінералів(рослина росте над тими мінералами) або створення агресивних хімічних речовин.

Зінтарія

Опис: Висока трава з неповторним листям, яке переливається зеленим і синім кольорами. При дотику виділяє слабкий солодкуватий запах.

Властивості: Підвищує імунітет і стимулює регенерацію тканин у невеликих дозах. Їстівна, але потребує обробки для видалення токсинів.

Особливість: Її корінь містить речовини, які можуть використовуватися для створення ліків (можливо).

Кров'яна аретта

Опис: Низький чагарник із м'ясистим червоним листям і маленькими чорними квітами, які мають сильний аромат.

Властивості: Виділяє сік, який дуже токсичний. У великих дозах викликає параліч, а в малих може застосовуватися як знеболювальне.(припущення)

Особливість: Сік також має властивість швидко загоювати порізи у місцевих тварин, що цікаво для подальших досліджень.

Аерофолікс

Опис: Рослина з круглими, схожими на міхур листками, які наповнені газом. Цей газ світиться слабким блакитним світлом у темряві.

Властивості: Вивільняє газ, який очищає повітря від шкідливих домішок. Газ безпечний для людини й навіть приємний на запах.

Особливість: Використовується для природного очищення повітря.

Торіссентра

Опис: Великий чагарник із шипами, які мають тонкий шар фіолетового воску. Листя темно-зелене, шкірясте на дотик.

Властивості: Шипи містять токсин, який викликає гострий біль і запалення при контакті.

Особливість: Місцеві тварини уникають рослину, імовірно через її токсичність. Марк припустив, що її можна використовувати для створення отруйних стріл або набоїв.

Марк записав ці дані, дивуючись дивовижній адаптивності рослин до токсичного середовища. Чарлі, переглядаючи записи, пожартував:

— Сподіваюся, "Кров'яна аретта" не стане нам в пригоді!

Шторм продовжував бушувати вже восьмий день, і Чарлі не міг більше залишатися в замкненому приміщенні шатла. Він все ж таки знайшов час для того, щоб допомогти Марку з поліпшенням фільтрації води. Завдяки їхнім спільним зусиллям система тепер

працювала дещо автоматизовано: відфільтрована вода потрапляла в резервуар шатла, але для цього їм все одно треба було вручну заливати токсичну воду в фільтри. Хоча це не було ідеальним рішенням, це вже дозволяло їм мати стабільне джерело чистої води.

Чарлі поглянув на своєму планшеті і, побачивши, як ефективно працює нова система, не зміг стримати посмішки.

— Ну що, — звернувся він до Марка, — виглядає, що ми вирішили одну з головних проблем. Можна вже й святкувати, чи не так? Можна поїхати до річки, зробити там аванпост і поставити ще один фільтр.

Марк підняв брови та кивнув, з радістю погоджуючись.

— Вірно. Можна невелике приміщення, де буде автоматизований фільтр. Тільки нам треба буде знайти надійне місце для цього. І, можливо, треба трохи більше дослідити місцевість.

Чарлі задумався на кілька секунд, а потім, вже на повний голос, сказав:

— О, і ще один момент... Може, нам варто відправити сигнал, ще раз? Взагалі, забули ж коли ми останній раз це робили.

Марк кивнув, приєднуючись до думки Чарлі, і погодився відправити новий сигнал для зв'язку.

Вечір настав швидко. Вони сіли, щоб обговорити подальші плани на найближчі дні.

— У нас тепер є чітке уявлення про наші подальші кроки. Спочатку — капсула порятунку, яка може дати нам додаткові ресурси та інформацію. Потім, як ми говорили, потрібно буде облаштувати аванпост біля річки. Туди також можна буде поставити резервний фільтр. І найголовніше — спробувати зібрати зразки з цієї планети, особливо Птероса. Я хочу вивчити його більше, — зазначив Марк.

Чарлі погодився, але зауважив:

— Я теж не проти, але у мене є одне застереження. У мене немає транквілізаторів, і ти знаєш, що Птероси — це не ті істоти, з якими можна гратися. Нам би треба знайти більш безпечний спосіб підходити до них.

Марк глянув на планшет, вивів на екран одну з рослин, що вони нещодавно описали. Це була Філуксідра — велика грибоподібна рослина, з чорними відтінками на її шапці, що виділяла токсичний сік. У записах було сказано, що ця рослина вивільняла сильний отруйний газ, але, ймовірно, також містила хімічні компоненти, які можуть допомогти створити транквілізатори.

— Я знайшов дещо цікаве, — сказав Марк, продовжуючи переглядати записи. — Ця рослина, Філуксідра, може бути корисною. І, до речі, я розробив патрон зі снодійним, з використанням її екстрактів. Може, це буде нашим ключем до знешкодження Птероса без зайвого ризику.

Чарлі уважно оглянув планшет і серйозно задумався.

— Ти вважаєш, що це спрацює? Якщо так, то ми зможемо підходити до Птеросів більш обережно і заздалегідь їх ізолювати.

Марк кивнув, посміхаючись.

— Так, я впевнений. Якщо все буде йти за планом, ми зможемо створити більш

безпечні умови для досліджень. Але це все потребує часу й терпіння.

Чарлі підвівся, відправляючи останній сигнал, і оглянувся на свій планшет.

— Добре, продовжмо нашу роботу. Завтра ми почнемо з відправлення сигналу й підготовки до експедиції. Тепер ми точно готові до наступного кроку.

Марк підняв чашку з гарячим напоєм і, усміхаючись, підтримав:

— Так, ми точно готові.

Шторм закінчився так само раптово, як і почався. На ранок не було й сліду від того, як небо ще вчора темніло від бурі, і земля була вкрита товстим шаром бруду. Чарлі, стоячи біля відкритого люка шатла, дивився на навколишній ландшафт. Виявилося, що він не звик до таких різких змін погоди на іншій планеті. Це здавалося якесь неймовірне природне явище, коли все змінюється за одну ніч.

Марк уже зібрав усе своє приладдя: блокноти, планшет, хімікати для аналізу та інше необхідне устаткування. Він був готовий до нових відкриттів. Чарлі перевірів стан сигналу — все було в порядку. Так само він переконався, що транспорт був заправлений і готовий до поїздки. Вони мали відправитися до капсули порятунку, яка знаходилася по дорозі через річку.

— Через годину ми будемо біля річки, — сказав Чарлі, перевіряючи маршрут і карту на планшеті.

Марк подивився на небо. Вони були вже за кілька кілометрів від шатла, і він намагався знайти Птеросів. Проте небо було чисте, і нічого підозрілого поки що не з'являлося.

— Якщо вони тут, ми повинні бути готові, — зауважив Марк, продовжуючи уважно стежити за небом. — Вони можуть бути в іншій частині лісу, або ховатися.

Чарлі повернувся до Марка, відключаючи навігатор і поки що задумливо дивлячись на горизонти.

— У будь-якому випадку, нам потрібно бути максимально обережними. Я все продумав, щоб нам було безпечно. Я хочу знайти місце, яке не привертатиме увагу і де буде важко потрапити в халепу.

Марк кивнув і знову подивився на небо.

— Хороший план. Я думаю, якщо ми зможемо зібрати достатньо зразків і провести дослідження в цьому місці, нам вдасться отримати необхідні дані про рослини та місцевість.

Чарлі натомість знову замислився про місце для аванпосту. Йому було важливо знайти таке місце, яке забезпечить їм захист і простір для подальших досліджень. Він обмірковував, як найкраще встановити сонячну панель, щоб вона працювала з максимальною ефективністю.

— Найкраще буде почати будівництво саме тут, біля річки, — сказав він, вперше звернувшись до Марка після тривалої тиші. — Якщо побудуємо укриття, ми зможемо зробити все необхідне для довготривалого перебування. Сонячна панель на даху забезпечить нам енергію для фільтрації води та інших потрібних пристроїв.

Марк погодився, дивлячись на схему, яку він вже почав розробляти. Він знав, що

без стабільного джерела енергії їм не вдасться повністю розв'язати питання з водою, а отже — і забезпечення себе ресурсами.

— Якщо ми зможемо створити аванпост тут, то це буде відмінне місце для подальших досліджень. І водяні ресурси, і можливість для хімічних експериментів.

Чарлі знову поглянув на річку, намагаючись обрати найкраще місце для будівництва. Якби не ризик з тими ж Птеросами, він би почав будівництво прямо зараз, але вони ще не були готові до цього кроку.

— Давай перевіримо, чи немає небезпеки з боку тварин. Якщо все буде в порядку, ми повернемося сюди і почнемо працювати, — сказав Чарлі.

Марк кивнув, підходячи до транспортного засобу.

— Мені подобається план. Давай перевіримо, чи є тут тварини або небезпечні хижаки.

Вони продовжили шлях до річки, готуючи всі необхідні прилади для того, щоб виконати свою місію на цій планеті.

Марк і Чарлі доїхали до річки, і, зупинивши транспорт, вийшли, щоб оглянути місцевість. Вода була чистою і спокійною, але берег був покритий товстим шаром мулу, що робило доступ до води трохи важким. Чарлі уважно оглянув довколишні дерева і камені, щоб визначити, де саме можна було б встановити фільтраційний пункт для майбутньої бази.

— Тут буде хороший старт, — сказав Чарлі, показуючи на відкриту ділянку поблизу річки. — Недалеко від лісу, з однієї сторони — водяний ресурс, з іншої — достатньо місця для побудови укриття. Вода має бути чистою, і якщо зробимо фільтрацію, зможемо без проблем її використовувати.

Марк трохи відстав від нього, уважно спостерігаючи за навколишнім середовищем. Його очі звернулися до води: у річці не було помітних рухомих об'єктів, але він не міг бути повністю впевнений у безпеці. Тому вони повинні були обов'язково перевірити місцевість на наявність хижаків.

— Чи ти помітив які-небудь сліди, чи рухи? — запитав Марк, тримаючи в руках свій планшет.

— Поки ні, але треба бути на чату, — відповів Чарлі, витягуючи зі свого рюкзака кілька інструментів. — Що скажеш щодо початку фільтрації води? Я зроблю простий збирач, поки ти займатимешся аналізом. Потрібно дочекатися результатів, і вже тоді можна почати планувати побудову.

Марк кивнув і, відставши трохи, почав ретельно збирати зразки води. Він вилив невелику кількість в спеціальні контейнери, які перед тим підготував для подальших досліджень. Чарлі тим часом налаштовував примітивний збирач води, що дозволив би відбирати більше рідини для фільтрації.

— Як ти думаєш, вода тут може бути безпечною для споживання? — запитав Чарлі, поки обережно налаштовував конструкцію.

Марк подивився на воду, намагаючись оцінити її якість.

— Я думаю, що поки що ми не можемо бути впевненими. Тому треба фільтрувати її і

обов'язково перевірити на наявність шкідливих компонентів. І взагалі, треба провести повну хімічну перевірку. Але якщо все вийде, це дасть нам стабільне джерело води, яке можна використовувати.

Завдяки їхнім зусиллям, за кілька годин вода почала потрапляти в резервуари, а фільтрація поступово давала перші результати. Чарлі, задоволений тим, як працював збирач, повернувся до Марка.

— Мені здається, ми вже можемо починати будівництво. Я продумав кілька варіантів, як облаштувати укриття. Нам потрібно якнайшвидше створити базу, щоб можна було почати дослідження цієї місцевості й отримувати більше ресурсів.

Марк переглянув зібрані зразки води і зробив перші зауваження до своїх записів.

— Так, це буде наш наступний крок, — сказав він, занотовуючи деталі. — Ось тільки треба буде ще подумати, чи вистачить цього ресурсу для великого обсягу води, яку ми будемо використовувати.

Чарлі поклав інструменти в рюкзак і подивився на річку. Небо було ясным, і шторм, здається, залишився позаду. Тепер перед ними стояла інша задача: створити стабільне місце для житла та наукових досліджень, забезпечити себе необхідними ресурсами і бути готовими до будь-яких непередбачених ситуацій.

— Давай повернемося до шатла і обговоримо, як найкраще почати будівництво, — сказав Чарлі, знову подивившись на Марка. — Час працює проти нас. Нам потрібно почати робити це швидко, щоб уникнути непередбачуваних ситуацій.

Марк погодився. Вони сіли в транспорт і повернулися до шатла, обдумуючи подальші кроки. Попереду було ще багато роботи, але перші успіхи обнадіювали їх.

Марк і Чарлі повернулися до шатла і одразу почали перевірку запасів пального. Дані виявилися невтішними: рівень пального знизився набагато більше, ніж вони очікували. Це викликало в обох серйозне занепокоєння.

— Щось тут явно не так, — сказав Чарлі, нахмурившись. — Ми ж розраховували витрати за нормами, але цього вистачило б на набагато довше.

— Можливо, в баку утворилася тріщина? Чи ще гірше — щось потрапило всередину, — припустив Марк. — Треба перевірити бак зсередини.

— Згоден. Але я не піду туди без захисту, — відрізав Чарлі. — Нам потрібні костюм і маска хімзахисту.

Марк кивнув і вирушив на пошуки маски в лабораторії. Він перевіряв кожен шафу, поки не знайшов потрібне обладнання. Тим часом Чарлі заглянув у складське приміщення шатла, де зберігалися старі захисні костюми. Через деякий час обидва повернулися до двигуна з необхідним спорядженням.

— Тепер усе, як треба, — сказав Чарлі, одягаючи костюм і маску. — Відкривай люк.

Марк увімкнув систему безпеки і розблокував доступ до бака. Чарлі з обережністю заліз усередину і почав огляд. Через кілька хвилин його голос, трохи приглушений через маску, донісся до Марка:

— У нас тут... щось дивне. Рослина. Вона поглинає пальне.

— Що? — здивувався Марк, виглядаючи в люк. — Візьми трохи для дослідження і

позбудься решти.

Чарлі обережно зрізав кілька зразків рослини, поклав їх у контейнер і вийшов із бака. Решту він витягнув, а потім спалив неподалік від шатла, щоб уникнути повторного зараження. Коли все було очищено, Чарлі й Марк переглянули систему бака і помітили кілька невеликих тріщин. Ймовірно, насіння рослини потрапило через них.

— Отже, насіння потрапило через тріщини і проросло в баку, — припустив Чарлі. — Але як? І чому?

— Можливо, ця рослина адаптується до виживання в найекстремальніших умовах, — відповів Марк, уже розглядаючи зразки під мікроскопом у лабораторії. — Дивись сюди. Вона не просто поглинає пальне. Вона розкладає його і використовує майже всі елементи, виділяючи кисень як побічний продукт.

— Кисень? — перепитав Чарлі, нахилившись над його плечем. — Ти хочеш сказати, що ця штука могла б бути корисною?

— Можливо. Але треба провести більше досліджень. Якщо її можна контролювати, то це може стати проривом для очищення забруднених середовищ або навіть для генерації кисню.

Чарлі задумався, вивчаючи знайдену рослину.

— Але якщо її не контролювати, вона з'їсть всі запаси пального, і ми застрягнемо тут назавжди.

Марк кивнув:

— Саме тому я вивчу її властивості якомога швидше. Потрібно зрозуміти, чи можна її використовувати на благо, чи від неї краще позбутися.

— Гаразд, тоді за роботу, — сказав Чарлі. — А я перевірю бак на витік і почну ремонт. Тріщини треба залатати, і якнайшвидше.

Розділивши обов'язки, вони почали діяти. Попереду був новий виклик, але він міг принести не лише небезпеку, а й нові можливості.

Чарлі завершив ремонт бака, витративши кілька годин на ретельну герметизацію тріщин. Він переконався, що пальне більше не витікатиме і жодна стороння рослина не зможе потрапити всередину. Тим часом Марк працював у лабораторії, занурившись у дослідження дивної рослини.

— Чарлі, йди сюди, ти мусиш це побачити, — вигукнув Марк.

Чарлі витер руки об ганчірку і зайшов у лабораторію.

— Що тепер? Знайшов щось цікаве?

Марк усміхнувся і кивнув.

— Ця рослина унікальна. Її коренева система містить клітини, здатні розкладати складні вуглеводні. Вона буквально перетравлює пальне і використовує отриману енергію для власного метаболізму. А ось кисень — це побічний продукт, який вона виділяє.

— Ти вже казав. Але чи можна її якось використати? — поцікавився Чарлі, склавши руки на грудях.

Марк кивнув:

— Я вже подумав про це. Я дослідив кілька інших зразків і виявив, що для її росту потрібен дуже специфічний хімічний склад. Якщо ми позбавимо її одного з ключових елементів, вона загине, — пояснив Марк.

— Добре. Тримай її під контролем, а я буду думати, як її використати, якщо знадобиться, — сказав Чарлі, підозріло дивлячись на контейнер із рослиною.

Після напруженого дня вони вирішили зробити невеликий перепочинок. Вечеряючи, Марк раптом заговорив:

— Ти думав над тим, як ми будемо організовувати аванпост біля річки? Якщо ця рослина може бути корисною, ми можемо включити її в систему життєзабезпечення.

— Для цього нам спочатку треба стабілізувати її. Інакше вона зжере все пальне, — зітхнув Чарлі. — Спочатку доведімо до ладу нашу базу тут, а потім перейдемо до наступного етапу. До речі, сигнал треба перевірити ще раз.

— Я вже зробив це, поки ти ремонтував бак. Все ще нічого. Але сигнал іде, так що надія є, — відповів Марк.

Чарлі задумливо кивнув:

— Тоді вранці продовжимо. Я подумаю, як автоматизувати збирання води для фільтрації. Нам потрібна постійна система, особливо якщо плануємо довго залишатися тут.

— А я спробую розробити стабільну модель для рослини, — додав Марк. — Можливо, це стане нашим ключем до виживання.

На ранок вони узялися до роботи. Шторм залишив чимало руйнувань навколо бази, але розчищення території дало їм ще більше мотивації продовжувати боротьбу за виживання.

Вони почали працювати над безпекою від великих створінь.

Чарлі стояв біля імпровізованого столу, склавши руки на грудях і пильно вдивляючись у креслення, які він сам нашвидкуруч кидав. Поруч Марк, стискаючи планшет у руці, щось гарячково записував у свої нотатки.

— Я пропоную засадити периметр рослинами, які виділяють неприємний запах або мають колючки. Це може відлякувати більші створіння, — запропонував Марк, задумливо дивлячись на свою останню замітку.

Чарлі глянув на нього з підозрою:

— А ти впевнений, що тутешні монстри взагалі мають нюх? Може, вони дихають метаном і навіть не помітять твій "ароматний паркан".

Марк усміхнувся і потер підборіддя:

— Ну, це доведеться перевірити. Але є ризик, що рослини просто привернуть ще більше уваги. Наприклад, тих дрібних тварин, яких ми і так намагаємося уникати.

— О, круто, тоді вони влаштують тут собі фуршет і запросять друзів, — саркастично додав Чарлі, розмахуючи руками. — Так, ідея скасовується.

— Тоді, можливо, нам потрібна зброя, яка зможе захистити периметр. Вогнемет? — запропонував Чарлі, його очі блиснули азартом.

Марк розсміявся:

— Серйозно? Вогнемет на чужій планеті? Це ж витрата пального! Хоча, якщо подумати...

Він зупинився, глянув на Чарлі і підняв вказівний палець.

— Що? — спитав Чарлі, підозріло дивлячись на Марка.

— Пам'ятаєш ту рослину з хімічним складом, яку ми вивчали кілька днів тому? Ну, ту саму "Фалкрену", яка містить легкозаймисту речовину?

Чарлі злегка нахилив голову, намагаючись згадати:

— І що?

Марк почав говорити швидше:

— Ми можемо екстрагувати її соки, які ідеально підходять для створення пального для вогнемета! Уявляєш? Ми зможемо захищатися, не витрачаючи наші запаси пального!

Чарлі, широко розплющивши очі, підняв руки вгору:

— То ти хочеш захищати базу рослиною, щоб потім використовувати цю ж рослину, щоб спалювати всіх, хто підійде до бази? Неймовірна логіка, друже!

Марк усміхнувся і розвів руками:

— Сам подумай, це ідеальна комбінація! Захист і зброя в одному флаконі!

Чарлі похитав головою, але на його обличчі з'явилася усмішка:

— Добре, генію. Давай спробуємо. Але якщо ця штука вибухне в нас на базі, я змушу тебе самотужки її відновлювати.

— Згода! — Марк одразу схопився за блокнот, почав робити нові замітки і одночасно бурмотіти щось собі під ніс.

За кілька днів експериментів вони дійсно створили перший прототип вогнемета, заправленого новим паливом. Чарлі, оглядаючи дивакуватий агрегат, сказав:

— Це виглядає як щось, зібране з дитячої іграшки та кількох каструль.

Марк, погладжуючи свій витвір, гордо відповів:

— Не важливо, як це виглядає. Важливо, як це працює.

Чарлі насмішкувато підняв брову:

— Тоді покажи. І якщо щось піде не так, я триматиму вогнегасник наготові.

Марк запалив паливо і вистрелив у бік невеликого кам'яного валуна. Полум'я вирвалося зі зброї і охопило ціль. Вони обидва завмерли, дивлячись на вогонь.

— Ну що, тепер ми офіційно виживемо! — вигукнув Марк.

Чарлі лише зітхнув:

— Якщо нас не сплять до цього ці ж твої "геніальні" рослини...

Чарлі почув крик Марка, що лунав із капітанського містка, і його серце закалатало. Він кинув свій інструмент і швидко побіг у сторону, де зберігався новий вогнемет.

— Чарлі! Швидше, ця штука наближається! — голос Марка прорізав тишу, наповнюючи її тривогою.

Марк стояв біля вікна з планшетом у руках, фокусуючи камеру на велетенській істоті. Страйкер-Альфа, як вони його тільки-но вирішили назвати, повільно наближався

до шатла. Його масивне тіло відкидало величезну тінь, а трійко світно-блискучих очей мерехтіли в тьмяному світлі.

— Він виглядає ще більшим зблизка, — пробурмотів Марк, не відриваючи погляду від екрана.

Чарлі нарешті з'явився з вогнеметом у руках. Його обличчя було серйозним, але в очах блищав рішучий вогник.

— Що, наш гість вирішив запросити нас на вечерю? — нервово пожартував він, ставлячи вогнемет на готовність.

Марк кивнув у бік істоти:

— Він не схожий на того, хто просто хоче поговорити. Глянь, він розглядає наш шатл, ніби це якась здобич. Але цікаво, чому він не атакує?

Чарлі, піднявши вогнемет, подивився у вікно:

— Може, це розвідка. Тварина намагається зрозуміти, з чим має справу. Або ж він просто насолоджується шоу.

Страйкер-Альфа зупинився всього за кілька десятків метрів від шатла. Його передні кінцівки — схожі на гігантські ведмежі лапи — ворушилися, і він нахилив голову, ніби вивчаючи структуру. Потім тварина несподівано видала низький, глухий рев, від якого завібрували стіни.

— Тепер він точно не виглядає приязним, — прошепотів Марк, відступаючи від вікна. — Чарлі, якщо що — стріляй. Але не одразу. Давай подивимося, чи зможемо відлякати його чимось іншим.

Чарлі приготувався, але його пальці міцно тримали спусковий гачок.

— Добре, генію. А що пропонуєш? Кинути йому якийсь смаколик? У нас, на жаль, немає запасу смачних рослин!

Марк, поглянувши на планшет, швидко відкрив базу даних про знайдені рослини:

— Пам'ятаєш ту Гартосу? Вона виділяє сильний хімічний запах, який викликає подразнення слизових оболонок. Може, у нас ще є залишки цієї штуки?

— У лабораторії, але на це треба час! — вигукнув Чарлі, не зводячи очей із монстра, який тепер почав обходити шатл з іншого боку.

— Виграємо трохи часу. Тримайся тут, я швидко повернуся, — сказав Марк і кинувся в лабораторію, ледь не перечепившись через ящик з інструментами.

Чарлі зітхнув і підняв вогнемет, злегка прицілюючись у напрямку Страйкера.

— Ну, друже, сподіваюся, ти не будеш занадто нетерплячим, — пробурмотів він, стискаючи зброю.

Марк кинувся до лабораторії, відчуваючи, як його серце б'ється в такт крокам. Він швидко відкрив шафу з герметичними контейнерами і почав шукати потрібну рослину. Руки тремтіли, коли він витягав пробірку з екстрактом Гартоси.

— Є! — прошепотів він, стискаючи її, ніби це був ключ до порятунку.

Коли Марк повернувся на капітанський місток, Чарлі все ще стояв біля вікна з вогнеметом у руках, але його погляд був прикований до істоти. Страйкер-Альфа тепер стояв просто перед головними дверима шатла. Він нахилився ближче, ніби вдихаючи

повітря чи намагаючись відчутти структуру металу.

— Марк, якщо ти зараз не принесеш своє диво-зілля, я почну стріляти, — сказав Чарлі, навіть не обертаючись. Його голос був нервовий, але спокійний.

— Я тут! — Марк поклав пробірку на стіл і почав змішувати екстракт із невеликою кількістю рідини, яка залишилася в лабораторному інвентарі. — Дай мені ще хвилину. Це має бути досить концентроване.

— Хвилину? Марк, цей хлопець вже нюхає двері, — буркнув Чарлі, поглянувши через плече.

Раптом Страйкер-Альфа знову ревонув, цього разу голосніше. Вібрація пробігла крізь корпус шатла. Чарлі стиснув зуби, готовий натиснути на спусковий гачок.

— Готово! — вигукнув Марк, тримаючи невеликий контейнер зі змішаною рідиною. — Нам треба запустити це ззовні.

— Ззовні?! — Чарлі глянув на нього, ніби той запропонував піти на чай із монстром. — Ти серйозно?

— У нас немає вибору. Йому треба відчутти запах, інакше це не спрацює, — відповів Марк, нервово поглядаючи на вікно.

Чарлі зітхнув і сунув вогнемет Маркові:

— Тримай. Якщо він мене з'їсть, ти винен мені величезну посмертну статтю.

Марк відкрив рота, щоб щось сказати, але Чарлі вже рушив до виходу. Він підняв капюшон свого комбінезона, щоб хоч трохи захиститися від можливого нападу. Марк підняв вогнемет, хоч і не зовсім знав, як ним користуватися, і дивився, як Чарлі обережно виходить назовні.

Чарлі став на кілька метрів від дверей і, міцно тримаючи контейнер, відкрив його. Одразу ж сильний, різкий запах рознісся в повітрі. Страйкер-Альфа здригнувся і відступив на крок. Його масивна голова повернулася в бік, ніби він намагався уникнути запаху.

— Спрацювало! — крикнув Марк ізсередини.

— Можливо, але він ще не йде! — відповів Чарлі, викидаючи контейнер у бік, якомога далі від шатла.

Істота ревнула ще раз, зробила кілька кроків назад, а потім різко повернулася і зникла в лісі. Чарлі швидко забіг назад і захлопнув двері.

— Непогано, генію. Але наступного разу ти сам винесеш свої експерименти назовні, — сказав він, тяжко дихаючи.

Марк усміхнувся, все ще тримаючи вогнемет:

— Але це ж спрацювало! Тепер ми знаємо, як його відлякувати.

Паралельна історія: Після шторму

"Шторм вщух тільки на третій день, залишивши по собі сліди руйнувань. Гілки дерев були обірвані, земля навколо річки мала б перетворитися на болотяну кашу, але земля була сухою, а її тимчасовий табір виглядав, м'яко кажучи, жалюгідно. Дах з гілок і каменів був повністю зруйнований, а більша частина речей була мокра.

Ніка оглянула свої залишки. Сухпайків було лише два, воду вдалося зібрати

завдяки річці, але вона не могла залишатися тут. Вона розуміла, що потрібно рухатися далі.

— Тут більше нічого не тримає, — сказала вона собі, збираючи рюкзак.

У неї залишився лише рюкзак із речами, спис і невеликий ніж. Цього було недостатньо для довготривалого виживання, але Ніка знала, що зволікання може коштувати їй життя. Вона вирішила піти вгору за течією річки, сподіваючись знайти щось корисне або хоча б нове укриття.

Шлях був складним. Деякі ділянки річки були глибокими, з сильними потоками, тому доводилося обходити їх через густі зарості. Кожен крок забирав багато сил, і їй доводилося часто зупинятися, щоб відпочити. Запаси їжі скорочувалися, а риба, яку вона могла ловити раніше, більше не траплялася в цих потоках.

Десь під вечір, коли вона вже почала втрачати надію, її погляд впав на щось металеве між деревами. Спершу їй здалося, що це уламок шатла або просто звичайне сміття, але, наблизившись, вона зрозуміла: це була капсула порятунку.

— О, тільки б хтось був живим... — пробурмотіла Ніка, відчуваючи, як серце забилося сильніше.

Капсула була замкнена. Ніка пройшла навколо, перевіряючи її стан, але її увагу привернуло інше. На землі, поруч із капсулою, лежало тіло. Вона одразу впізнала його: це був Лі, один із механіків з її команди.

Від побаченого її ноги ніби стали ватяними. Лі лежав на боці, стискаючи в руках якийсь інструмент, а його обличчя застигло в виразі болю. Його одяг був пошкоджений, а руки — подряпані, ніби він намагався захищатися.

— Ні... Лі... — Ніка ледве стримувала сльози, підходячи ближче.

Вона опустила на коліна поруч із ним, обережно торкаючись його руки. Відчувши, що тіло холодне й жорстке, вона відвела руку назад. Сльози підступили до очей, але Ніка швидко зібралася.

— Я мушу рухатися далі. Пробач, Лі... — прошепотіла вона, розуміючи, що зараз важливіше зосередитися на власному виживанні.

Вона обережно обшукала тіло Лі. На його поясі був ключ-картка, яка, ймовірно, відкривала капсулу. Забравши її, Ніка підійшла до замка й вставила картку в гніздо. Після кількох секунд тиша навколо порушилася клацанням замка.

Двері відчинилися. Усередині був невеликий простір із полицями, на яких зберігалися аварійні припаси: герметичні упаковки їжі, кілька пляшок води, аптечка і навіть кілька базових інструментів.

— Так, це врятує мені життя, — сказала вона, вдихаючи запах чистого металу й пластику.

Ніка швидко перенесла всі речі до свого рюкзака, залишивши тільки ті, які їй були справді необхідні. Вона також перевірила, чи працює система комунікації в капсулі, але все було вимкнено.

— Нічого не змінюється, — пробурмотіла вона, закриваючи двері за собою.

Перед відходом вона ще раз глянула на тіло Лі. Стиснувши губи, Ніка зібрала всі

свої сили, щоб повернутися до реальності.

— Дякую, що допоміг навіть зараз, — тихо сказала вона, перш ніж залишити це місце позаду.

Тепер вона мала трохи більше їжі, води й можливість виживати. Але всередині залишилося відчуття порожнечі. Планета продовжувала випробовувати її на міцність, і тепер вона знала: з кожним днем це ставатиме тільки складніше."

Розділ 10: "Шлях до нових горизонтів"

Вони ще не могли оговтатися від пережитого, але відчували, що тепер настав час для нових кроків. Марк, як завжди, був впертий у своїх ідеях. Він наполіг, щоб вони більше зосередились на дослідженнях місцевих рослин.

— Нам треба більше дізнатися про ці рослини, Чарлі, — сказав Марк, оглядаючи свою лабораторію і вже плануючи нові експерименти. — Я розширю бестіарій і перевірю їхню можливість для створення більш ефективного пального або інших корисних речовин. Ти зможеш продовжити будувати аванпост. Нам потрібно більше простору для наших досліджень, а цей шатл більше не може вмістити все, що нам потрібно.

Чарлі злегка нахмурився. Він добре розумів важливість досліджень, але практична частина роботи також вимагала уваги.

— Так, але ти ж знаєш, що наш транспорт один. Як ми будемо доїжджати до річки чи ще кудись, якщо я буду один займатися будівництвом?

Марк подивився на нього і посміхнувся:

— Не хвилюйся, я все продумав. Я збираю всі рослини біля шатла і буду вивчати їх тут. До того ж ось що я зробив із залишків тієї рослини — спреї, який, здається, відлякує навіть Страйкер-Альфу. Це поки не ідеально, але ми можемо використовувати його для захисту.

Чарлі взяв спреї в руки, уважно розглядаючи його.

— Чесно кажучи, я не очікував, що ми знайдемо щось настільки ефективно. Та й сама рослина... цілий час тримала нас у напрузі, а тепер вона нам на руку. Добре, я не сперечаюсь, — сказав він, усміхаючись. — Почну з аванпосту. Все одно ця планета вже показала, що не все так просто.

Марк кивнув і знову заглибився у свої роздуми:

— Так, це тільки початок. Якщо ми зможемо знайти рослину, яка дасть нам можливість зробити хоча б низькоякісне пальне, це буде великий прорив. Уяви собі: ми зможемо забезпечити себе енергією не тільки для шатла, а й для генераторів та інших пристроїв, що нам будуть потрібні.

Чарлі вирішив не сперечатися, хоча і був трохи скептичним. Вони мали вже чимало проблем, і навіть така проста справа, як пальне, стала однією з найбільших. Але він бачив, як Марк уважно вивчає рослини і відчував, що цей шлях може дати бажаний результат.

— Окей, тоді я поїду і почну з будівництва. Але якщо ти знову зустрінеш Страйкер-Альфу, краще не затримуйся зі своїми дослідженнями.

Марк засміявся:

— Як ти знаєш, я не звик ставити безпеку на перше місце. Але цього разу я буду обережніший.

Чарлі залишив Марка за справами і вирушив до шатла, щоб підготуватися до будівництва аванпосту. Він вже знав, як він хоче розташувати будівлю: вдале місце, де можна буде не тільки сховатися від небезпек, але й побудувати простір для фільтрації води, зберігання пального та іншого обладнання. Залишалося тільки все реалізувати.

Тим часом Марк продовжував свої експерименти, досліджуючи нові рослини та сподіваючись знайти ще більше можливостей для їхнього виживання на цій дивній планеті. Він не мав сумнівів — вони знайдуть те, що їм потрібно.

Чарлі завантажив металеві листи, сонячну панель, проводи, матеріали для каркаса та інструменти, готовий вирушити до річки. У нього була лише одна зброя — автомат, який він створив ще до вогнемета, і це давало йому відчуття безпеки, хоч і не вповні. Підготувавшись, він поїхав до річки, щоб почати будівництво аванпосту.

Прибувши на місце, він вибрав ділянку біля густих чагарників, що розташовувались поруч. Місце виглядало обіцяючим: захищене від вітру, з доступом до води, а головне — достатньо простору для майбутнього укриття та фільтраційної станції. Він взявся за роботу, очищаючи територію від рослинності, щоб залишити лише рівну ділянку для каркаса.

Поки він працював, його думки непомітно мандрували. Чарлі не міг не помітити, як стабільно трималася погода. Вже майже шість місяців, як вони опинилися на цій планеті, і хоча температура іноді змінювалась, загалом, тут не було жодних сезонних змін, як на Землі. Вони помітили, що рослини не виявляли жодних ознак сезонних циклів, а погода залишалася стабільною. Було трохи холодніше, але не так, як зазвичай у разі зміни пори року. Це було дивно й тривожно.

Поки він очищав місце для будівництва, його думки дедалі більше кидались на роздуми про цю планету, її стабільність і неймовірну передбачуваність. Можливо, тут є якісь закони природи, що діють по-іншому? Або ж планета має свою непередбачувану поведінку? Він часто згадував, як дивно все склалося — і шторм, що прийшов так раптово, і стійкість рослин, що не піддаються звичним сезонним змінам. Це було водночас неймовірно корисно для їхнього виживання, але в той самий час і непокоїло. Адже, як кажуть, перед штормом завжди настає спокій.

І ось він вже майже завершив очищення території. Взявшись за каркас і почавши працювати над підлогою, він продовжував думати про майбутнє. Йому треба було розраховувати не тільки на будівельні матеріали, але й на те, що вони, можливо, не зможуть залишитись тут надовго. І якщо ця планета не змінюється, чи зміняться вони? Чи витримають їхні сили такі умови?

І цей момент змусив його зупинитись на кілька хвилин, поки він працював з інструментами. Спокій, який він відчував на планеті, став для нього все більш незрозумілим. Чи не було це просто передвісником чогось більшого? Чи не настала пора справжніх випробувань для них?

Але Чарлі, хоч і тривожився, не дозволив сумнівам затримувати його. Він продовжив будувати, вперто працюючи над каркасом. Але частина його свідомості залишалася зосередженою на тій дивній стабільності, що оточувала їх.

Тим часом Марк, повний захоплення, безперервно пересувався від однієї рослини до іншої. Кожна рослина була унікальною, кожна мала свої особливості, і жодна з них не нагадувала іншу. Він фотографував їх на свій планшет, фіксуючи різні варіації форм, кольорів і текстур. Він занурився в процес дослідження, захоплений можливістю дізнатися більше про місцеву флору. Звук великих істот, які ширяли в лісі, перестав його хвилювати, адже дослідження рослин поглинало всю його увагу.

Але раптом, перебігаючи між кущами, він помітив щось дивне в траві. Маленька істота, схожа на поєднання кішки й лемура, припала до землі, здавалося, вона намагалася залишитись непоміченою. Її шкура була покрита дивним забарвленням — відтінки сірого і зеленого плавно перетікали один в один, що робило її майже невидимою на фоні навколишнього середовища.

Марк, здивований і зачарований, спостерігав за істотою, не бажаючи налякати її. Він зрозумів, що вона, мабуть, покладається на свою маскуваність, думаючи, що ніхто не помітить її. Злегка нахилившись, він продовжував збирати рослинні зразки, намагаючись бути максимально обережним, аби не привернути увагу.

Але цікавість була сильнішою за обережність. Він вирішив, що якщо ця істота так обережно підкрадається до землі, вона, ймовірно, не така небезпечна, як він спочатку припустив. Можливо, вона навіть не знайде небезпеки у ньому. Він витягнув з рюкзака шматок батончика, залишок з його сніданку, і протягнув його тварині.

Істота спочатку насторожено дивилася, але потім обережно наблизилася, схопила шматок і швидко втекла в глибину лісу, зникнувши серед дерев, залишивши після себе лише легкий шум трави.

Марк стояв кілька секунд, дивуючись тій зустрічі. Він був здивований, що істота виявила таку цікавість до їжі, але також захоплений тим, як тварина обрала таку стратегію для свого виживання. Він швидко записав усе, що побачив, і на мить подумав, що їм, можливо, варто було б більше приділити уваги таким тваринам. Ці малі істоти могли б бути не менш важливими для вивчення місцевої екосистеми, ніж рослини чи великі хижаки.

Але час не чекав, і він повернувся до своїх досліджень, збираючи нові зразки. Чарлі працював на аванпосту, і Марк знав, що їм обом потрібно завершити свої завдання до того, як настане вечір. Але ця маленька зустріч з дивною істотою залишилася в його думках, на додачу до всього, що вже було знайдено на цій планеті.

Вечір наступив, і після важкого дня обидва відчували потребу в перерві. Марк, відставивши свій планшет, розпочав готувати вечерю. Вогонь на плиті в шатлі тихо потріскував, а аромат їжі швидко розповсюджувався в повітрі. Чарлі зайшов до каюти, трохи втомлений, але все ще зосереджений на своїй роботі. Він сів за стіл і, подивившись на Марка, поставив питання, яке вже давно крутилося в його голові.

— Знаєш, — сказав Чарлі, знімаючи маску і оглядаючи навколишнє середовище, —

вже майже пів року, але не помітно жодних змін у погоді чи сезонних коливаннях. Не здається тобі дивним, що ми не відчуваємо навіть типової зміни пори року?

Марк трохи замислився над цим питанням. Він теж помічав, що температура й клімат на планеті залишаються стабільними. Немає суворих холодів, не спостерігається особливих змін у рослинності чи тваринному світі, які зазвичай сигналізують про зміну пір року.

— Можливо, це частина особливості цієї планети, — відповів Марк, обережно помішуючи страву в каструлі. — Але й справді дивно, що не спостерігається жодних ознак циклічності природи. Може, це якось пов'язано з її орбітою або ще чимось. Але зараз не так важливо. Ми все одно не маємо достатньо інформації, щоб зробити висновки.

Чарлі кивнув, розуміючи, що це питання поки що не мало вирішення. Він відкинувся назад на стільці, заплющивши очі, а потім, немов випадково, додав:

— Ну, а ще... щось мене турбує. Як ти думаєш, ці тварини, з якими ми стикаємося, теж не піддаються змінам? Чи можуть вони адаптуватися до таких умов? Та й самі вони дуже нестандартні.

Марк відвернувся від каструлі й подивився на Чарлі, розуміючи, що це питання було важливим, але вирішив змінити тему.

— Знаєш, я сьогодні зустрів одну дуже цікаву істоту, — почав він, злегка усміхаючись. — Вона була схожа на поєднання кішки й лемура, але з дуже дивним забарвленням. Спочатку вона поводила себе обережно, але коли я простягнув їй шматок їжі, вона майже одразу підійшла й схопила його. Потім швидко втекла в ліс.

Чарлі підняв брови, зацікавлений.

— Справді? І як вона виглядала?

Марк описав Чарлі вигляд істоти, звертаючи увагу на її хитрість і маскування. Він також розповів, як тварина поводитися, намагаючись залишатися непоміченою.

— Це цікаво, — сказав Чарлі після короткої паузи. — Можливо, вона просто спостерігає за нами. І хто знає, можливо, ці істоти не так безпечні, як здаються, на перший погляд.

Марк погодився, що треба бути обережними, але зацікавленість цією маленькою істотою лише зростала. Вони обидва розуміли, що планета повна таємниць, і що кожна зустріч з її мешканцями може стати важливою частиною їхнього дослідження.

Але на цей момент їм було потрібно трохи відпочити. Вони продовжили вечеряти, обговорюючи стратегії на наступний день.

В ту ніч, поки Чарлі перевіряв матеріали і готувався до сну, Марк залишився в каюті. Він вирішив продовжити свої дослідження та записати нові спостереження про рослини на планеті. Додатково до тих, які він вже вивчав, він знайшов ще кілька дивних зразків, кожен з яких мав особливі властивості. Ось опис п'яти нових рослин, які він записав у свій блокнот.

Люндрія

Опис: Висока рослина, що нагадує велику траву, із жовто-зеленими стеблами, які

ростуть вгору. Листя дуже довге та вузьке, майже прозоре. На верхівці кожного стебла знаходиться маленька фіолетова квітка, схожа на дзвін.

Властивості: Під час дотику з листям в повітря виділяється мікроскопічний пил, що викликає легке роздратування в горлі і дихальних шляхах. Однак пил містить високу концентрацію хімічних сполук, які можуть використовуватись для виготовлення ліків проти захворювань.

Особливість: Рослина може бути використана для медичних цілей, але вимагає обережності при зборі. Також, її пил може бути потенційно токсичним для деяких тварин.

Трітоніда

Опис: Мала вічнозелена рослина, що росте в густих кущах. Листя має жовтогарячий відтінок і трохи флуоресціює в темряві. На кінцях листя знаходяться маленькі прозорі голки, які можуть підіймати тонку хмару пилу.

Властивості: Голки містять в собі ліпідні сполуки, які можуть бути використані для виготовлення ефективних змащувальних речовин. Її квіти мають велику концентрацію енергії, що використовується для паливних елементів.

Особливість: Рослина може стати джерелом паливних матеріалів, які застосовуються для генераторів або механізмів, однак необхідно правильно відокремлювати цінні компоненти.

Данфенія

Опис: Велика рослина, що нагадує віяло, з масивними білими квітами, які розцвітають лише вночі. Листя покриті дуже густим шаром м'якого білуватого пуху.

Властивості: Пух містить особливий фермент, що здатен швидко переробляти органічні сполуки. У поєднанні з водою може утворювати чудову основу для органічних добрив або покращувачів ґрунту.

Особливість: Рослина росте в сирих місцях і, ймовірно, буде корисною для створення екологічних добрив, що можуть підвищити врожайність інших культур.

Артамарія

Опис: Високий чагарник, з гнучкими гілками, на яких росте ряд яскраво-червоних плодів, схожих на ягоди. Листя зигзагоподібно скручено і має світло-зелену поверхню.

Властивості: Плоди містять великий запас вітамінів і мінералів, але вони надзвичайно кислі. Їх можна використовувати для виготовлення вітамінних добавок або консервів. Листя також має властивість пригнічувати ріст шкідників на інших рослинах.

Особливість: Плоди можна використовувати для виготовлення ліків проти втоми, але їх слід споживати в поміркованих кількостях через високий рівень кислоти.

Сейтарій

Опис: Рослина з великими листами, які мають темно-червоний відтінок і покриті сіткою дрібних сірих прожилок. У центрі кожного листа знаходиться невеликий чорний пік, який виділяє ультрафіолетове світло.

Властивості: Листя володіє високою здатністю до фільтрації води, поглинаючи

важкі метали та токсини. З його допомогою можна очищати воду від забруднень, роблячи її безпечною для споживання.

Особливість: Рослина може стати незамінним компонентом у фільтраційних системах. Її можна використовувати для очищення води в польових умовах або в зоні їхнього поселення.

Коли Марк завершив опис рослин і занотував всі свої спостереження, він акуратно поклав планшет на стіл і залишив записку для Чарлі:

"Знайшов ще кілька цікавих рослин, але почав пізно, тому спатиму. Уранці продовжу дослідження. Перевір наявність всіх інструментів, і продовжуй будівництво! Якщо що, я знову продовжу досліди з рослинами!"

Марк, трохи втомлений від напруженої роботи, нарешті ліг і почав відпочивати. Після всіх його відкриттів і неспокійних думок про незвідану планету й її дивовижних мешканців, він сподівався, що наступний день принесе нові можливості.

Чарлі поснідав швидко, зібравши все необхідне, і вирушив до місця будівництва. Шлях був не надто довгий, і вже через кілька хвилин він прибув до місця, де продовжував працювати над аванпостом. Вивантаживши з транспорту матеріали, він почав виривати ями для встановлення балок, щоб укріпити конструкцію.

З ранку він вже встиг виготовити основний каркас будівлі, а тепер залишалося тільки встановити підлогу. Однак Чарлі відчував втому після напруженого робочого процесу. Він вирішив трохи відпочити та порозмірковувати про те, що було зроблено і що ще потрібно зробити.

Тим часом він почав роздивлятися навколо, і його погляд зупинився на комах, що метушилися біля дерев. Вони мали незвичайний вигляд, деякі з них були майже прозорими, інші — з яскравими відтінками зеленого або червоного. Це були справжні дивовижні створіння, яких Чарлі раніше не бачив. Він взяв одну з комах на палець і помітив, як вона повільно рухалася, залишаючи за собою маленький слід із яскравого пилку. Чарлі задумався: можливо, ці комахи мають важливу роль у місцевій екосистемі. Вони могли допомагати в процесах запилення або навіть бути частиною харчового ланцюга.

Розглядаючи їх, він зрозумів, що така стабільна екосистема, яку він спостерігав навколо, не може бути просто випадковістю. Можливо, це також пов'язано з дивним кліматом, де майже не змінюються пори року. Чарлі відчував, як це усе взаємопов'язано, але йому все одно було не до кінця зрозуміло, чому тут все так стабільно. Це було якось... надто ідеально.

"Щось тут не так, " — пробурмотів він тихо, відриваючись від роздумів і знову зосереджуючи увагу на своїй роботі. Він повернувся до каркаса й продовжив свою роботу, укріплюючи конструкцію і готуючись до встановлення підлоги.

Але десь глибоко всередині він відчував, що щось важливе залишалося непоміченим, і це почуття турбувало його.

До обіду Марк тільки почав виходити зі свого напівсонного стану. Голова боліла, а тіло було важким після короткого і неспокійного сну. Вирішивши, що так не може

тривати далі, він схопився за ідею, яка раптово з'явилася в голові: використання рослин для створення ліків. Особливо його цікавила "Люддрія", з її потенціалом для лікування легких хвороб, та "Кров'яна аретта", яка могла стати основою для знеболювальних.

Не відкладаючи, Марк направився до лабораторії, навіть не поснідавши. Робота його настільки захопила, що він не згадав про голод. Він швидко підготував робоче місце, відокремив зразки рослин і почав проводити тести.

Перший прогрес був обнадійливим: Кров'яна аретта виявилася чудовою основою для примітивного знеболювального засобу. Марк провів кілька експериментів, змішуючи її екстракт із нейтральними речовинами, і отримав речовину, яка заспокоювала легкі болі.

Проте створення більш складних препаратів виявилось складнішим завданням. "Люддрія", хоч і мала антисептичні властивості, потребувала ретельного очищення, адже в її природному стані містилися невідомі сполуки, які могли викликати алергічну реакцію.

Робота сповільнилася. Кожна спроба очистити екстракт "Люддрії" завершувалася розшаруванням суміші або втратами її корисних властивостей. Марк почав сумніватися, чи взагалі можливе створення ліків за таких умов.

До того ж головний біль, від якого він і почав цей проект, тільки посилювався через втому і відсутність їжі. Він вирішив зробити перерву, але, як завжди, його мозок не міг зупинитися. Він продовжував думати про комбінації рослин, додаючи у свої нотатки можливість використання "Флаветіна" для стабілізації лікарських сумішей.

"Чорт забирай, а Чарлі зараз, мабуть, спокійно будує свій аванпост, а я тут... борюся з природою!" — пробурмотів Марк сам до себе, іронічно усміхаючись. Він підійшов до столу, щоб відхилити крісло назад і трохи перепочити. Але відпочинок довго не тривав — думка про потенційну користь рослин підштовхнула його знову до роботи.

Вже ближче до вечора йому вдалося отримати перший зразок мазі зі знеболювальними властивостями, яка містила екстракти Кров'яної аретти та стабілізуючий реагент із "Флаветіна". Це був маленький, але важливий крок. Марк записав усі деталі у своїй базі даних, зробивши позначку:

"Прототип мазі готовий. Побічних ефектів не помічено, але тестувати на собі поки не наважуся. Потрібно більше досліджень."

Відчуваючи, що зробив важливий прорив, Марк нарешті згадав про вечерю. Але спершу він вирішив разом обговорити ідеї під час наступної зустрічі.

Вечір обіцяв бути теплим і приємним. Чарлі, втомлений після дня роботи над аванпостом, повернувся до шатла, де на нього вже чекав Марк. Той стояв біля входу, помітно пошвавлений, із блокнотом у руках.

- Ну, як день? - запитав Марк, махаючи Чарлі рукою.

- Продуктивно, - відповів Чарлі, витираючи руки об комбінезон. - Каркас стоїть, завтра займусь укріпленням стін. А ти, бачу, теж не сидів без діла?

Марк усміхнувся:

- Я не лише не сидів без діла, а ще й зробив прорив! Але це довга історія, пішли вечеряти - там усе розкажу.

За вечерею вони сиділи, смакуючи консервовані страви, і ділилися новинами. Марк з натхненням розповідав про свої експерименти, про перші ліки і, звісно, про нові відкриття. Чарлі уважно слухав, підкидаючи жарти:

- Ти тепер не лише біолог, а й аптекар! Чекай, скоро місцеві істоти прийдуть просити мазь від головного болю.

Після цього Чарлі поділився своїми досягненнями на будівництві.

Потім розмова несподівано перейшла до їхніх університетських пригод:

- Пам'ятаєш, як ти підірвав лабораторію на другому курсі? - засміявся Чарлі. - Увесь корпус тоді евакуювали, а ти стояв у кутку, ніби ні до чого.

- Та це не я, а та стара установка, - захищався Марк, посміхаючись. - Хоча... Я таки додав трохи зайвого каталізатора.

Чарлі засміявся ще голосніше:

- А як я зламав електронний щоденник і "випадково" виправив тобі оцінку з хімії?

- О, так, - підхопив Марк. - Я ж тоді навіть не здогадувався, що ти це зробив! Думав, що викладач помилився.

Вони сміялися, згадуючи свої студентські дні, як бігали на пари після нічних ігор, як сперечалися в гуртожитку, хто краще розуміється на технологіях і науці.

Після сміху і спогадів вони повернулися до своїх поточних справ. Чарлі почав розповідати про те, як планує встановити сонячну панель і створити резервуар для води біля аванпосту.

- А що, якщо ми зможемо використовувати твої рослини не лише для ліків, а й для створення проводів? - запропонував Чарлі.

- Вже думав про це, - відповів Марк. - Але спершу треба стабільно отримати ліки. А ще хотілося б знайти більше інформації про "Страйкера-Альфу".

- Ну, з цим ти сам, а я - до своїх будівельних проектів, - підсумував Чарлі.

Вечір закінчився на дружній ноті, і обидва вирушили спати, заряджені новими ідеями та планами на наступний день.

На світанку, після спільного сніданку на капітанському містку, спокій було порушено несподіваною появою "Страйкера-Альфи". Істота, що вже була добре знайома Марку та Чарлі, поводитися інакше: цього разу вона зовсім не боялася шатла.

- Чорт забирай, - пробурмотів Марк, вдивляючись у вікно. - Він виглядає ще більшим, ніж раніше.

- Ще й впевненіший, - додав Чарлі.

Марк, не гаючи часу, кинувся до лабораторії за своїм балончиком зі "спреєм страху", а Чарлі вирішив взяти вогнемет. Але коли Страйкер підступив впритул і сперся на шатл, було зрозуміло: цього разу простий відлякувач не спрацює. Каркас шатла загрозливо скрипів під його вагою, але тримався.

Чарлі швидко відкрив двері, і Марк, не вагаючись, розпилив балончик прямо в

морду Страйкера. Однак реакція була зовсім неочікуваною. Страйкер не лише не відступив, а й, здається, насміхався.

- Він нас обманув! - вигукнув Марк, відступаючи.

- Ну що ж, - похмуро відповів Чарлі. - Тоді перейдемо до важкої артилерії.

Чарлі підняв вогнемет і здійснив перший залп. Полум'я вдарило по Страйкеру, і той відскочив назад із ревом. Але істота швидко оговталася і зробила кілька кроків уперед.

- Пального залишилося мало, - крикнув Чарлі, не відводячи очей від ворога. - Марк, принеси автомат!

Марк кинувся за зброєю, а тим часом Страйкер почав таранити шатл, намагаючись пробити обшивку. Від ударів корпус шатла тріщав, але тримався. Чарлі вистрілив ще раз, цього разу влучаючи в морду. Страйкер завив і відступив, але його агресія лише посилилася.

Коли Страйкер відкрив пащу для гучного реву, Чарлі скористався моментом і випустив останній залп прямо в його горло. Істота знову завилала, цього разу з очевидним болем.

Марк, захеканий, повернувся з автоматом і пачкою патронів.

- Лови! - кинув він автомат Чарлі.

Чарлі підхопив зброю і почав методично стріляти по слабких місцях: очі, суглоби, відкриті ділянки шкіри.

Нарешті, після серії точних пострілів, Страйкер-Альфа звалився на землю. Він сіпнувся кілька разів і завмер.

Обидва чоловіки стояли мовчки, важко дихаючи, дивлячись на мертву істоту. Їх переповнювали водночас полегшення і подив.

- Три постріли з вогнемета і повна обойма вразливих пострілів... - промовив Чарлі, витираючи піт із чола. - Що ж це за монстр такий?

- Дивина, - погодився Марк, наближаючись до тіла.

Вони вирішили оглянути Страйкера детальніше. На його шкірі залишилися сліди від полум'я, але навіть це не завдало йому смертельних пошкоджень. Очі були знищені, а суглоби прострілені, але його шкіра і м'язи були неймовірно міцними.

- Ми точно повинні записати все це в наш бестіарій, - сказав Марк. - І спробувати знайти хоча б частину відповіді, що робить цю істоту такою стійкою.

- А ще краще - зрозуміти, як не зустріти його родичів, - додав Чарлі з усмішкою.

Після ранкової битви, відновивши сили, Чарлі вирішив не відкладати роботу над аванпостом. Він завантажив залишки будівельних матеріалів у транспорт і вирушив до річки, залишивши Марка працювати над аналізом загиблого Страйкера-Альфи.

Марк, озброєний набором інструментів, ретельно збирав зразки. Він вирізав шматки шкіри, брав зразки м'язів і кісток, навіть спробував дістатися до внутрішніх органів. Страйкер виявився надзвичайно цікавим: його шкіра була настільки товстою і щільною, що нагадувала природну броню.

- Якби я міг синтезувати це покриття для нашої обшивки, - бурмотів Марк сам до себе, занотовуючи свої спостереження. - Було б ідеально.

Особливості Страйкер-Альфи

У лабораторії він розклав зразки на столі й почав аналізувати:

Шкіра: Товста, волокниста структура, просочена природним полімером, який робить її майже непробивною. Марк виявив, що вона має властивість відбивати тепло, пояснюючи її стійкість до вогнемета.

Кістки: Дуже міцні, легкі за вагою, імовірно, містять невідомий мінерал, що робить їх одночасно гнучкими й надзвичайно витривалими.

М'язова тканина: Висока щільність м'язів дозволяла істоті мати велику силу при відносно невеликих розмірах.

Слина: Токсична речовина, здатна паралізувати дрібних істот, якщо потрапляє на відкриту рану. Марк занотував, що це можна було б використати для створення нових видів зброї.

Очі: Велика кількість чутливих рецепторів, що дозволяли Страйкеру орієнтуватися навіть у темряві.

Ремарки Марка

Марк залишив у записках свої висновки:

"Страйкер-Альфа — це еволюційне диво. Його тіло пристосоване до виживання в найсуворіших умовах. Ми зобов'язані дослідити його ДНК. Можливо, в ній ключ до розуміння інших істот на цій планеті."

Тим часом Чарлі, діставшись до місця будівництва, почав зміцнювати конструкцію. Він закріпив балки і нарешті встановив основу підлоги. Аванпост починав набувати форми, і Чарлі навіть дозволив собі хвилинку відпочинку, дивлячись на річку.

– Якщо цей аванпост виживе хоча б половину того, що витримав шатл, – пробурмотів він, витираючи піт із чола, – то ми на правильному шляху.

Коли сонце почало сідати, Марк, втомлений, але задоволений своєю роботою, пішов зустрічати Чарлі.

– Як просувається будівництво? – запитав він, подаючи чашку кави.

– Поступово, – відповів Чарлі. – А ти? Що нового про нашого "друга"?

Марк усміхнувся:

– Він — ходяча машина для вбивств. Якщо зробити з його шкіри захист для транспорту, ми зможемо пережити навіть таран іншого Страйкера.

– Якщо його родичі раптом не стануть ще розумнішими, хоча можливо вони розумні – похмуро додав Чарлі.

Обидва чоловіки сіли біля шатла, дивлячись в темну гущавину лісу. Їхні думки були зайняті завтрашніми планами, але вони знали одне: ціна виживання на цій планеті — постійна готовність до нового виклику.

Після вечері Чарлі знову заглибився у свої думки про аванпост. Він розумів, що це не лише укриття, але й можливість розширити їхні можливості для виживання.

– Як тільки добудую аванпост, я відразу візьмуся за комп'ютер, – сказав Чарлі, дивлячись на екран планшета, де були його креслення. – Але спочатку потрібне місце, де можна буде працювати без постійного страху перед черговим Страйкером.

Марк кивнув, розуміючи. Він хотів було щось відповісти, але позіхнув і лише махнув рукою:

- Добре, нехай аванпост буде першим. Але не забувай, що якщо я буду працювати з тими рослинами, які ми вже знайшли, без комп'ютера це буде вдвічі довше.

Чарлі усміхнувся:

- Якщо доведеться, я візьму молоток і полагоджу його "по-старому".

Марк зітхнув, але все ж таки усміхнувся.

На світанку Чарлі знову вирушив до річки. Цього разу він вирішив зосередитися на покритті стін. Використовуючи металеві листи, які він привіз раніше, він поступово закривав каркас, перевіряючи на міцність кожен елемент конструкції.

За кілька годин роботи Чарлі зміг створити міцну, але поки що не завершену конструкцію. Він задоволено витер піт із чола, озирнувся на роботу і подумав, що завтра можна буде встановлювати сонячну панель і підключати внутрішню електромережу.

Тим часом Марк залишився на базі й продовжував розбиратися зі зразками. Його лабораторія почала нагадувати мінімузей: рослини, тканини, фрагменти шкіри й навіть кілька проб ґрунту, які він збирав, тепер займали більшість столів.

Його головною метою на цей день було завершити аналіз компонентів шкіри Страйкера-Альфи. Він працював повільно, але ретельно, занотовуючи кожну дрібницю.

Висновки Марка про шкіру Страйкера-Альфи:

Природний полімер: Марк виявив, що цей матеріал можна синтезувати для створення надміцного покриття.

Тепловий бар'єр: Тканина не тільки витримувала високі температури, але й мала властивість поглинати тепло й перетворювати його на енергію.

- Якщо в нас буде достатньо матеріалу, ми зможемо зміцнити корпус шатла або навіть зробити броню для себе, - подумав Марк, закриваючи лабораторний журнал.

Коли Чарлі повернувся, то застав Марка за нотатками. Той виглядав виснаженим, але задоволеним.

- Який у нас прогрес? - запитав Чарлі, відкладаючи інструменти.

- Залежить від того, про що питаєш. Якщо про мою роботу, то я близький до відкриття нового способу обробки матеріалів. А якщо про комп'ютер, то він і досі чекає твоєї уваги.

Чарлі розсміявся:

- Ти справді думаєш, що я можу працювати і над аванпостом, і над твоїми експериментами одночасно?

- Я думаю, що ти геній, - Марк насміхаючись. - Просто не забувай про мій комп'ютер.

Чарлі запевнив його, що після завершення роботи над аванпостом він одразу візьметься за ремонт.

Ніч пройшла тихо. Обидва чоловіки лягли спати з думками про завтрашній день. Чарлі планував завершити основні роботи над аванпостом, а Марк готувався до аналізу

нових зразків, які він збирав під час останніх експедицій.

Марк, перед тим як заснути, подумав про Страйкера-Альфу. І хоча вони здолали цю істоту, він відчував, що наступного разу ворог може бути ще сильнішим і хитрішим.

Поки Чарлі займався облаштуванням аванпосту, Марк вивчав свої записи та відео, зняті під час останньої зустрічі зі Страйкером-Альфою. Він кілька разів переглянув момент, коли істота підійшла до шатла й "злякалася" речовини.

- Якщо це була лише гра, - пробурмотів він, стискаючи планшет у руках, - то ми в серйозній небезпеці.

Аналіз поведінки Страйкера-Альфи:

Інстинкт чи стратегія?: У момент, коли Чарлі відкрив двері й застосував балончик, Страйкер не кинувся одразу, як очікувалося. Натомість він зупинився, ніби оцінюючи ситуацію.

Хибний відступ?: Його "страх" після першого залпу вогнемета міг бути симуляцією, щоб виманити їх з укриття або змусити їх витратити всю зброю.

Марк відкрив свої записи про інші істоти, намагаючись знайти подібну поведінку. Але жодна з них не демонструвала настільки складної комбінації дій.

Марк вирішив провести тест. Він взяв невелику кількість речовини з балончика й наніс її на шматок тканини, який поклав у тераріум зі зразками шкіри Страйкера.

- Якщо він злякався цієї речовини, - міркував Марк, - то, можливо, це частина їхнього природного страху. Але якщо ні...

Він поставив таймер і почав спостерігати. Протягом перших кількох хвилин нічого не сталося. Потім фрагмент шкіри почав виділяти невелику кількість рідини, схожої на піт. Марк зробив запис:

"Шкіра реагує на речовину, але не виявляє типового "страху". Це може бути імунна відповідь або щось подібне до захисного механізму."

Це відкриття змусило його задуматися ще більше.

Чарлі тим часом завершував встановлення сонячної панелі. Після кількох годин роботи він нарешті зміг запустити внутрішнє освітлення.

- Нехай це поки що тільки каркас, але принаймні тут не буде темно, - сказав він сам собі, задоволено оглядаючи роботу.

Він вирішив перевірити зв'язок із Марком і увімкнув комунікатор:

- Марк, як справи?

- Головоломка стає ще складнішою, - відповів Марк. - Страйкер може бути розумнішим, ніж ми думали.

- Це не зовсім те, що я хотів почути, - відповів Чарлі. - Але якщо він розумний, ми маємо стати ще хитрішими.

Коли Чарлі повернувся до шатла, вони з Марком сіли обговорити ситуацію. Марк виклав свої думки:

- Чарлі, якщо ці істоти не просто машини для вбивства, а ще й мислять, ми можемо опинитися у великій небезпеці.

- Це означає, що нам потрібна стратегія не лише оборони, але й обману, - сказав

Чарлі, задумавшись. – Якщо вони здатні мислити, ми повинні змусити їх думати, що ми сильніші, ніж насправді.

Марк кивнув, розуміючи.

– Але це не розв'язує питання ресурсів, – додав він. – Я вважаю, нам потрібно відправитися глибше в ліс, щоб знайти більше зразків.

– Це ризиковано, – зауважив Чарлі. – Але ти маєш рацію. І з цим ми розберемося.

Ніч настала тихо, але обидва чоловіки заснули з важкими думками про майбутнє.

Додаткова історія: Новий друг

Марк вирішив, що треба розширити свою колекцію рослин і відійти далі від шатла, щоб знайти щось нове. Взявши планшет, невеликий рюкзак із базовими інструментами та ножом, він вирушив углиб лісу.

Він уважно оглядав кожен кущ і дерево, роблячи нотатки про їхню структуру та особливості. Але раптом його увагу привернув шурхіт у кронах. Марк зупинився, прислухаючись. І знову перед ним з'явилася істота, яку він уже бачив раніше — невелика, схожа на суміш кішки й лемура.

Цього разу істота не ховалася, а наче спостерігала за ним. Її довгий хвіст злегка погойдувався, а темно-зелене хутро зливалось з навколишньою рослинністю. Марк помітив, що істота знову припала до землі, і зрозумів: вона не намагається сховатися, а скоріше слідкує, щоб на нього не напав хижак.

– Ну, привіт знову, – сказав він м'яким голосом, намагаючись не злякати її.

Марк вирішив спробувати встановити контакт. Він дістав шматок шоколаду зі свого сухпайка, повільно поклав його на землю й відступив. Істота не злякалася і швидко підійшла, обережно обнюхуючи частування. Її великі очі світилися допитливістю, а дві пари вух оберталися в різні боки, уловлюючи всі звуки навколо.

Істота взяла шоколад і миттєво почала його гризти.

– Схоже, ти не боїшся солодкого, – посміхнувся Марк.

Він вирішив назвати істоту "Ерліс", що походить від "early scout" (ранній розвідник), через її поведінку та схильність слідкувати за його переміщеннями.

Опис Ерліс:

- Розмір: трохи менша за середню кішку.
- Хутро: темно-зелене, густе, чудово маскується серед рослинності.
- Очі: великі, з вертикальними зіницями, які дозволяють добре бачити в темряві.
- Вуха: дві пари. Зовнішня більша, допомагає вловлювати звуки з відстані, внутрішня пара — більш рухлива та чутлива до високих частот.
- Хвіст: довгий, пухнастий, майже вдвічі довший за тіло. Схожий на лемуричий, але гнучкіший, що допомагає балансувати.
- Лапи: видовжені, з м'якими подушечками, які дозволяють їй безшумно пересуватися.

Ерліс стала з'являтися щоразу, коли Марк виходив углиб лісу. Іноді вона приносила

йому гілочки чи плоди, які сама знаходила, неначе пропонуючи свої "знахідки".

Марк швидко прив'язався до маленької істоти. Він почав помічати, що Ерліс не просто слідкує за ним, а ніби оберігає його від небезпек. Її допитливий характер і сміливість стали для нього справжнім натхненням у дослідженнях.

Зустріч із незвичайним створінням

"Ніка довго йшла вздовж річки, шукаючи кращого місця для укриття. Плани облаштувати табір із каміння здавалися дедалі менш привабливими, особливо коли вона побачила невелику печеру неподалік. Вхід був вузьким, але достатньо просторим, щоб пролізти всередину. Її серце калатало — місце виглядало перспективним, але невідомість могла приховувати будь-яку небезпеку.

Вона зайшла, міцно тримаючи спис у руці. Усередині було темно, але після кількох секунд очі звикли до темряви. Стеля печери була низькою, а підлога вкрита тонким шаром ґрунту. У самому кутку вона побачила маленьке гніздо. Воно було акуратно складене з гілок, листя та чогось схожого на пух.

— Сподіваюся, тут нікого немає, — прошепотіла Ніка, намагаючись переконати себе в цьому.

Раптом із тіні гнізда щось ворухнулося. Ніка завмерла, відчуваючи, як її серце застигло в грудях. Її пальці стисли спис ще міцніше.

— Хто там? — запитала вона, голос тремтів.

З гнізда повільно вийшло створіння, яке вона ніколи не бачила раніше. Це була істота розміром трохи меншою за звичайну кішку. Її темно-зелене хутро гармоніювало з природними відтінками печери, роблячи її майже невидимою. Великі очі з вертикальними зіницями відбивали слабке світло, ніби два блискучих коштовних камені.

— Ти що таке? — прошепотіла Ніка, дивлячись на дивовижну істоту.

Створіння наблизилося до неї, обережно пересуваючись на м'яких лапах, які робили його кроки безшумними. Її довгий, пухнастий хвіст плавно хитався, допомагаючи балансувати. На голові можна було побачити дві пари вух: більша пара ловила кожен звук, а менша рухалася швидко, прислухаючись до чогось на високих частотах.

— Ти, здається, не небезпечно, — пробурмотіла Ніка, опускаючи спис, але тримаючи його наготові.

Створіння, схоже, відчувало, що їй можна довіряти. Воно зупинилося за кілька кроків і почало обережно пригнуватися. Ніка завмерла, дозволяючи йому вивчити її.

— Фірліс, — раптом зірвалося з її губ, ніби ім'я само спала на думку.

Фірліс трохи підняв голову, ніби визнаючи ім'я, і зробив ще кілька кроків уперед. Потім несподівано сів, склавши лапи під себе, і став спостерігати за Нікою.

— Здається, ми порозумілися, — сказала вона з полегшенням і ледь помітною усмішкою.

Ніка обережно оглянула печеру, постійно кидаючи погляди на Фірліса, який спокійно сидів біля гнізда. Місце було маленьким, але досить затишним. Головне — безпечним принаймні, на перший погляд.

Вона вирішила залишитися тут на ніч і розібратися, чи можна перетворити печеру на більш постійне укриття. Для початку вона витягнула кілька знайдених гілок і розпалила невелике вогнище ближче до входу. Дим мав відлякувати хижаків, якщо вони наблизяться.

Фірліс уважно спостерігав за її діями, іноді злегка нахилиючи голову, ніби намагаючись зрозуміти, що вона робить. Коли вогонь розгорівся, створіння підійшло трохи ближче, підставивши своє густе хутро теплу.

— Ну що ж, схоже, у мене з'явився компаньйон, — сказала Ніка, дивлячись на Фірліса.

Вона дістала сухпайок і розламала невеликий шматочок. Обережно простягнула його створінню. Фірліс принюхався, обережно взяв їжу своїми маленькими зубами й відступив на крок. Ніка посміхнулася — це було якесь дивне, але приємне відчуття: бути не зовсім одній у цьому дикому світі.

Ніч принесла спокій. Вогонь потріскував, відкидаючи танцюючі тіні на стіни печери. Фірліс, здається, не збирався залишати своє гніздо. Ніка вместилася ближче до вогню, оглядаючи знайдені речі й обмірковуючи нові плани.

— Здається, у мене з'явився шанс на виживання, — прошепотіла вона, відчувачи, як поруч із нею згортається в клубочок тепле й затишне створіння."

Додаткова історія: Чарлі та річка

Чарлі завершував роботу над аванпостом швидше, ніж очікував. Більшість конструкції була готова, залишалося тільки завершити покриття та налаштування. Це дало йому можливість зробити коротку перерву. Він вирішив подивитися на річку ще раз — може, там можна знайти рибу, яку вони зможуть використати для досліджень або їжі.

Підійшовши до берега, він присів, уважно оглядаючи воду. Погода була ясною, і поверхня річки відбивала сонце, створюючи дзеркальну поверхню. Чарлі помітив кілька великих рухів у воді, і це одразу привернуло його увагу. Риба, яку він побачив, була значно більша, ніж та, що водиться на Землі — вона нагадувала більше водяних чудовиськ, ніж звичайних риб. Може, це навіть не риба? Чарлі не був впевнений.

Тварина мала довге, витягнуте тіло, схоже на змію, але з численними плавниками й прозорими лусочками, що виблискували на сонці. Вона повільно рухалася, піднімаючи в воді невеликі хвилі. Чарлі задумався: чи можна її зловити? Риболовецької снасті в нього не було, але його розум швидко згадав, як зробити пастку для риби з підручних засобів.

Він почав збирати палки й гілки, використовуючи свій ніж, щоб обробити їх. Через кілька хвилин він створив просту пастку, яка була б ефективною, якщо риба попливе в її напрямку. Чарлі сподівався, що хоча б одна із цих істот потрапить в пастку, щоб він міг вивчити її, а заодно вирішити, чи можна її їсти.

Він розмістив пастку в воді, не забувши закріпити її на березі, й повернувся на кілька кроків назад, спостерігаючи за рухами у воді. Риба поки що не зацікавилася пасткою, але Чарлі був готовий до довгого очікування. Він сидів тихо, уважно спостерігаючи за річкою, поки не побачив одну з величезних істот, що наближалася до пастки. Тепер все залежало від терпіння та вдачі.

Додаткова історія: Тіло Страйкера

Сморід від тіла Страйкера став нестерпним. Гниття, яке розпочалося через кілька днів після його смерті, заповнило шатл важким і огидним запахом. Навіть герметичність приміщення не змогла повністю його стримати, і Чарлі з Марком почали шукати спосіб позбутися від залишків. Але навіть вони не могли підготуватися до того, що сталося далі.

Вийшовши назовні, вони побачили, як небо потемніло від чогось величезного. Гострі крики і шелест крил наповнили повітря. Це були Птероси — величезні хижі птахкомахорептилії місцевої фауни, які зазвичай трималися осторонь від шатла. Вони кружляли над шатлом, поступово опускаючись все нижче і нижче.

— Що вони тут роблять? — пробурмотів Чарлі, притискаючись ближче до стіни.

— Думаю, вони відчули запах... — тихо відповів Марк, здогадуючись, чим усе закінчиться.

Один із птеросів, найбільший із них, впевнено спустився ближче до тіла Страйкера. Він обережно підійшов, оглядаючи рештки, а потім схопив їх своїми величезними кігтями. Інші птероси почали кружляти ще ближче, створюючи відчуття, що вони зараз заберуть усе, що тільки знайдуть. Але головний птах не поділився здобиччю. Він розправив крила і з могутнім змахом піднявся в небо, несучи тіло Страйкера із собою. Решта птеросів супроводжували його, зникаючи вдалині разом зі здобиччю.

Тиша, що залишилася після їхнього відльоту, була важкою. Чарлі і Марк мовчки дивилися їм услід. Запах смерті зник разом із ними, але відчуття тривоги залишилося.

— Можливо, це навіть краще, — тихо сказав Марк. — Принаймні, більше не треба турбуватися про це.

— Ага, — кивнув Чарлі, але думки про те, що птероси могли зробити з тілом, не давали йому спокою. — Ця планета щоразу підносить нам все нові сюрпризи...

Смерть і життя на цій планеті існували за своїми правилами, і тепер вони розуміли це краще, ніж будь-коли.

Паралельна історія: Довіра

"Печера поступово ставала домом для Ніки. Незважаючи на небезпеку і невідомість, тепер у неї був компаньйон, хоч і зовсім неочікуваний. Вечорами вона розпалювала невелике багаття біля входу, щоб зігрітися і приготувати їжу. Зазвичай це була риба, яку вона ловила в річці."

Фірліс завжди був поруч. Він уважно стежив за своєю новою сусідкою, обережно наближався, коли вона займалася справами, а іноді навіть виглядав так, ніби намагався їй допомогти. Ніка помітила цю поведінку і, щоб зняти напругу самотності, почала з ним розмовляти."

— Знаєш, Фірліс, ти наче мій маленький охоронець, — сказала вона одного разу, сідаючи біля вогнища.

Він повернув голову на звук її голосу, його великі очі блищали у відблисках полум'я.

— Я жила на Землі, і, повір, там не було такого спокою, як тут, — продовжувала Ніка, витягуючи з вогню шматок риби, який вона ретельно запекла. — Але принаймні я знала, що там я вдома. А тепер... — Вона зітхнула. — Тепер я навіть не знаю, чи зможу вибратися звідси.

Фірліс підняв свою голову, уважно слухаючи. Виглядало так, ніби він розумів кожне її слово. Ніка посміхнулася й розламала рибу на дві частини, простягаючи одну з них маленькому створінню.

— Ось, спробуй. Це все, що я зараз можу тобі запропонувати.

Фірліс обережно підійшов, узяв рибу і відніс її до свого куточка. Він почав їсти, але час від часу піднімав голову, дивлячись на Ніку.

Наступного дня Фірліс здивував її. Він повернувся в печеру, несучи в зубах невеликий пучок рослин із дивними синьо-зеленими листками. Він поклав їх біля своїх лап і демонстративно почав їсти. Потім підштовхнув кілька листочків ближче до Ніки, ніби запрошуючи її спробувати.

— Ти серйозно? — Ніка здивовано дивилася на нього. — Це твій спосіб подякувати мені за рибу?

Фірліс не відводив погляду, продовжуючи жувати. Його поведінка була настільки впевненою, що Ніка навіть замислилася. Вона обережно взяла один із листочків і піднесла до носа, при нюхуючись.

— Якщо я зараз це спробую, то, може, завтра вже й не прокинуся, — бурмотіла вона, звертаючись до нього, хоч більше для себе.

Фірліс, ніби розуміючи її вагання, знову підштовхнув листочки лапою і спокійно продовжив їсти свої.

— Гаразд, хай буде, — нарешті зважилася Ніка. Вона відкусила крихітний шматочок, майже не відчувши смаку. — Якщо я помру, це буде на твоїй совісті.

Кілька днів минуло в новому ритмі. Ніка ловила рибу, а Фірліс приносив їй дивні рослини. Спочатку вона брала їх обережно, але поступово зрозуміла, що ці листяні пучки, які приносило створіння, справді допомагають їй почуватися краще. Деякі з них були досить соковитими, і вона навіть використала їх, щоб тамувати спрагу, адже вогонь почав здаватися їй занадто сильним, а тіло потребувало чогось, що зменшило б її слабкість.

У якийсь момент Ніка зрозуміла, що Фірліс — це не просто компаньйон, а, можливо, її порятунок. Але їй все ще залишалося розібратися, чому її самопочуття змінюється так дивно.

— Знаєш, малий, — звернулася вона до створіння ввечері, коли Фірліс знову приніс чергову порцію рослин, — ти, здається, розумієш цей світ краще за мене. Може, ти мене навчиш, як тут вижити?

Фірліс тільки мовчки підняв голову, а потім згорнувся клубком біля її ніг, ніби

сказавши, що все буде добре."

Розділ 10: "Шлях до нових горизонтів" продовження

Вечір був спокійним і дружнім. Чарлі й Марк вирішили відзначити день, хоча й не було жодного святкування на Землі, яке б відповідало цьому моменту. Вони організували маленький бенкет: Марк приготував щось на зразок лимонаду зі своїх запасів, а Чарлі використав рецепт з сухпайка для приготування печива. Просте, але в цій ситуації це здавалося найкращим способом відірватися від важкої реальності.

Вони сіли на імпровізованому дивані, обидва вже зручно вмостились, і на короткий час забули про все, що відбувалося за останні кілька місяців. Чарлі, не перестаючи перекушувати, перевіряв статус сигналу. Все залишалось незмінним — сигнал був стабільним, але без будь-яких новин.

Марк глянув у вікно, і раптом помітив рух. Це була Ерліс. Вона виглядала, як завжди, насторожено, але наближалась до шатла. Марк відразу піднявся й побіг до дверей, щоб впустити її всередину.

— Вона принесла нам щось, — сказав Марк, відкриваючи двері.

Ерліс підійшла і передала Маркові невелику рослину, яку він ще не бачив. Вона виглядала не як жодна з тих, що зустрічалися їм раніше. Її стебло було яскраво-синім, а листя нагадувало велике мереживо. Марк узяв рослину в руки, розглядаючи її.

— Що це? — запитав Чарлі, сидючи й уважно спостерігаючи.

Марк, озираючи Ерліс, відповів:

— Це те, що вона принесла нам. Поки не знаю, що це за рослина, але думаю, що це щось корисне.

Чарлі трохи насупився, коли поглянув на істоту.

— Чи безпечна вона? — спитав він, посміхаючись.

— Так, — відповів Марк, хоча його погляд трохи заплутався. — Вона не несе нам загрози. І рослина, й вона сама.

Але коли Марк поглянув на Ерліс вдруге, він зрозумів, чому вона раптом поспішила до шатла. Ліс, що розташовувався неподалік, покривався тонким шаром льоду, і це було чимось незвичайним. Спочатку він не звернув на це увагу, але тепер, оглядаючи навколишнє середовище, став помічати інші зміни. Лід швидко поширювався по землі, й, здавалось, природа навколо застигала. Це не могло бути добре.

— Ліс... він вкривається льодом! — Марк негайно поділився своїм спостереженням. — Це не просто холод, це щось більше.

Ерліс, ніби підкріплюючи його слова, тихо видала звук та ховалась поруч із ним. Вона була схвильована, що підтверджувало Маркові підозри.

Чарлі вражено подивився на ліс, на Марка, потім знову на Ерліс, все більше розуміючи, що цей світ починає ставати все більш небезпечним і непередбачуваним. Лід просувався швидко, а з ним і нові загрози. Тепер вони мали справу не лише з істотами, а й з екологічними змінами, яких ніхто не міг передбачити.

Чарлі задумався, коли знову підняв тему зміни пір року.

— Виходить, ця планета має дві фази: Весна-Літо, і Осінь-Зима, — сказав він,

опускаючи погляд на лід, що все більше вкривав ліс. — І немає переходу між сезонами, все відбувається якось раптово. Всього кілька годин тому ще було тепло, а тепер — такий холод...

Марк також глянув на лід за вікном, його розуміння того, що відбувається, ставало чіткішим.

— Так, справді, це наводить на думку, що навіть природа тут функціонує за якимись іншими законами, — сказав він. — Але все ж це не проблема лише лісу, нам потрібно подумати про опалення.

Чарлі, не відводячи погляду від льоду, кивнув.

— Я перевірю запаси палива, — відповів він. — Можливо, нам вистачить на кілька тижнів, якщо все буде йти по плану, але довго ми так не протримаємося, потрібно більше, якщо плануємо пережити зимовий період. Я подивлюсь, чи вистачить для генераторів, та й на опалення. Потрібно подумати про запас.

Марк, трохи схилившись до столу, де розкладені були різні інструменти й пристрої, знову повернувся до важливої теми.

— Я думаю, потрібно перевірити склад, подивитися, чи можемо знайти щось тепліше для одягу, — сказав він. — Ті речі, які є у нас зараз, не витримують таких температур. Нам потрібно щось більш стійке до холоду.

Чарлі кивнув, його розуміння ситуації було схоже на Маркове. Без належного утеплення і стабільного палива вони могли потрапити в серйозні неприємності. Зараз не було місця для відпочинку чи безтурботності, кожен день був на рахунок. Вони мали продовжувати працювати й тримати свої сили, аби витримати холод, який незабаром охопить їхній табір.

— Давай, я перевірю матеріали на складі, а ти займайся паливом і генераторами. Нам обом не вистачить часу, якщо не будемо діяти швидко, — сказав Чарлі, виходячи з кімнати й одягаючи свою куртку. — А якщо ми дійсно будемо виживати тут, потрібно буде намагатися використовувати все, що є.

Марк знову поглянув на вікно, де лід покривав землю, й вирішив, що наступні кілька днів можуть стати вирішальними для їхнього виживання.

Марк, коли почув про всі задачі, що на нього лягли, не міг втриматися від жарту.

— Ну, я, мабуть, залишусь тут і буду займатися всіма цими рослинами й експериментами, — усміхнувся він, тримаючи в руках планшет. — Лабораторія — це ж моє стихійне середовище. Можу навіть собі зручне крісло зробити, щоб було все по-науковому. Так що не хвилюйся, я справлюсь.

Чарлі, який вже був готовий вирушити до складу, посміхнувся у відповідь, хоча і виглядав трохи втомленим від думок про всі завдання, що на нього чекають.

— Ти знаєш, я б із задоволенням залишив тобі свою частину роботи, але якось не думаю, що твої рослини можуть замінити ремонт сонячних панелей або перевірку палива, — відповів він, сміючись. — Може, й наукове крісло тобі підходить, але в лісі це не допоможе. Тому йди сюди і берися за свою частину.

Марк, знову сміючись, удав, що важко зітхає, як відчувати біль у спині.

— О, ну добре, добре, — сказав він, піднімаючись з крісла і змахуючи з планшета кілька розсіяних рослинних зразків. — Тільки пам'ятай, якщо я в лабораторії щось неправильно змішаю й випадково створю якийсь новий вид рослини з надзвичайними властивостями, я на тебе покладу всю відповідальність.

Чарлі не зупинявся, розуміючи, що вони обоє мають багато справ. Він взяв список завдань і оглянув його, відразу вирішивши, що почне з найважливішого.

— Добре, — сказав він, кинувши погляд на сонячні панелі, — спершу треба почистити панелі. Сонце хоч і не дуже активно, але я помітив, що через цей лід вони починають втрачати ефективність. Потім перевірю паливо, річку — треба подивитись, як там зі здобиччю. Якщо не зловлю рибу, то й не буду це називати "перевіркою річки", а просто "прогулянкою". І, до речі, подивлюся за транспортом, там можливо теж щось почало "студитися".

Марк, як завжди, жартував, але не переставав хвилюватися.

— Як ти про рибу заговорив... — з посмішкою підморгнув Марк. — Я сподіваюся, що риба не вирішить, що ти — це її новий ресторан. Не забувай, що ми тут не на курорті! Сподіваюсь, твоя "перевірка річки" не закінчиться тим, що ти станеш живою приманкою для місцевих монстрів.

Чарлі тільки посміхнувся і продовжив перевірку.

— Не хвилюйся, я ж не збираюся проводити тут рибні фестивалі. Хоча, можливо, в цьому є ідея... Для того, щоб твої рослини не стали єдиною стравою на вечерю. — І знову вручив Марку список із завданнями. — Ось це тобі. А я буду тут працювати, поки не зроблю все як треба.

Марк кивнув і попрямував до лабораторії, починаючи поглиблювати свої дослідження. Він зрозумів, що навіть якщо рослини і можуть врятувати їх, саме зараз кожен момент — це шанс для наукових відкриттів, що можуть змінити їхню ситуацію. І саме тут, на цій планеті, він і міг знайти свою можливість.

Поки Чарлі відправився виконувати свої завдання, Марк почав знову гортати свої записи і аналізувати рослини. Його лабораторія стала справжнім сховищем зразків, тестів і нотаток. Поглянувши на деякі з рослин, які він досліджував, він зрозумів, що треба працювати над новими ідеями для їхнього використання. Деякі рослини можуть бути не тільки корисними як ліки або отрута, а й мати інші застосування, наприклад, як паливо або утеплювальні матеріали. З усім цим, він усе ж не міг відійти від головної думки: як же розв'язати питання з аномальною зміною пір року.

— Якщо планета має дві фази, то як правильно підготуватися до наступної зміни? — думав він, розглядаючи карту місцевості. — Нам потрібно бути готовими, інакше цей лід може стати для нас справжньою катастрофою.

Тим часом Чарлі вже закінчував вичищення сонячних панелей, перевіряв паливо і водночас обережно підходив до річки. Він був вдячний, що риба, схоже, не вирішила загрожувати йому в цей раз. Перевірка річки показала, що рівень води трохи піднявся, але це було нормально, враховуючи майже постійні дощі, що йшли останніми днями. На поверхні плавали якісь дивні створіння, які нагадували по вигляду великі медузи з

металевими пластинами. Чарлі спостерігав за ними з цікавістю, вирішивши не ризикувати і не намагатися ловити їх.

— Ну що ж, з рибою сьогодні не вийшло, але хоча б відновлю лінію оборони, — підсумував він, перевіряючи свої інструменти для наступного етапу роботи.

Він попрямував назад до аванпосту, щоб закріпити балки, вже ставлячи завдання на наступний день — ізолювати всі приміщення, щоб убезпечити себе від холоду, який почав поступово наступати.

Марк тим часом ізнову занурився у свої дослідження, розглядаючи нову рослину, яку він отримав від Ерліс. Вона виглядала не зовсім як інші місцеві рослини — її листя було дещо схоже на холодні кристали, а стебло випромінювало легке світло. Він спробував провести кілька тестів, але його роздуми про те, що Страйкер-Альфа і, можливо, інші істоти можуть бути значно розумнішими, ніж вони думали раніше, не давали йому спокою.

— Якщо вони дійсно розумні, значить, це не просто війна за виживання, — думав він, занурюючись у глибші роздуми. — Це буде битва стратегій, а ми й самі ще не знаємо всіх правил цієї гри.

Увечері вони знову сіли за стіл. Атмосфера була набагато спокійнішою, але ще важче було впоратися з усім, що відбувається навколо. Чарлі розповів про те, що він все ж знайшов кілька місць з більш твердим матеріалом, який можна використовувати для додаткових укріплень.

— Рибалка поки що не моя стихія, але я точно знаю, де і як побудувати укриття, — посміхнувся він. — А ти що, вже отримав нову порцію загадок від рослин?

Марк відпустив усмішку, але важливо кивнув.

— Так, здається, я ще більше заглибився в ці рослини. Їхні властивості дуже цікаві, і деякі можуть допомогти нам адаптуватися до холоду. Якщо знайду ще пару таких, я зроблю їх частиною нашого плану виживання.

Вони пообідали і залишилися сидіти в тиші, кожен із власними думками. Марк розмірковував, що зміну пір року треба буде обов'язково врахувати, і що його дослідження та розширення бестіарію можуть стати їхнім великим плюсом у найближчому майбутньому. Чарлі ж тим часом вже замислювався про більш практичні речі — безпеку, паливо, тепло і все, що забезпечить їхнє виживання.

— Потрібно бути готовими до всього, — сказав Чарлі, дивлячись темнішаючий ліс. — Важливо не тільки вижити, але й зберегти здатність діяти разом.

Марк кивнув і знову поглянув на карту, розмірковуючи, що їхнє майбутнє тільки починається.

Пройшло два тижні, і життя на планеті ставало дедалі складнішим. Чарлі з кожним днем працював все наполегливіше: він ретельно очищав сонячні панелі, перевіряв опалення приміщень, і робив все можливе, щоб підтримати роботу обладнання. Він підрахував, що пального вистачить на 1,5 року, а може й менше, якщо вони не знайдуть нові джерела енергії. Йому потрібно було тримати курс на оптимізацію ресурсів, і тому він погодився на пропозицію Марка, щоб заощадити паливо. Вони почали вимикати

приміщення, які не використовували, відрізаючи до них опалення та консервуючи ці приміщення.

Марк, тим часом поглиблював свої дослідження. Лабораторія стала його другим домом — він проводив дні і ночі за вивченням рослин, істот і інших явищ цієї планети. Ерліс, маленька істота, яку він почав підгодовувати, стала наочним прикладом того, як місцеві тварини адаптуються до навколишнього середовища. Вона змінила забарвлення, і її шерсть стала більш густою, що свідчило про те, що вона теж переживала зміни, що відбувалися на планеті. Це відкриття дало йому ще більше матеріалу для роздумів, і він записав нові спостереження у своїй лабораторній книжці.

У той час, як Марк проводив свої дослідження, Чарлі намагався полагодити комп'ютер для нього. Час від часу він спостерігав за тим, як Марк працює, і навіть почав допомагати йому з деякими технічними питаннями. Але більшість часу він витрачав на забезпечення життєдіяльності — опалення, паливо, перевірка річки. Робота не відпускала його ні на хвилину.

Одного вечора, коли вони закінчили денні справи і вирішили перепочити, сіли за стіл і почали згадувати свої сім'ї. Це був момент, коли можна було вийти з повсякденних турбот і поглибитися в спогади про тих, кого вони залишили на Землі. Чарлі відчував певну тугу за рідними, але він завжди відчував, що його місце тут, на планеті, яка потребує їхньої допомоги.

Марк був із великою родиною. Його дідусь був викладачем математики і одним із найрозумніших людей, яких він знав. Він завжди підтримував Марка в його рішенні стати астронавтом і полетіти на дослідження космосу. Батько був дуже гордий, але матір не підтримувала цю ідею, тому що вона боялася за сина. Сестра Марка була набагато молодшою і не хотіла, щоб брат залишав її. Вони багато разів обговорювали цей момент перед його відльотом, і кожен раз, коли вони прощалися, у нього залишалося відчуття невизначеності. Батьки довго не могли прийняти це рішення, але бабуся їх вмовила. Вона сказала: "Коли ти повернешся, ти станеш героєм для всього людства". Дідусь також додав, що дуже радий дожити до цього моменту і бути частиною цієї місії. Його дід був інженером двигуна космічного корабля, і навіть у свої роки він залишався оптимістом: "Ти повернешся молодим, ще до того, як цей двигун зламається!"

Чарлі ж був єдиним у своїй родині. Його батьки не були впевнені, що він має летіти в космос. Вони хвилювалися за нього, але бабуся підтримала його, сказавши, що це шанс, якого він не може прогавити. Вона часто повторювала, що коли Чарлі повернеться, то він стане знаменитістю, і всі гордитимуться ним.

Під час цієї розмови обидва поглядали в вікно на ліс, де в темряві роздався низький, глибокий рев. Це був не просто звук: від лісу вийшов Альфа, але не сам — з ним була ціла зграя. Існуючи в тіні, вони виглядали ще більшими і грізнішими, ніж раніше.

— Що це? — запитав Чарлі, припустивши, що це може бути якась міграція.

— Я теж так думаю, — відповів Марк, спостерігаючи за ними. Він помітив, що шкіра

Альфи змінила колір, ставши більш темною, схожою на камінь або метал, що дозволяло йому краще маскуватися серед темряви.

Марк помітив, що Ерліс різко побігла до сховку, який він створив для неї. Вона була дуже обережна і чітко зрозуміла, що небезпека наближається. Чарлі, помітивши її реакцію, сказав:

— Ти не повинен стояти тут, знімай на планшет, може, це важливо.

Марк миттєво зрозумів і почав знімати на планшет, додаючи коментарі:

— "Стає зрозуміло, що ці істоти проявляють певну організацію. Це не просто агресія, а колективна поведінка, де Альфа є лідером, а решта зграї його послідовниками".

— "Шкіра істот змінила колір, ймовірно, це адаптація до нових умов або відповідь на зміну сезону. Можливо, це також частина їхньої стратегії маскування, або вони змінюються через фізіологічні потреби, як у разі міграції".

— "Так, виглядає, що ці істоти стали значно агресивнішими, і їх поведінка вказує на підвищену небезпеку. Це також підтверджує мої припущення про інтелектуальну еволюцію цих створінь."

Поки Марк знімав, Чарлі уважно стежив за ситуацією і коментував:

— "Це виглядає як спільна дія, їх план організований. Ми маємо бути готові до всього."

Марк, спостерігаючи за поведінкою Ерліс, вирішив перевірити, чи зможе вона навчитися виконувати прості команди. Він провів кілька годин, працюючи з нею, використовуючи позитивне підкріплення у вигляді частування. Ерліс швидко схоплювала суть. Вона навіть почала приносити Марку "Кришталеві ягоди" — місцевий плід, який він ще не встиг повністю вивчити. Спочатку Марк лише приймав їх, але згодом вирішив спробувати, адже ягоди, здавалося, були безпечними для Ерліс, яка з задоволенням їх їла.

Коли до кімнати зайшов Чарлі, він спочатку застиг, побачивши, як Марк жує одну з ягід, які щойно дала йому Ерліс. На обличчі Чарлі відобразився цілий спектр емоцій — від здивування до справжньої люті.

— Ти серйозно? — вигукнув він. — Ти навіть не провів жодного аналізу! Ти просто їси що попало з цієї планети?

Марк спробував пояснити:

— Спокійно, Чарлі. Я перевірів на Ерліс, вона їсть ці ягоди постійно і почувається чудово. Це дуже цікавий дослід...

— Цікавий? — Чарлі перебив його, підвищуючи голос. — А якби у тебе тепер кров закипала чи легені розривалися? Чи ти вирішив, що хочеш бути першим у новому "записки про смерть на чужій планеті"?

Марк намагався втрутитися:

— Дивись, я почуваюся нормально. Вони на смак солодкі, навіть трохи нагадують наші ягоди...

— О, чудово! — саркастично вигукнув Чарлі, притискаючи пальці до скронь. —

Якщо вони схожі на земні ягоди, значить точно безпечні! А скільки ти їх вже з'їв?

— Ем... — Марк задумався, потім знизав плечима. — Ну, пару штук. Не більше...

Чарлі не витримав і вибухнув:

— Це кінець! Ми ж домовлялися! І не говори мені "я в нормі", поки не пройде хоча б кілька годин, якщо не днів!

Ерліс, почувши гучний голос, насторожено поглянула на Чарлі і сховалася за Марком. Він, намагаючись заспокоїти її, погладив її по спині і кинув Чарлі:

— Ти лякаєш нашу дослідницьку групу.

— Дослідницьку групу? — скептично повторив Чарлі, зітхнувши. — Марк, ти і твоя "група" точно мене колись вб'ють.

— Якщо так, то в лабораторії буде гарний звіт! — пожартував Марк, посміхаючись.

Чарлі зітхнув ще раз, вирішивши не продовжувати суперечку, і буркнув:

— Якщо помреш, знай, я тобі казав.

Розділ 11: "Сигнал надії та новий рік"

Ранок для Чарлі почався, як і зазвичай: чистка сонячних панелей, перевірка палива, огляд аванпосту. Ця рутинна вже стала звичною, і він навіть почав відчувати задоволення від того, як усе працює злагоджено. Завдяки навичкам і чітко організованому графіку, у нього з'явилося трохи більше вільного часу. Комп'ютер, над яким він працював останні тижні, був майже завершений — залишалося лише кілька фінальних штрихів, і він міг знову запрацювати на повну потужність.

Перевіряючи планшет, Чарлі раптом побачив щось, що змусило його зупинитися. Їхній сигнал, який вони відправили тижнями раніше, було отримано. Можливо, відповідь уже в дорозі, але через величезну відстань і специфіку передачі сигналів він поки що нічого не отримав.

Вирішивши, що цю новину треба обговорити, Чарлі вирушив до лабораторії, де, як завжди, працював Марк.

— Ей, генію, є дві новини, — почав Чарлі, заходячи в лабораторію.

Марк, зосереджений на розгляді зразка під мікроскопом, навіть не підняв голови.

— Якщо одна з них про те, що я залишив брудні чашки на столі, то це стара новина, — буркнув він.

— Ні, цього разу серйозно. По-перше, твій улюблений комп'ютер майже готовий. Ще трохи — і він працюватиме. По-друге, наш сигнал отримали.

Марк підняв голову, в його очах промайнув інтерес.

— Що? Справді?

— Ага. Їхній приймач засік наш сигнал. Тільки ось відповіді ще нема. Мабуть, вона в дорозі.

— Це ж чудово! — вигукнув Марк. Потім задумався і додав: — Але що, як відповіді не буде?

Чарлі присів на стілець і знизав плечима.

— Що ж, у такому випадку ми продовжимо жити тут і вдавати, що це наш новий

дім.

— Ти серйозно? — запитав Марк із підозрілою посмішкою.

— А чому б і ні? У нас є затишний аванпост, досить ресурсів, навіть маленький пухнастий друг, — Чарлі кивнув на Ерліс, яка сиділа на столі й уважно спостерігала за ними. — Може, це знак почати нову колонію?

— Чарлі, твій оптимізм іноді лякає, — засміявся Марк.

— А твій песимізм іноді дратує, — відказав Чарлі, теж посміхнувшись. — Але чесно, я думаю, що відповідь буде. Ми ж не так далеко, щоб сигнал пропав назавжди.

— Гаразд, — Марк зітхнув і потягнувся до чашки з кавою. — Можливо, ти маєш рацію. Хоча, якби ти не нагадував мені про оптимізм, я б зовсім забув, що таке надія.

— Для цього я тут, — підморгнув Чарлі. — А тепер, поки ти тут філософствуєш, я піду доробляти твій комп'ютер. Хтось же має рятувати нашу **"цивілізацію"**.

Марк усміхнувся, повернувшись до своїх дослідів, а Чарлі вирушив до технічної кімнати знову працювати над комп'ютером. Їхній діалог залишив у повітрі відчуття невизначеності, але водночас і надії, що відповідь дійде, а їхнє життя знову стане частиною великої картини людства.

Чарлі завершив роботу над комп'ютером раніше, ніж очікував. Коли машина успішно запустилася і завантажила програми, потрібні для базової роботи, він навіть дозволив собі невеликий момент гордості. Випробування пройшли бездоганно, і тепер цей комп'ютер став невіддільною частиною їхньої роботи.

— Ну, вітаю, Чарлі, — пробурмотів він сам до себе, вимикаючи систему. — Тепер залишилося вгадати, як зробити з цього подарунок на Новий рік.

Він вирішив тримати новину в таємниці від Марка, сподіваючись влаштувати сюрприз. План полягав у тому, щоб на Новий рік не тільки увімкнути комп'ютер, але й показати, як той може оптимізувати їхнє життя, відстежуючи сигнали, керуючи опаленням та навіть аналізуючи інформацію з лабораторії.

Марк тим часом поринув у дослідження. Його експерименти з рослинами дали нові результати: він створив вітамінні таблетки, які значно покращували їхній раціон, ліки проти головного болю, які працювали чудово після численних тестів, і навіть енергетик у формі таблеток. Однак шлях до цих досягнень був непростим.

— Здається, мене сьогодні знову нудитиме, — пробурмотів Марк, готуючи черговий тест.

Перші спроби створити ліки супроводжувалися побічними ефектами: сильна нудота, запаморочення, і навіть короточасна втрата апетиту. Але він не здався. Кожен невдалий тест приносив нові знання, і, зрештою, результат був вартим зусиль.

Ерліс, тим часом стала невіддільною частиною його побуту. Вона чудово освоїлася на шатлі, знала розташування кімнат і навіть почала розуміти їхні звички. Марк помітив, що Ерліс приносить йому ті інструменти чи зразки, які він збирався взяти.

— Чарлі, ти тільки уяви! — вигукнув Марк якось увечері, коли Ерліс принесла йому записник, залишений у сусідній кімнаті. — Ця істота точно розуміє, що нам потрібно.

— Чудово, — саркастично відгукнувся Чарлі, сидячи з планшетом у руці. — Тепер у

нас є не тільки лабораторна миша, але й лаборантка. Хто знає, може, вона незабаром тебе замінить.

Марк лише засміявся, не звертаючи уваги на підкол.

Ерліс також здивувала Чарлі своєю поведінкою. Одного ранку, зайшовши до технічної кімнати, він знайшов її, сплячу на стосі кабелів. Вона помітно звикла до нього і навіть дозволила себе погладити.

— Ну що, Ерліс, ми з тобою теж стаємо друзями? — усміхнувся він, тихо погладжуючи її густе темно-зелене хутро.

Дні минали, і обидва друзі продовжували свої справи, не забуваючи щовечора обговорювати новини. Сигнал, який вони відправили, залишався головною темою для розмов. Чарлі мовчки сподівався, що до Нового року вони отримають відповідь, яка змінить усе. Але поки вони лише працювали й чекали, зберігаючи надію.

До Нового року залишалося всього два тижні, і Марк, сидячи у своїй лабораторії, задумався:

— Що ж подарувати цьому інженеру від бога? Може, щось практичне... Якби тільки існувала рідина чи хімія яка б йому допомогла.

І тут його осяяло! Рідина для чищення! Він негайно відкрив планшет і почав шукати рецепти. Але інтернету, як завжди, не було, а записи з бази даних були такими детальними, що їх можна було видавати за мемуари якогось хіміка.

— Так, "потрібні: водень, карбонат натрію і... щіпка наукової магії". Чудово, — пробурмотів Марк, крутячи планшет, як кубик рубіка.

Його пошуки зайняли чотири години. Кожна хімічна речовина ніби грала в хованки. Спершу він не міг знайти карбонат натрію, тому вирішив почати з водню. Але водень вирішив прикинутися інертним газом і сховався на самому дні контейнера. Після кількох спроб заглянути в різні коробки і навіть шухляду для інструментів Марк нарешті знайшов усе необхідне.

— Вражає, — сказав він сам собі, втомлено сідаючи. — Я витратив чотири години, щоб зробити річ, яку Чарлі використовуватиме п'ять хвилин.

Тим часом Чарлі теж готувався до Нового року, але його план був куди простішим. Він вирішив просто залишити новий комп'ютер на видному місці, як ніби це стара непридатна техніка.

— А коли Марк запитає, що це, я скажу, що це, — він зупинився, дивлячись у порожнечу, — несправний прототип. Геніально!

І ось, комп'ютер стояв прямо на столі в капітанській кімнаті, прикритий ганчіркою, яка додавала "ефекту старості". Коли Марк випадково побачив його, він одразу запитав:

— Чарлі, це що за драндулет? Ти зібрав собі музей старої техніки?

— Ні, це просто... — Чарлі почав імпровізувати. — Прототип. Несправний. Не чіпай. Взагалі забудь, що бачив.

Марк здивовано примружився.

— І що в нього несправне?

— Все, Марк! Все! Він навіть не запускається! — нервово відмахнувся Чарлі, явно забагато жестикулюючи.

— Хм... А чому тоді ти його виставив, як трофей? Може, викинемо?

— Ні-ні-ні! — вигукнув Чарлі. — Це для... для історії. Раптом колись хтось захоче написати про нас книгу?

— Ага, звісно. "Два генії і їхній прототип, який не працює". Гарна назва, — пробурмотів Марк, але більше питань не ставив.

Увечері вони знову зустрілися на вечері, де Чарлі намагався уникати розмови про "прототип", а Марк подумки сміявся, плануючи свій подарунок. Ерліс спокійно сиділа на дивані, явно відчуючи, що люди знову щось ховають один від одного, і облизувалася, дивлячись на шматок печива, яке Чарлі тримав у руці.

— Принаймні, — сказав Марк, беручи свій чай, — вона не намагається приховати, що хоче їжі. На відміну від деяких, хто ховає "несправні прототипи".

Чарлі лише підняв брови, удавати, що не зрозумів жарту.

До Нового року залишався всього один день, і на станції панував дух приготувань. Марк завершував свій подарунок для Чарлі — універсальну рідину для чищення інструментів. Його лабораторія виглядала, як після невеликого хімічного вибуху: всюди стояли колби, змішувачі й пробірки з різнокольоровими рідинами.

— Ну все, — пробурмотів він, закриваючи останній флакон. — Якщо це не полегшить життя Чарлі, то я офіційно стану найгіршим другом на планеті... ну, принаймні на цій планеті точно.

Чарлі ж, закінчивши перевірку систем і ретельно відполірувавши сонячні панелі, вирішив, що Ерліс теж заслуговує на щось краще, ніж імпровізоване сховище, яке нагадувало купу паличок, зв'язаних скотчем.

— Ну що, маленька, — сказав він, коли Ерліс забігла в кімнату, стрибаючи навколо його ніг. — Досить жити в цьому... хм... "хатньому арешті". Ти заслужила щось комфортніше!

Він узявся за інструменти, створюючи для неї невеликий будиночок з теплою підкладкою, кришкою, що відкривалася, і навіть маленьким входом у формі овалу.

— Тільки не кажи Марку, що я використав шматок його старого стелажа, — підморгнув Чарлі Ерліс, а вона у відповідь облизнула його руку.

Марк, з іншого боку, згадав, що Ерліс теж має отримати щось смачненьке. Після кількох годин експериментів він створив щось на зразок цукрової кісточки, але маленького розміру, щоб вона могла тримати її своїми довгими лапками.

— Вона буде щаслива! — подумав він, вкладаючи свою "цукрову паличку" в невелику коробочку.

Паралельна історія: Нові загрози

"Ніка прокинулася вранці, відчуваючи дивний холод. Вона поворушила пальцями, які затерпли, і потягнулася до багаття, яке ледве жевріло. Здавалося, що температура різко впала за ніч, і вона відчула це всім тілом.

Фіріс нервово крутився біля входу в печеру, його великі вуха прислухалися до

кожного звуку зовні. Ніка підійшла ближче до нього, загорнувшись у тонку ковдру.

— Що сталося, малий? — спитала вона, дивлячись за межі печери.

На землі, що ще вчора була вологою від дощів, почав утворюватися тонкий шар льоду. Ніка здригнулася, зрозумівши, що це не просто нічний холод — щось змінилося в самій атмосфері.

Вона швидко розпалила вогонь заново, витрачаючи на це частину сухих гілок, які зібрала напередодні.

— Не подобається мені це все... — пробурмотіла вона, кинувши погляд на Фірліса, який, здавалося, погоджувався з її словами.

Після ранкового огляду своїх запасів Ніка зрозуміла, що часу в неї мало. Лише дві порції їжі, трохи хмизу та вода, яку вона принесла вчора з річки. Однак зараз, дивлячись на те, як лід поступово покриває землю, вона вирішила більше не пити з річки — щось у цьому холоді насторожувало її.

— Треба щось робити, Фірліс, — сказала вона, задумливо дивлячись на маленьке створіння, що уважно спостерігало за нею. — Якщо цей холод триватиме, ми не виживемо тут.

Фірліс, ніби зрозумівши її, раптом вибіг з печери. Ніка поспішила за ним, але побачила лише, як він зник серед скелястого ландшафту.

— Ну чудово, залишилася одна... — пробурмотіла вона, повертаючись назад.

До вечора лід вже вкривав більшість території біля річки. Ніка сиділа біля багаття, намагаючись зігрітися. Вона подумки складала план дій: знайти більше дров, утеплити вхід до печери та, можливо, пошукати інше джерело води.

Раптом Фірліс повернувся. У його зубах була дивна рослина, яку він поклав біля її ніг. Вона нагадувала ту, що він приносив раніше, але тепер листя було замерзлим. Фірліс енергійно розпочав жувати рослину, потім підштовхнув частину до Ніки, ніби наполягаючи, щоб вона зробила те саме.

— Ти серйозно? Знову? — Ніка підняла брови, але не стала відмовлятися.

Вона відкусила невеликий шматочок. На смак рослина була трохи кислуватою, але швидко дала відчуття тепла, яке розлилося її тілом.

— Що це? — здивувалася вона, відчуваючи, як зникає затерплість у пальцях.

Фірліс, задоволено згорнувшись у клубочок, спокійно заснув біля багаття.

Наступного дня Ніка почала готуватися до зими. Вона принесла більше хмизу, розширила вхід до печери, щоб створити невеликий бар'єр із каменів, який утримував би тепло. Фірліс допомагав їй, приносячи дрібні гілки та навіть шматки моху, які вона використовувала як ізоляцію.

Однак найбільше її хвилювала вода. Вона спробувала розтопити лід із річки, але він мав дивний металічний присмак, що лише підтвердило її підозри — річкова вода була непридатною для пиття.

— Що ж, тепер потрібно покладатися на ті рослини, які ти приносиш, — сказала вона, погладивши Фірліса по пухнастій голові.

Маленьке створіння уважно слухало її, ніби розуміло, що саме від нього

залежить виживання обох.

Пізніше того ж дня Ніка побачила ще одну зміну в природі. З неба почали падати невеликі шматочки кристалоподібного снігу, які не танули навіть біля вогню. Вони були неймовірно легкими, але їх було дедалі більше.

— Схоже, це ще одна загадка цієї планети, — пробурмотіла Ніка, дивлячись, як кристали вкривають землю навколо печери.

Фірліс спостерігав за снігом, але, на відміну від Ніки, не виглядав схвильованим. Він згорнувся біля її ніг, даруючи їй трохи тепла, і Ніка відчула, що, попри все, вони разом зможуть вижити."

Переддень свята

На обід вони разом вирішили зробити щось особливе. Марк змішав усі "кулінарні ресурси", що залишилися, в щось подібне до салату, який виглядав дуже підозріло, але пахнув приємно.

— Це майже як на Землі, — сказав він, викладаючи страву на стіл.

— Ну, якщо на Землі всі кухарі втратили б смак і логіку, — пожартував Чарлі, але все одно взяв тарілку.

Ерліс, почувши запах, зацікавлено потягнулася до столу, але отримала легкий дружній штурхан від Марка.

— Твій сюрприз завтра, мала. Терпи!

Ввечері, нарешті розслабившись, Чарлі і Марк сиділи біля вікна, спостерігаючи, як зоряне небо змішувалося з відблисками крижаного лісу.

— Ми добре попрацювали цього року, — сказав Чарлі, ховаючи посмішку, знаючи, який сюрприз приготував для Марка.

— Так, — кивнув Марк. — І ми заслужили наш вихідний. Сподіваюся, новий рік почнеться без сюрпризів від природи.

Ерліс мирно дрімала біля ніг Марка, навіть не здогадуючись, що й для неї готуються подарунки.

Новий рік

Настав довгоочікуваний Новий рік. Чарлі і Марк, як завжди, з самого ранку взялися за свої обов'язки. Сонячні панелі були очищені, обшивка шатла перевірена, а всі системи справності пройшли необхідну діагностику. Робота йшла швидко, адже обидва знали: сьогодні ввечері на них чекала заслужена святкова вечеря.

До обіду вони вже зібралися на імпровізованій кухні, з усіма ресурсами, що залишилися від сухпайків, експериментуючи зі стравами. Чарлі намагався повторити рецепт печива, яке одного разу вдалося, а Марк створював щось на зразок салату з консервованих овочів і "спеціального соусу", склад якого він відмовився розкривати.

— Ти впевнений, що цей "соус" не роз'їсть наш стіл? — з іронією запитав Чарлі, міряючи інгредієнти для печива.

— Роз'їсть тільки твою самовпевненість, — віджартувався Марк, збиваючи консистенцію. — Це мистецтво, Чарлі, мистецтво!

Вечір прийшов несподівано швидко. Капітанський місток, на якому вони вирішили

провести свято, виглядав як затишна вітальня. На столі стояли їхні кулінарні творіння, а поруч – свічка, яку Чарлі зробив із залишків технічного воску.

— За Новий рік! — сказав Чарлі, піднімаючи свою склянку з лимонадом. — Щоб усі твої наукові прориви були не тільки безпечними, але й не псували мені апетит.

— А в тебе хай все працює без збоїв, — відповів Марк, підморгуючи. — Інакше я знайду, як використати свої "хімічні шедеври".

Після кількох тостів Марк урочисто дістав зі своєї схованки 3-літровий бутель і поставив її біля столу.

— Це, друже мій, рідина для чистки твоїх інструментів, — сказав він із гордістю. — Відтепер твої руки будуть пахнути не металевим пилом, а хімією... майже квітковою.

Чарлі, тримаючи склянку, усміхнувся й кивнув у бік "прототипу" — комп'ютера, який стояв на видному місці в кімнаті.

— А що це у нас тут? Він же несправний, так? — з посмішкою запитав Марк.

— Точно несправний? — хитро посміхнувся Чарлі, схрещуючи руки.

Марк здивовано підняв брову.

— Ти ж не запускав його, правильно?

— А ти перевіряв? — посмішка Чарлі розширилася, і він почав сміятися.

Марк підскочив до комп'ютера, натиснув кнопку живлення, і перед ним загорівся знайомий інтерфейс.

— Ти що, весь цей час ошукував мене?! — вигукнув він, не знаючи, як реагувати — злитися чи радіти.

— Називай це раннім подарунком, — сказав Чарлі, потираючи руки. — І тепер, коли у тебе є новий комп'ютер, я очікую, що "спеціальна речовина" більше не потраплятиме в мої інструменти.

Марк лише похитав головою, ховаючи посмішку.

— Ну гаразд, тепер ти винен мені щось більше, ніж просто печиво.

Ерліс, яка весь цей час сиділа під столом, підняла голову, почувши про подарунки. Марк витягнув свою "цукрову паличку" і вручив її маленькій подрузі, а Чарлі показав їй новий будиночок.

— Схоже, ми всі отримали те, що хотіли, — підсумував Марк, дивлячись, як Ерліс захоплено обнюхує свої подарунки.

Вони розсміялися і продовжили святкувати, насолоджуючись рідкісним моментом спокою та затишку посеред чужого, але вже не зовсім ворожого світу.

Пройшло два тижні від їхнього імпровізованого святкування Нового року. Чарлі та Марк повернулися до звичного режиму, хоча тепер обидва відчували, що святковий настрій залишив у них щось більше — новий заряд енергії та мотивацію.

Марк проводив дні, занурившись у дослідження місцевої флори. Його лабораторія перетворилася на справжній ботанічний рай, заповнений зразками, реактивами й планшетами, на яких він занотовував результати. Ерліс, його незмінна помічниця, часто приносила йому нові "експонати", часом навіть ті, які він і не просив.

— Ерліс, ти просто природжений ботанік, — сказав Марк, коли вона вкотре

принесла пучок знайомих йому кришталевих ягід. — Хоча, чесно кажучи, я вже втомився від цих солодких бомб.

Тим часом Чарлі працював із системами шатла, намагаючись випередити помилки, що здавалося нескінченним процесом. Він проводив більшість часу на відкритому повітрі, перевіряючи сонячні панелі, покриття шатла й сховища.

— Я б міг працювати тут вічно, і все одно ця штука знайде спосіб мене здивувати, — пробурмотів він, замінюючи деталь у системі водопостачання.

Одного ранку Марк увійшов до головного приміщення шатла, збуджено тримаючи щось у руках.

— Чарлі! Ти маєш це побачити! — вигукнув він, майже підстрибуючи від ентузіазму.

Чарлі, який якраз налаштовував один із терморегуляторів, важко зітхнув і поклав інструмент.

— Якщо це не щось, що полегшить мені життя, то я пас.

Марк поклав перед ним невелику коробку з кількома таблетками.

— Це енергетичні таблетки. Я оптимізував їх склад, додавши витяжку з місцевих рослин. Вони тепер у чотири рази ефективніші.

Чарлі підозріло примружився.

— Ти ж не хочеш, щоб я був першим піддослідним, правда?

— Ти ж казав, що роботи менше не стає. Це твій шанс тримати темп і не втомлюватися.

Після короткої паузи Чарлі взяв одну таблетку й підкинув її в руці.

— Ну, якщо я завтра прокинуся з хвостом, знай: це на твоїй совісті.

Марк засміявся, але його сміх швидко перервався, коли Ерліс спритно вихопила таблетку з рук Чарлі й миттєво її з'їла.

— О, чудово, тепер у нас буде суперсобака, — саркастично зазначив Чарлі.

Ерліс, схоже, не відчула жодного дискомфорту й побігла до лабораторії, немовби підтверджуючи ефективність препарату.

— Ну, принаймні тест пройшов успішно, — сказав Марк, витираючи піт із чола.

Того ж дня, після вечері, Чарлі вирішив перевірити статус сигналу, який вони раніше надіслали. Його планшет, підключений до нового комп'ютера, подав короткий звуковий сигнал.

— Марк! Іди сюди, це важливо! — вигукнув він.

Марк кинув усе й підбіг до капітанського містка.

— Що трапилося?

Чарлі показав йому екран. На ньому мерехтів кодований текст.

— Це відповідь. Вони отримали наш сигнал і тепер координують нашу можливу евакуацію.

Обидва чоловіки стояли в мовчазному захваті, усвідомлюючи, що їхній довгий період ізоляції наближається до завершення.

— Залишилося дочекатися деталей, — сказав Марк, вдивляючись у повідомлення.

— І переконатися, що цей проклятий шатл ще протримається, — додав Чарлі, посміхаючись.

Вони обмінялися поглядами, і в обох відчувався новий вогонь надії. Робота, яка здавалася нескінченною, тепер мала чітку кінцеву мету.

На наступний день сигнал з орбіти став поворотним моментом для обох. На планшеті з'явилося повідомлення: "Евакуація скасовується. Ми надсилатимемо необхідну інформацію, креслення й схеми для вашого виживання й досліджень. У заміні просимо надсилати дані про планету. Залишайтеся на зв'язку."

Марк, прочитавши це, різко встав із крісла й почав нервово ходити кімнатою.

— Скасовується?! Як це "скасовується"?! Це просто жарт! Ми маємо вимагати порятунку, Чарлі! Вони не можуть просто залишити нас тут! — Марк нервово жестикулював, його голос наповнювався гнівом і розпачем.

Чарлі зберігав спокій, хоча всередині теж відчував розчарування. Він підійшов до друга й поклав йому руку на плече.

— Послухай, Марк. Я розумію твоє обурення, але давай подумаємо логічно. Ми перебуваємо за кілька світлових років від Землі. Ти пам'ятаєш, скільки часу й зусиль пішло на створення "N.A.S.T.R.O.M.A"?

Марк зупинився й тяжко зітхнув:

— Тридцять років, я знаю. Але це не означає, що ми маємо тут сидіти, чекаючи смерті!

— Ніхто не каже про смерть, — відповів Чарлі спокійно. — Вони пропонують нам інший спосіб. Ти ж сам казав, що ця планета — справжній науковий рай. А тепер подумай: якщо вони надсилатимуть нам креслення й інструкції, ми зможемо не тільки вижити, а й облаштуватися краще. І хто знає? Можливо, через кілька років вони дійсно відправлять за нами експедицію. Але зараз це просто неможливо.

Марк закрив обличчя руками й тихо пробурмотів:

— Але ж ми — живі люди, Чарлі... Як вони можуть просто сказати "почекайте"?

Чарлі кивнув і підсунув до себе планшет.

— Я напишу їм усе, що ти сказав. Але спробую зробити це так, щоб це було конструктивно, а не як емоційний вибух. Дай мені час.

Через годину Чарлі завершив повідомлення й показав його Марку.

"Ми розчаровані, що евакуацію скасовано. Але розуміємо складність цього завдання. Проте хочемо наголосити: ми не маємо ресурсів для довготривалого виживання без допомоги. Якщо евакуація неможлива, будь ласка, забезпечте нас усім необхідним для збереження життя та ефективного дослідження планети. Ми сподіваємося на постійний зв'язок і вашу підтримку."

Марк прочитав повідомлення й лише кивнув.

— Гаразд, нехай буде так. Але я все одно не залишу цю тему.

Чарлі підморгнув:

— Знаю. Ти ж у нас науковий ідеаліст.

Наступні дні вони розробляли новий графік роботи. Інструкції від Землі стали

надходити через день. Спочатку це були креслення простих інструментів, потім інструкції для створення нових приладів із матеріалів, які були у них на шатлі.

Марк з ентузіазмом кинувся в нові проекти, розглядаючи кожну схему, як дитина нову іграшку.

— Дивися, Чарлі! Це креслення дозволить нам зробити мініатюрну лабораторію для аналізу ґрунту! І все це з тих запчастин, що лежали без діла.

Чарлі, який саме замінював деталь у системі опалення, усміхнувся:

— Чудово, Марк. Але ти не забувай, що я не можу обігрівати твою лабораторію, якщо в мене під руками немає справної системи.

Марк лише посміхнувся й махнув рукою:

— Енергетична таблетка й ковдра — і все буде окей!

Ерліс, яка весь цей час сиділа поруч із Марком, уважно стежила за його рухами. Здавалося, вона навіть почала копіювати його жести, обережно торкаючись лапою планшета.

— Бачиш, Чарлі? — підколов Марк. — У нас є другий інженер.

Чарлі засміявся й відповів:

— Сподіваюся, вона не запросить зарплату.

З кожним днем вони все більше звикали до нової рутини. Їхня робота стала не лише необхідністю, а й способом тримати себе в руках і не впадати у відчай.

Чарлі продовжував стежити за шатлом і вдосконалював його системи, тоді як Марк розвивав свою "лабораторію майбутнього".

— Знаєш, — сказав якось Чарлі під час вечері, — я починаю розуміти, чому нас сюди відправили. Ми не просто дослідники, ми ще й випробування для людської витривалості.

— І для мого терпіння, — додав Марк, поглядаючи на Ерліс, яка в цей момент намагалася витягнути його планшет з-під столу.

Обидва розсміялися, і цей сміх нагадав їм, що, навіть на іншій планеті, вони залишаються людьми.

Марк уважно спостерігав за Ерліс, яка принесла чергову партію рослин та реагентів, необхідних для нового експерименту. Її поведінка почала набувати дивного характеру — здавалося, вона знала наперед, що саме знадобиться Марку. Коли він обережно прибирав зразки на столі, Ерліс сиділа поруч, схиливши голову, і видавала тихі звуки, схожі на спроби говорити.

— Тобі не здається це трохи... моторошним? — пробурмотів Чарлі, стоячи у дверях лабораторії. Його погляд був спрямований на Ерліс, яка в цей момент акуратно переставляла лапою невеликий контейнер із пробірками.

Марк засміявся, хоча й сам виглядав трохи спантеличеним.

— Моторошним? Чарлі, це ж диво! Це жива істота, яка не просто адаптувалася до нас, але й допомагає нам у роботі. Це майже як асистент!

— Асистент, який, здається, знає більше про твої дослідження, ніж ти сам, — підкреслив Чарлі, схрестивши руки на грудях. — Марк, я розумію твоє захоплення, але

мені це не подобається. Як вона може знати, що ти шукаєш? І як вона розуміє твої інструкції?

Марк на мить задумався, пригадуючи, як Ерліс неодноразово приносила потрібні матеріали ще до того, як він їх просив.

— Я не знаю, — чесно зізнався він. — Але це не означає, що це щось погане. Можливо, вони мають якусь форму колективного інтелекту або інтуїції.

Чарлі підійшов ближче й подивився на Ерліс, яка тепер уважно дивилася на нього своїми великими очима. Він помітив, як вона, здається, зчитувала його настрій, адже одразу відступила трохи назад, неначе розуміючи його настороженість.

— Послухай, Марк, — сказав Чарлі серйозніше. — Якщо вона настільки розумна, як ти припускаєш, то ми маємо бути обережними. Вона може бути другом, а може стати небезпекою. Ми все ще нічого не знаємо про цю планету, а тим більше про цих істот.

Марк кивнув і замислено подивився на Ерліс.

— Можливо, ти маєш рацію. Але я не можу просто так відкинути цю можливість. Ерліс — це шанс краще зрозуміти цю планету.

Чарлі полегшено зітхнув і вирішив змінити тему:

— Гарзд, але якщо вона почне приносити тобі каву чи подавати сніданок, я втечу з цього шатла.

Марк посміхнувся, а Ерліс видавала звук, який майже нагадував сміх.

— Спокійно, Чарлі. Якщо вона навчиться варити каву, я з радістю поділюся з тобою цим чудом.

Поведінка Ерліс продовжувала дивувати обох. Вона не лише приносила необхідні матеріали, але й почала демонструвати ще більш складні навички. Наприклад, одного разу, коли Марк працював із крихким зразком, вона акуратно подала йому інструмент, який він забув на столі позаду.

Чарлі, спостерігаючи це, лише хитав головою.

— Ти точно її дресуєш, чи це вона тебе?

Марк лише усміхнувся.

— Я б сказав, що ми працюємо в команді.

— Чудово, ще трохи — і ти попросиш її написати звіт для Землі.

Марк підняв очі й серйозно сказав:

— А що, це ідея.

Чарлі застиг, потім обидва вибухнули сміхом.

— Якщо серйозно, Марк, я не проти твоїх експериментів, але ти повинен її вивчати більш систематично. Нам потрібні дані, а не лише твої здогадки.

— Зрозумів, капітане! — віддав честь Марк. — Я вже почав вести детальний журнал.

Попри гумор, Чарлі залишався настороженим. Одного вечора, коли Марк спав, він тихо ввів до свого планшета замітку: "Поведінка Ерліс виходить за межі очікуваного. Потрібно вивчати з обережністю. Можлива небезпека."

Він подивився на Ерліс, яка спала поруч у своєму куточку, і тихо сказав:

— Тільки не дай мені пожалкувати, що я тебе впустив.

Але, глянувши на її мирне обличчя, він усе ж відчув слабку надію, що це просто початок чогось неймовірного.

Чарлі стояв перед монітором із даними діагностики супутника, витираючи піт із чола. Його обличчя відображало відчай, коли він побачив серію помилок, які буквально кричали про критичну несправність.

— Ну, привіт, кінець світу, — пробурмотів він собі під ніс, намагаючись зрозуміти, що пішло не так.

Марк зайшов до технічної кімнати, тримаючи в руках чашку свіжого напою, який він приготував на основі місцевих трав. Він побачив Чарлі, який виглядав так, ніби його світ от-от розвалиться.

— Гей, друже, що сталося? — запитав Марк, передаючи чашку Чарлі.

— Що сталося? — майже вигукнув Чарлі, приймаючи чашку, але навіть не дивлячись на неї. — Єдиний супутник, який нас тримав на зв'язку з Землею, почав виходити з ладу! Його системи виходять із ладу, а я навіть не можу дістатися до нього, щоб щось полагодити!

Марк спробував розрядити ситуацію:

— Ну, не впадаймо в паніку. Може, він просто "втомився". Уяви, скільки він працює без вихідних.

Чарлі подивився на Марка, його брови були підняті у виразі абсолютного невдоволення.

— Це жарт? Супутник — це не якась кавоварка, яку можна перезавантажити, Марк. Якщо він зламається, ми залишимося в повній ізоляції.

Марк сів поруч і, дивлячись на дані на екрані, сказав спокійно:

— Слухай, я розумію, що ситуація складна, але давай думати раціонально. Чи є якісь резервні системи? Може, спосіб перепрограмувати?

Чарлі важко зітхнув.

— Резервні системи є, але їх мало. Навіть якщо вони запрацюють, це лише відтермінує проблему. Ми не маємо достатньо потужного обладнання, щоб направити сигнал на велику відстань без цього супутника.

Марк задумався, потім запропонував:

— Добре, а що, якщо ми зосередимося на тому, щоб знайти спосіб підтримати супутник у робочому стані, поки не отримаємо від Землі нових інструкцій?

— І як ти пропонуєш це зробити? — з сарказмом запитав Чарлі.

— По-перше, перестань панікувати. По-друге, дозволь мені допомогти тобі з аналізом. Ти — геній техніки, але іноді свіжий погляд корисний.

Чарлі скептично подивився на Марка, але, зрештою, кивнув.

— Гаразд. Але якщо твоя "свіжість" обернеться катастрофою, я запишу це в історію людства.

Протягом наступних кількох годин вони вдвох працювали без перерви. Марк уважно вивчав технічні схеми супутника, які вони отримали раніше від Землі, тоді як

Чарлі намагався перезавантажити системи дистанційно.

— А якщо ми перенаправимо живлення з менш критичних модулів? — припустив Марк, розглядаючи енергетичну карту супутника.

Чарлі задумався.

— Це може спрацювати, але я боюся, що це лише тимчасове рішення. Хоча, враховуючи наші обставини, іншого виходу немає.

Вони переналаштували енергетичні потоки, вимкнувши кілька непотрібних систем, таких як метеорологічний модуль. Коли вони перевірили результат, сигнал знову почав працювати стабільніше.

— Це жарт? — здивовано вигукнув Чарлі, коли побачив, що супутник знову почав передавати дані стабільно.

Марк широко усміхнувся.

— Жарт, який, здається, спрацював.

Чарлі не міг стримати посмішку, хоча намагався виглядати серйозним.

— Гаразд, Марк. У тебе є свої моменти.

— О, це майже комплімент!

Пізніше того ж дня на планшет надійшло нове повідомлення із Землі. Воно містило схеми для посилення сигналу та інструкції для оптимізації супутника в умовах обмежених ресурсів.

— Ну що ж, тепер у нас є план дій. Марку, нумо працювати.

Марк усміхнувся й відповів:

— А що з відпочинком?

Чарлі знизав плечима.

— Якби я мав відпочинок у графіку, я б це обговорював.

Марк засміявся й похитав головою.

— Гаразд, капітане. Але після цього ти мені винен чашку чаю.

— І шоколадку, — додав Чарлі, усміхнувшись.

Паралельна історія: Важлива підтримка Фірліса

"Ніка помітила, що Фірліс почала частіше зникати з печери і щоразу приносила щось нове. Маленька тваринка, з її темно-зеленим хутром, яке допомагало їй майже зливатися з рослинністю, щоразу приходила з різноманітними рослинами, які, здавалося, могли стати ключем до виживання.

Одного разу Фірліс обережно поклала біля входу в печеру рослину схожу на папороть. Її листя випромінювало слабке зелене світіння, освітлюючи приміщення в темряві. Ніка не знала, для чого ця рослина, але подумала, що її світіння може хоча б замінити лампу, оскільки батареї на ліхтарі майже вичерпалися. Вона взяла листок і спробувала зробити імпровізовану лампу, розмістивши його в мисці з водою. Папороть світилася трохи яскравіше, створюючи ілюзію тепла, якого так не вистачало.

Наступного разу Фірліс принесла ягоду. Спочатку Ніка не довіряла цим дивним плодам, але її голод змусив спробувати одну. На смак вони були солодкими, але після

кількох ягід вона відчула легке запаморочення і вирішила їсти їх обережно. Проте, навіть у малій кількості, ягоди давали енергію.

Одного ранку Фірліс повернулася з гілкою чорного колоску. Ніка зрозуміла, що аромат цієї рослини допомагає заспокоїти її роздратовані нерви, а пилок відлякував комах, що намагалися проникнути в печеру. Вона акуратно розклала кілька гілок біля входу, створюючи захисний бар'єр.

Дивна трава стала справжньою знахідкою. Фірліс принесла її в особливо холодну ніч. Ніка помітила, як тваринка акуратно кусає листя, змушуючи його виділяти сік. Коли вона повторила цей процес, рослина почала горіти без полум'я, виділяючи приємне тепло. Цей маленький вогник став її порятунком від лютих морозів.

Попри це, найбільше дивувала рослина, яку Фірліс принесла наступного тижня. Її соки, як виявила Ніка, могли очищати воду. Це було справжнім проривом: тепер Ніка могла пити очищену воду, яка більше не викликала страху отруєння.

Всі ці рослини, які Фірліс приносила з навколишніх лісів, стали основою для нової системи виживання. Але незважаючи на це, холод ставав все сильнішим, а одяг Ніки зовсім не був пристосований до таких умов. Вона почала розмірковувати, чи можна використовувати кремнієвий мох, який Фірліс іноді приносила, для створення імпровізованого утеплення."

Через тиждень супутник видав критичну помилку. Чарлі та Марк уважно вивчали діагностичні дані, але з кожною хвилиною їхня впевненість у можливості ремонту танула. Марк сидів за столом, здавалося, його очі вже давно втратили блиск, а планшет із записами лежав нерухомо на краю стола. Тиша у технічному відсіку була настільки гучною, що здавалося, її можна було торкнутися. Марк сидів на підлозі, тримаючи голову в руках. Його планшет, де він зберігав усі свої нотатки й напрацювання, лежав поруч, розбитий об стіну під час хвилини розпачу.

— Ми пропали, — прошепотів Марк, не підіймаючи голови. — Без зв'язку з Землею... все це було марним.

Чарлі сидів за столом, витріщаючись у порожній екран монітора. Його зазвичай жваві руки лежали нерухомо. Він навіть не намагався щось чинити — вперше за весь цей час.

— Ніхто не прилетить. Ніхто навіть не дізнається, що сталося, — додав Марк, його голос лунав тихо, але з кожним словом наповнювався гіркотою. — Ми тут назавжди.

Чарлі нарешті зрушив із місця. Він подивився на Марка й сказав, намагаючись додати хоч краплину оптимізму:

— Послухай, Марк, я знаю, як це зараз виглядає. Але ми не можемо здатися. Ми повинні боротися.

Марк гірко засміявся.

— Боротися? Для чого? Ми тут самі. Супутник зламаний, жодного способу відправити сигнал. Немає сенсу.

Чарлі нахмурився, його погляд став серйозним.

— Сенс є завжди. Якщо не для порятунку, то для виживання. Ми повинні зберегти

себе й наші дані. Марк, ти вчений. Твоя робота — це прорив для всього людства. Ти не можеш просто так здатися.

— І що я маю робити? — різко відповів Марк. — Ми навіть не знаємо, як довго зможемо тут виживати.

— Тоді ми дізнаємося, — твердо відповів Чарлі.

Наступні кілька днів були найважчими. Чарлі намагався знайти спосіб хоч якось відновити супутник, перебираючи старі дані й роблячи нові обчислення. Він майже не спав, працюючи ночами в порожньому технічному відсіку. Марк тим часом теж не залишався без діла, хоч і був пригнічений. Він почав проводити більше часу з Ерліс, яка, здається, відчувала настрій людей. Вона приносила йому предмети зі складу, які здавалися їй корисними, а одного разу навіть принесла шматок розбитого планшета, ніби натякаючи, що треба зібрати його назад.

— Навіть ти мене підштовхуєш працювати, так? — пробурмотів Марк, погладжуючи її голову.

Ерліс тихо засопіла у відповідь, потираючись об його ногу.

Наступні кілька днів видалися найважчими за весь час їхнього перебування на планеті. Супутник остаточно вийшов із ладу, і будь-яка надія на контакт із Землею зникла. Марк впав у депресію, майже не виходив зі своєї лабораторії, залишаючи експерименти незавершеними. Одного вечора Чарлі зайшов до лабораторії Марка. Його обличчя було виснаженим, але в очах з'явився слабкий вогник рішучості.

— Я придумав дещо, — сказав він.

Марк навіть не підняв голови від свого столу.

— Що б ти не придумав, це не поверне зв'язок.

— Ні, не поверне. Але це може дати нам шанс на майбутнє.

Марк здивовано подивився на нього.

— Про що ти?

Чарлі дістав креслення — це були модифікації для шатла, які могли перетворити його в більш автономну базу.

— Ми можемо збільшити наші шанси вижити тут. Я знайшов кілька ідей у документах, які нам надсилали раніше. Вони пропонували використовувати ресурси планети, а не покладатися тільки на наші запаси.

Марк уважно подивився на креслення.

— Це може спрацювати... Але це потребуватиме місяців роботи.

— А що ще нам робити? — запитав Чарлі.

Марк кивнув, відчуваючи, як в ньому знову зароджується хоч слабка, але надія.

Попри втрату зв'язку із Землею, Чарлі та Марк вирішили не здаватися. Вони тепер жили не лише для того, щоб вижити, а й для того, щоб залишити слід, навіть якщо цей слід буде знайдений нескоро.

Розділ 12: Темні часи

Пройшов тиждень після того, як Марк і Чарлі остаточно зрозуміли, що їхня ситуація значно ускладнилася. Зв'язок із Землею був остаточно втрачений, а надії на можливу евакуацію — згоріли. Всі їхні зусилля тепер зводились до простого виживання. Робота в лабораторії просувалася повільно: без нових ресурсів, без підтримки ззовні, вони вимушені були покладатися лише на те, що змогли принести з собою.

Чарлі продовжував працювати над модифікаціями шатла, розробляючи енергоефективні системи для збереження життєзабезпечення та підвищення самодостатності. Проте навіть його запал почав згасати. Кожен день здавався схожим на попередній, і, здавалось, будь-який прогрес, що вони досягали, просто зникав під тиском нових проблем.

Іноді Чарлі дозволяв собі впасти духом. Він старався триматися, розуміючи, що повна відмова від боротьби може стати фатальною, але кожна нова невдача — чи то поломка, чи нові несподіванки — ставала ще одним важким ударом.

Ерліс, на диво, стала незамінним помічником для обох. Вона була не лише розумною істотою, що допомагала з інструментами чи ресурсами, але й своєю присутністю вона якось знімала напругу в повітрі. Одного разу вона принесла деталі для ремонту планшета Марка, яких Чарлі навіть не помітив у їхніх запасах.

— Я не знаю, як вона це робить, — сказав Марк, уважно оглядаючи деталі, що принесла Ерліс. — Вона точно більше, ніж просто тварина.

Чарлі кивнув, спостерігаючи за тим, як Ерліс гордо оббігала їх навколо, чекаючи на нові завдання.

— Вона ніби інтуїтивно розуміє, що нам потрібно. Це неймовірно.

Марк посміхнувся, хоча його усмішка виглядала втомленою.

— Не знаю, чи це добре, чи погано, — відповів він. — Але це додає надії. Точно більше, ніж можемо сказати про супутник.

Чарлі вийшов із кімнати й за кілька хвилин повернувся з набором розбірних інструментів, намагаючись відволіктись від важких думок.

— Я спробую налаштувати систему контролю за водою. Нам треба більше резервів на випадок, якщо щось піде не так із джерелами.

Марк мовчки кивнув і почав обробляти нові дані на планшеті. Ситуація ставала дедалі критичнішою.

З кожним днем Чарлі почувався все важче. Він відчував, як його енергія поступово витікає. Він не хотів показувати це Маркові, але йому було все складніше триматися. Робота ставала одною з небагатьох віддушин, що допомагала йому не впасти остаточно. Але іноді навіть найбільш стійким не вдавалося триматися на плаву. Особливо коли вечір опускався, і знову залишався лише холодний світильник, що освітлював їхні сумні обличчя.

Ерліс вже давно стала своєрідною опорою для Чарлі. Вона розуміла, коли потрібно просто бути поруч, а коли їй варто вийти на вулицю, щоб подивитися на ліс покритий льодом або дати Чарлі час подумати. Її присутність хоча б трохи відволікала їх від цієї

самотності, від того почуття ізоляції, що тисло з кожним новим днем.

Якось ввечері, коли вони сиділи разом, обговорюючи, як ще можна розширити систему опалення, Чарлі зупинився і сказав:

— Я не знаю, як нам вдасться продовжити, Марк. Тільки не кажи, що я повинен бути сильним для нас обох. Я... я не знаю, скільки ще зможу витримати.

Марк подивився на нього і відповів:

— І я не знаю, Чарлі.

Чарлі глибоко зітхнув, намагаючись знайти слова.

— Ми будемо боротися. І я знаю, що ми повинні це зробити. Але все стає занадто важким.

Дні ставали дедалі важчими, але Чарлі і Марк не могли дозволити собі зупинитися. Тепер вони мали лише один одного, і навіть у ці важкі часи їхня співпраця залишалась єдиною надією.

Чарлі вирішив перевірити зміни в сезонних циклах планети. Він помітив, що з 6 до 9 місяців тривали весняно-літні умови, що означало, що згодом вони наближалися до середини періоду осінньо-зимових змін. Він намагався це прорахувати, щоб бути готовим до різких змін. Проте Марк, який зараз переживав через інші проблеми, скептично відповів:

— Ну і що з того? Це не змінює нашої ситуації.

Чарлі, розуміючи, що зараз не час на підтримку від Марка, вирішив взяти невелику паузу. Він відчував, що потрібно трохи відійти від роботи і очистити голову, тож вирушив до вікна, щоб поглянути на "зимовий ліс". Вже кілька разів він помічав, як з'являються крижані шари, які накривають місцевість, але сьогодні ситуація була зовсім іншою.

Відходячи від шатла, він побачив, як густий туман повільно просувається до лісу. З кожним кроком його густота ставала все більш непроникною, поки цей "туман" не почав набувати абсолютно незвичного вигляду. Як тільки він зайшов до шатла, Чарлі побачив, як вологий шар почав застигати, перетворюючись на товстезний шар льоду. Він ледве зміг повірити своїм очам. Лід зростав так швидко, що буквально за лічені хвилини покриття землю і дерева навколо.

— Це... це не може бути! — прошепотів він, його серце забилося швидше. Лід уже піднявся на висоту близько 8 метрів — це було майже до третьої частини висоти дерев, що стояли в лісі.

Шар льоду не просто покривав поверхню, він глибоко вбирався в землю, зупиняючи будь-який рух, будь-яке життя на своєму шляху. Чарлі відчув, як холодний потік йшов уздовж його хребта. Це виглядало так, наче сама природа цієї планети ставала їхнім ворогом, і Чарлі був змушений зрозуміти, що їхня ситуація може стати набагато гіршою, ніж вони могли собі уявити.

Паралельна історія: Туман

"Ніка сиділа в тісній печері, заповнюючи рюкзак усім, що здавалося корисним у цих умовах. Руки чіплялися за шматки їжі, невеликі запаси води, але щось жахливіше

від цих фізичних речей починало формуватися всередині неї. Вона відчувала холод, який ставав дедалі глибшим, проникаючи в неї навіть крізь шари одягу.

Фірліс швидко пересувалась у темряві, рухаючись попереду Ніки, ніби знала, куди потрібно йти. Її великі очі миготіли в темряві, а довгий хвіст допомагав їй балансувати на важкому, слизькому покритому льодом ґрунті. Вона повернулася, немов запитуючи, чи все в порядку, Ніка від неї не відставала.

Туман, що почав з'являтися ще кілька хвилин тому, тепер здавався значно гуще. Він ставав все більш непроглядним, і Ніка зрозуміла, що треба швидко рухатися. Вона поглянула на Фірліса, який все ще був попереду, підштовхуючи її до високих дерев. І хоча вона була не зовсім впевнена, що це правильний шлях, тваринка не мала наміру зупинятися.

Ніка вирішила слідувати, і тільки-но вийшла з печери, раптом відчула, як земля почала покриватися льодовою плівкою. Вона ще не могла зрозуміти, що відбувається, але інстинктивно почала підійматися на дерево, не замислюючись над наслідками. Її рухи стали швидкими, але з обережністю, не бажаючи впасти, оскільки лід ставав дедалі небезпечнішим.

Фірліс вже була вище, на гілці, не зупиняючись і не озирваючись. Її рухи були неймовірно точними, наче вона вже багато разів стикалася з подібними ситуаціями. Кожен її крок був не випадковим. Ніка змогла піднятися приблизно на 8-9 метрів, коли лід повністю покрив землю. Вона озирнулась і побачила, як лід поступово поглинав простір навколо, стаючи незворотним.

Їй доводилося думати швидко. Туман пройшов, але він залишив за собою непередбачуваний, смертоносний лід, що не залишав шансів на виживання для тих, хто не встиг піднятися вчасно. Вона відчула, як її серце прискорюється, але зрозуміла одне: їй треба триматися разом із Фірлісом і триматися висоти. В іншому випадку вона не мала шансів."

Несподівано серйозний холод пробіг по його шкірі, і він повернувся до шатла, намагаючись зрозуміти, як це може вплинути на їхнє виживання.

— Марк! Ти повинен це побачити! — викрикнув Чарлі, повертаючись всередину.

Марк, який усе це час працював, підняв погляд, лише трохи здивувавшись.

— Що знову сталося?

— Це не просто погода, Марк! Ліс... він покривається льодом. Величезним шаром льоду! — сказав Чарлі, намагаючись переварити те, що він щойно побачив.

Марк піднявся і підійшов до вікна, дивлячись на ліс. Його обличчя стало серйозним, коли він побачив те ж саме.

— Це виглядає, як природний катаклізм. Лід росте швидко, і він покриває всю територію. Ми повинні бути готові до ще гірших змін.

Чарлі мовчки кивнув, розуміючи, що цей сезон, що наближається, може принести з собою не тільки холод, а й смертельну небезпеку.

— Нам потрібно обов'язково перевірити всі системи, зокрема утеплення шатла. І підготуватися до того, що це може бути тільки початком. — додав Марк.

Чарлі стояв у повному розпачі, дивлячись на те, як лід поглинув ліс. Всі його розрахунки та надії на порятунок здавалися марними. Усе, що було зроблено до цього часу, тепер виглядало безглуздо. І коли він повернувся до Марка, той все ще виглядав холодно й байдужо.

— Це не просто лід, Марк! Це смертельна загроза! Якщо ми не подумаємо про те, як зупинити цю катастрофу, ми просто не переживемо зиму! — сказав Чарлі, намагаючись контролювати свій гнів.

Але Марк лише беземоційно подивився на нього і відповів:

— Чого ти переживаєш? Це просто частина циклу цієї планети. Ми або помremo раніше, або пізніше. Це не змінить нічого.

Чарлі відчув, як у нього всередині щось вибухає від злості. Його розум розумів, що Марк, ймовірно, має рацію, але від таких слів серце не витримувало.

— Ти не розумієш! Ти просто здаєшся! — гнівно вигукнув Чарлі.

Без попередження він підняв руку і вдарив Марка зі всієї сили в обличчя. Звук удару був сильним, і Чарлі одразу відчув, як його кров кипить від злісного розчарування.

— Може хоч це тебе виправить! — крикнув він, його голос лунко відгукнувся в тиші шатла.

Марк, який до цього часу виглядав розгубленим і байдужим, тепер болісно торкнувся обличчя, відчуваючи біль від удару. Він здивовано подивився на Чарлі, його очі стали більш виразними, як ніби це було перше емоційне зіткнення, яке він переживав за останній час.

— Ти думаєш, що це стане розв'язком проблеми? — промовив Марк, здавалося, у його голосі була гіркота. — Я теж розумію, що ми в небезпеці, але як можна боротися з чимось таким великим, як ця планета?

Чарлі почав глибоко дихати, намагаючись заспокоїтися, але гнів не проходив. Він зібрав усі свої думки і виплеснув їх на Марка.

— Це не просто "велика проблема", Марк! Це наше життя! Ти не можеш просто сидіти і чекати, коли все зруйнується. Я знаю, що ти не хочеш цього бачити, але ми повинні діяти, інакше ми помremo тут, на цій планеті! — сказав Чарлі, трохи заспокоївшись, але його слова були насичені болем і розчаруванням.

Марк замовк на кілька секунд, обробляючи те, що тільки що почув. Він не відповідав відразу, як ніби намагаючись знайти слова для пояснень. Чарлі відчував, як його серце б'ється швидше від всього, що відбувалося.

— Ти правий, — нарешті промовив Марк. — Я просто... я не хочу, щоб ми ще більше втратили. Я не можу уявити, як ми зможемо це подолати.

Але ці слова не принесли полегшення Чарлі. Він відчував, як гнів все ще кипить всередині, а холодна байдужість Марка його відштовхує ще більше. Замість того, щоб заспокоїтися, він відчував, як його емоції виходять з-під контролю.

— Ти не хочеш, щоб ми втратили більше? — гнівно запитав Чарлі, не приховуючи свого роздратування. — Ми вже втратили все! Ми тут, на чужій планеті, в пастці без

жодного зв'язку! Ти не бачиш цього?! Ми повинні боротися, а ти все чекаєш, що все просто само собою вирішиться!

Марк спостерігав за ним, але його очі були знову холодними і беземоційними. Це остаточно вибило Чарлі з рівноваги.

— Ти не розумієш, — сказав Чарлі з відчаєм у голосі, відчуваючи, як люті захоплює його. Він не міг більше стримуватися. — Ти просто хочеш сидіти тут і чекати, поки все зруйнується? Ти хочеш здатися?! Я не дозволю цьому статися!

І в ту мить, не стримавши себе, він кинувся до Марка, схопивши його за плечі і потягнувши до себе. Марк на мить застиг, а потім, зі швидкістю, яка здивувала навіть Чарлі, відштовхнув його назад.

— Не смій чіпати мене! — гнівно сказав Марк, і на його обличчі з'явився вираз, який говорив більше, ніж слова: він був готовий боротися.

Зрештою, вони зішлись в бійці. Чарлі вдарив Марка в обличчя, а той відповів, відштовхнувши його і намагаючись зловити його за зап'ястя. Вони билися без жодної стратегії — просто виплескуючи всю злість, яка накопичилася за цей час. Лише кілька ударів — і кімната перетворилася на хаос, столики й крісла перекинуті, предмети розкидані по всій кімнаті.

— Ти просто здатися хочеш? — Чарлі вигукнув, не ховаючи відчаю. — А як щодо мене? Як щодо всього, що ми тут зробили?

Марк, здавалося, навіть не збирався відповідати. Його погляд залишався холодним, майже байдужим, що тільки підливало масла у вогонь.

— Відповідай! — гаркнув Чарлі, і перш ніж міг себе зупинити, його кулак вдарив Марка прямо в щелепу.

Марк похитнувся, але не впав. Замість цього, він швидко повернувся і штовхнув Чарлі у груди обома руками, змусивши того відступити на кілька кроків.

— Ти хочеш щось мені довести? — вигукнув Марк, і його голос був злим, але тепер не байдужим.

Чарлі, згризаючи зуби, кинувся вперед. Він спробував вдарити Марка ще раз, але той відбив удар, схопив його за зап'ястя і притягнув ближче, щоб відповісти ударом у плече. Чарлі уперто змахнув рукою, намагаючись вибити Марка з рівноваги.

Марк ухилився, але підковзнувся об розкидані інструменти і мало не впав, що дало Чарлі шанс. Чарлі вдарив його в живіт, змусивши Марка зігнутися, але той одразу ж вдарив Чарлі у відповідь — кулаком у груди.

— Ти думаєш, я не хочу боротися? — крикнув Марк, важко дихаючи. — Думаєш, це все легко для мене?!

Чарлі відчув, як гнів і розпач накривають його хвилею. Він кинувся вперед знову, штовхнувши Марка на стіну. Металевий гул від зіткнення був гучним, але Марк швидко схопив Чарлі за футболку і різко перевернув ситуацію, прижавши його до стіни.

— Ти хочеш, щоб я просто зник? — гаркнув Марк, його обличчя було зовсім близько до Чарлі.

— Я хочу, щоб ти боровся! — відповів Чарлі, намагаючись звільнитися. — Хоч раз

будь людиною, а не просто тінню!

Вони обмінялися ще кількома ударами, але обидва вже були виснажені. Їхні удари стали менш точними, більш хаотичними. Зрештою, Марк вдарив Чарлі у ребра, змусивши його опуститися на одне коліно, але він сам впав поруч, тримаючись за живіт.

— Ти мене дратуєш, — сказав Марк, важко дихаючи.

— І ти мене, — відказав Чарлі, витираючи кров з губи.

Вони обоє сиділи на підлозі, змучені і побиті, але вже не настільки злі. Тиша навколо була майже оглушливою, тільки їхнє важке дихання порушувало її.

Чарлі сидів у своїй каюті, гортаючи записи про те, як вони раніше використовували ресурси шатла. Він думав про те, як довго вони ще зможуть протриматися. 8-метровий шар льоду над поверхнею означав, що запаси кисню можуть швидко вичерпатися, якщо вони не знайдуть спосіб розв'язати цю проблему.

— Можливо, фільтраційна система ще витримає кілька тижнів, — пробурмотів він, але розумів, що це не рішення. Він міг розраховувати лише на власні сили — і, як виявилося, на допомогу Ерліс.

Ерліс, як завжди, залишалася поруч, майже відчуваючи тривогу Чарлі. Вона приносила йому інструменти, допомагала шукати частини в підсобках і навіть почала приносити матеріали, які, здавалося, знаходила сама десь у закутках шатла.

— Ти хоч одна тут допомагаєш, — зітхнув Чарлі, гладячи її по голові. — Може, тебе до інженера підвищити?

Ерліс кивнула головою, наче зрозуміла жарт, і тихо заскрипіла своїми лапками, збираючи металеві пластини біля стіни.

Тим часом Марк залишався у своїй каюті, повністю занурений у власний світ. Він сидів у напівтемряві, розглядаючи старі записи своїх досліджень. Його думки крутилися навколо бійки з Чарлі. Хоча Марк зовні виглядав відстороненим, всередині він боровся із собою.

"Він правий, — думав Марк. — Я відступив. Але чи є сенс боротися? Ми все одно тут застрягли".

Його роздуми перервалися, коли Ерліс постукала лапою у двері каюти, тримаючи якусь металеву деталь у пащі.

— Що ти хочеш? — пробурмотів Марк.

Ерліс подивилася на нього своїми великими очима, а потім поклала деталь на підлогу і постукала лапою по дверях, наче закликаючи його слідувати за нею.

Марк спочатку проігнорував її, але потім щось у її наполегливості змусило його піднятися і вийти з каюти. Ерліс привела його до майстерні, де Чарлі сидів, сконцентровано працюючи над модифікацією фільтраційної системи.

— Що тут відбувається? — запитав Марк.

Чарлі не підняв голови, але відповів коротко:

— Рятую твою дупу, як завжди.

Марк відчув легкий укол сорому, але замість того, щоб відповісти різко, підійшов

ближче.

— Чим я можу допомогти? — запитав він неохоче.

Чарлі підняв очі, здивовано глянувши на нього.

— Серйозно? Ти хочеш допомогти?

— Так, серйозно, — відповів Марк. — Давай щось робити, бо якщо ми не знайдемо рішення, це не закінчиться нічим добрим.

Чарлі мовчки кивнув і передав Марку набір інструментів.

— Тоді берися за роботу. Нам треба подумати, як обійти цей клятий шар льоду.

Марк узяв інструменти і почав працювати поруч із Чарлі. Вперше за довгий час між ними запанувала тиша, яка не була напруженою. Ерліс, задоволена тим, що її місія об'єднати їх успішна, вляглася поруч і спокійно спостерігала.

Попереду були важкі дні, але тепер вони хоч як не будь працювали разом.

Чарлі стояв біля консолі, вдивляючись у результати обчислень. Його руки злегка тремтіли, а серце билось, ніби зараз мало вибухнути.

— Що там? — запитав Марк, який підійшов ближче.

Чарлі відповів глухим голосом:

— Якщо ми не знайдемо рішення, у нас залишилося трохи понад двоє днів кисню.

Марк мовчав, розуміючи, що це вже не просто складна ситуація — це межа.

— Добре, тоді треба прорватися через цей лід, — нарешті сказав він, намагаючись приховати страх у голосі.

Чарлі поглянув на нього з саркастичною усмішкою.

— О, справді? А як ти пропонуєш це зробити? У нас двері намертво замерзли, наші інструменти не проб'ють цей шар, і ми не можемо навіть забезпечити достатньо тепла, щоб розтопити хоч частину.

Марк стиснув кулаки.

— У нас немає ресурсу, немає часу, немає навіть ідеї, як обійти цю кляту ситуацію! — різко відповів Чарлі

Ерліс, яка сиділа збоку, уважно слухала їхню сварку, раптом піднялася на лапи й попрямувала до однієї зі стін. Вона стала поряд із замерзлими дверима й почала шкрябати їх кігтями.

— Що вона робить? — запитав Марк.

Чарлі подивився на неї, трохи пом'якшавши.

— Можливо, шукає слабке місце? — припустив він.

Марк зітхнув і підійшов ближче, уважно розглядаючи те, що показувала Ерліс. В одному з місць на дверях справді була невелика тріщина, яка раніше була непомітна.

— Геніальна тварюка, — прошепотів він, повертаючись до Чарлі. — Нам потрібно використати це.

— А що використати? — Чарлі підняв руки. — У нас немає чим навіть послабити цю кляту крижану пастку.

Марк задумався, а потім його очі спалахнули.

— А що, якщо ми використаємо хімічну реакцію? У тебе є щось із твоїх

експериментів, що могло б допомогти?

Чарлі замислився, згадуючи все, що вони створювали за останні місяці.

— Є одна ідея, але це ризиковано, — сказав він повільно. — У нас є кілька хімікатів, які, якщо змішати, можуть створити сильну теплову реакцію. Це може розтопити лід... або підірвати двері разом із нами.

Марк рішуче кивнув.

— Тоді варто спробувати.

Чарлі закотив очі.

— Ну звісно, варто. Коли тебе це зупиняло?

Через кілька годин вони вже стояли перед дверима з імпровізованим хімічним пристроєм. Ерліс стояла на безпечній відстані, спостерігаючи, як двоє людей, яких вона обрала для своєї зграї, боролися за виживання.

— Готовий? — запитав Марк, тримаючи суміш у руках.

— Готовий, наскільки це можливо, — відповів Чарлі, зітхнувши.

Марк повільно вилив хімікати в тріщину на дверях і швидко відійшов. Пройшло кілька секунд, і раптом двері почали скрипіти, потім розпечений пар почав виходити з країв.

— Це працює! — вигукнув Чарлі.

Однак їхня радість була недовгою, адже щось пішло не так: замість того, щоб тільки розтопити лід, реакція стала неконтрольованою, і двері різко вибухнули назовні, залишаючи величезний отвір.

— Це точно не входило в план, — сказав Чарлі, витираючи сажу зі щок.

— Але працює! — радісно вигукнув Марк.

— Так, ще трохи — і нас би вже не було! — пробурчав Чарлі, оглядаючи пошкодження.

Попереду з'явився вузький тунель, який вів назовні. Тепер у них був шанс вирватися, але дорога обіцяла бути небезпечною.

Чарлі та Марк стояли перед вирваним отвором у дверях, крізь який тепер було видно тунель, що вів углиб крижаного шару. Холодний вітер протягом пробивався всередину, нагадуючи про сувору реальність зовні. Ерліс сиділа неподалік, уважно спостерігаючи за кожним їхнім рухом.

— Отже, тепер у нас є отвір, але як ти збираєшся вирішити наступне? — запитав Марк, потираючи руки, щоб зігрітися. — Зовні, напевно, мороз такий, що ми не витримаємо й п'яти хвилин.

— У нас немає вибору, — твердо відповів Чарлі. — Якщо залишимося тут і нічого не зробимо, кисень закінчиться, і все.

Марк задумався, а потім кивнув.

— Добре. Тоді нам потрібно діяти розумно. Ми повинні знати, наскільки небезпечно там зовні. Чи зможемо ми пересуватися по цьому льоду?

Чарлі згадав про наявні у них сенсори, які можна адаптувати для вимірювання зовнішніх умов.

— Я увімкну кілька сенсорів до нашого дрона. Ми можемо запустити його вперед і перевірити, що там відбувається.

Марк знизав плечима.

— Це гарна ідея, але якщо дрон зазнає аварії або сигнал зникне?

— Тоді будемо імпровізувати, як завжди, — відповів Чарлі, готуючи дрон для запуску.

Через кілька годин вони завершили адаптацію дрона. Ерліс уважно спостерігала за процесом, час від часу підходячи ближче, щоб понюхати новий пристрій. Дрон був оснащений тепловими сенсорами, газоаналізаторами й камерою.

— Готовий? — запитав Чарлі, дивлячись на Марка.

— Як ніколи, — відповів той, хоча було видно, що нервує.

Чарлі активував дрон, і той з гудінням піднявся в повітря, направляючись до отвору. Як тільки дрон пролетів через тунель і опинився за межами шатла, на екрані монітора з'явився вигляд зовнішнього світу.

Зображення, яке вони побачили, було одночасно прекрасним і страшним. Ліс, що раніше вражав своїми величними деревами, тепер нагадував застигле царство. Гілки були вкриті товстим шаром льоду, а поверхня землі виблискувала товстим шаром, як дзеркало, від світла дрона.

— Температура мінус двадцять три за Цельсієм, — зачитав Чарлі дані. — Вітер слабкий, але склад повітря нормальний. Газоаналізатор не виявляє нічого токсичного.

— Це хоч якась хороша новина, — пробурмотів Марк.

— Але тут ковзанка, — додав Чарлі, показуючи на екран, де камера дрона фіксувала гігантські льодові брили. — Пересуватися буде небезпечно.

— Тоді нам потрібно щось для захисту від холоду й для того, щоб не ковзати, — сказав Марк.

— Це зрозуміло, але що саме? — зітхнув Чарлі. — У нас немає готового зимового спорядження.

Марк задумався.

— Ми можемо використати термоковдри зі складу. Якщо наклеїти їх на наші комбінезони, це хоч трохи збереже тепло. А для взуття... можливо, можна щось прикріпити до підошви, щоб зменшити ковзання?

— Гумові накладки з нашого інструментального відсіку, — запропонував Чарлі. — Вони не ідеальні, але краще, ніж нічого.

— Тоді треба діяти швидко, — підсумував Марк.

Протягом наступних кількох годин вони працювали разом, підготувавши спорядження для виходу назовні. Ерліс спостерігала, але, здавалося, розуміла, що це підготовка до чогось важливого. Вона навіть намагалася допомагати, приносячи дрібні деталі з відсіків.

Коли все було готове, вони стояли біля отвору, одягнені в саморобне зимове спорядження. Холодний вітер нагадував про небезпеку, яка чекала попереду.

— Ти готовий? — запитав Марк, тримаючи в руках портативний ліхтар.

— Ні, — чесно відповів Чарлі. — Але ми все одно повинні це зробити.

Вони презирнулися, глибоко вдихнули й зробили перший крок у крижану пустку.

Марк, стоячи біля дерева, розглядав рослину, яка якимось чином змогла розтопити лід навколо себе. Її яскраво-червоні листки контрастували з холодним, блискучим світом криги. Він нахилився й обережно торкнувся її.

— Ця рослина виділяє тепло або якийсь хімічний реагент, — пробурмотів він. — Це пояснює, як вона вижила. І якщо вона змогла адаптуватися, то ми теж зможемо.

Чарлі тим часом вдивлявся в крижаний пейзаж, його погляд блукав від одного застиглого дерева до іншого.

— У нас є лише кілька місяців до танення льоду, — сказав він, більше до себе, ніж до Марка. — Ми маємо створити щось надійне, щось, що дозволить нам вижити за межами шатла.

Марк обернувся до Чарлі й показав на дерево, яке височіло поруч. Його гілки були товстими, міцними, і навіть під шаром льоду воно виглядало вражаюче.

— Деревя. Якщо ми збудуємо укриття тут, на одному з них, у нас буде більше шансів пережити цей сезон. Лід не дістає до їхніх верхівок, і вони, здається, досить стійкі до таких екстремальних умов.

Чарлі скептично підняв брову, але потім кивнув.

— Це ідея. Але як ми зможемо зробити щось таке, що витримає нас обох? І як ми доставимо туди все необхідне?

— У нас є троси, — відповів Марк. — Ми можемо використати їх, щоб підіймати спорядження. Що стосується матеріалів... частини шатла, зокрема панелі, можуть піти на будівництво.

Ерліс тим часом почала обнюхувати рослину, що розтопила лід. Вона копала лапами землю поруч, ніби намагаючись сказати, що ця рослина важлива.

— Гадаю, ця штука може нам допомогти, — сказав Чарлі, вказуючи на рослину. — Якщо ми зможемо використати її здатність розтоплювати лід, це вирішить багато наших проблем.

— Ти пропонуєш виривати їх із землі? — запитав Марк. — Вони можуть загинути без коріння.

— Не обов'язково. Ми можемо дослідити їх і спробувати зрозуміти, як вони працюють, — відповів Чарлі. — А якщо вдасться — створити щось подібне штучно.

Марк кивнув.

— Тоді план такий: спершу закріпимо базу на дереві, потім досліджуватимемо цю рослину й спробуємо зрозуміти, як пристосувати її властивості до наших потреб.

Чарлі подивився на шатл, який тепер був укритий льодом, і зітхнув.

— Виходу немає. Починаймо.

Протягом наступних кількох годин вони працювали разом, використовуючи інструменти, які вдалося врятувати зі складів шатла. Троси кріпили до гілок, створюючи основу для майбутньої платформи. Ерліс увесь цей час перебувала поруч, іноді тягнучи за собою дрібні предмети, які, здавалося, могли стати в пригоді.

— Знаєш, — сказав Чарлі, видираючись на гілку, — це майже як повернення до прадавніх часів. Люди починали жити на деревах, щоб сховатися від небезпеки, і ми теж повертаємося до цього.

— Тільки тепер небезпека — це крижаний туман і нестача кисню, — відповів Марк, закручуючи болт. — Прогрес, як то кажуть.

Незважаючи на втому, вони працювали злагоджено. У кожного було своє завдання, і навіть їхній попередній конфлікт здавався забутим у цьому новому виклику.

Першу базову платформу вдалося завершити до заходу сонця. Вона була ще далеко не придатною для життя, але стала символом їхнього нового початку — спроби пристосуватися й вижити в найважчих умовах.

Паралельна історія: Шлях до порятунку

"Дні минали, і Ніка, слідуючи за Фірлісом, поступово втомлювалась від постійного холоду, що все більше огортав її тіло. Кожен її крок був важким, а дихання ставало все важчим через крижане повітря. Проте Фірліс не зупинялася, вперто вказуючи шлях, наче їй було відомо, куди йти. І хоча Ніка не розуміла, чому тваринка веде саме в цьому напрямку, вона не мала іншого вибору, як йти за нею.

Це було неймовірно дивно, але Ніка почала помічати, що Фірліс наче відчувала, де найбільш безпечно — йшла так, ніби вона справді знала шлях, немов це місце вже давно було їй відоме. З кожним кроком Ніка дедалі більше довіряла своїй маленькій супутниці. Її лапи, м'які й безшумні, ніби давали надію, що навіть у цій лютій зимі можна знайти шлях до порятунку.

Через кілька годин, коли Ніка вже не могла втриматися від болю в замерзлих руках і ногах, вона побачила щось дивне в далині. Перед нею відкрилася маленька печера, з якої не виходив холод — всередині все було живим і теплим. Ледве вірячи своїм очам, Ніка швидко підійшла до входу, і Фірліс, яка завжди була попереду, одразу ж зупинилася, даючи їй зрозуміти, що тут можна знайти укриття.

Вона зайшла всередину, і теплий, вологе повітря огорнув її, мов ковдра, знижуючи всю напругу і біль від холоду, що так сильно її виснажував. Її очі розширилися від здивування — печера була наповнена рослинами, яких вона не бачила раніше. Великі, зелені листя світилися м'яким, теплим світлом, і навіть здавалось, що вони "поглинають" лід, який був за межами печери. Тільки тут, у цій природній оазі, Ніка відчула, як усе навколо заспокоюється.

Фірліс підійшла до однієї з рослин, обнюхала її та сіла біля неї, ніби підтверджуючи, що це місце дійсно є безпечним. Ніка, нарешті, розслабилася і витягнула з рюкзака все, що могла — їжу, якісь необхідні предмети, які вона змогла знайти на шляху.

Подивившись на Фірліса, яка тепер спокійно сиділа поруч, Ніка відчула глибоке вдячне тепло. Ця маленька тваринка вела її через ліс, що ставав усе небезпечнішим, і тепер привела сюди, де було тепло і безпечно.

"Дякую, Фірліс, " — тихо промовила вона, не відводячи погляду від рослин, що світилися у темряві. І хоча ситуація не стала менш небезпечною, хоч вона і не мала

всіх відповідей, Ніка відчула, що тепер все потроху налагоджується."

Розділ 13: Зима йде повним ходом

Чарлі та Марк стояли біля дерева, де вже почали формувати основу для їхнього нового укриття. Платформа з тросів і деталей шатла нагадувала про початок нового етапу їхнього виживання. Марк тримав у руках невелику колбу з рідиною, яку вдалося витягти з тієї дивовижної рослини, що могла розтоплювати лід.

— Це буде наша грілка, — сказав Марк, показуючи на примітивний контейнер, у який він залив рідину. — Вона може підтримувати стабільну температуру, якщо помістити її в ізольований корпус. Це нам дуже знадобиться вночі.

Чарлі злегка посміхнувся, попри втому.

— Хоч щось корисне ти зробив за останні дні, — пожартував він. — Тільки сподівайся, що воно не вибухне у нас на руках.

— Дуже смішно, — відповів Марк, зітхнувши. — Ця штука працює без жодних хімічних реакцій, які можуть спричинити вибух. Я все перевірів.

Вони дістали інструменти, які вдалося врятувати зі складів шатла, і почали працювати над зміцненням платформи. Гілки дерева виявилися напрочуд міцними, ніби самі дерева адаптувалися до суворих умов цієї планети. Троси й панелі шатла ставали основою їхнього нового дому.

Ерліс, як завжди, була поруч. Вона притягувала дрібні гілки, шматки замерзлої кори й навіть якісь дивні камінці, які, здавалося, вона вважала важливими.

— Вона думає, що ми будуємо гніздо, — сказав Чарлі, коли Ерліс вкотре принесла їм щось із землі.

— Ну, технічно ми так і робимо, — відгукнувся Марк, прикручуючи панель до однієї з балок. — І якщо це "гніздо" врятує нас від холоду, я готовий прийняти будь-яку її допомогу.

Їхня робота просувалася повільно, але впевнено. Першу платформу вони розширили, закріпивши її додатковими опорами. Марк запропонував розділити простір: одну частину зробити для відпочинку, іншу — для зберігання їжі та інструментів.

Чарлі не міг не помітити, що Марк працював старанно й навіть із певним ентузіазмом. Можливо, ідея нового початку дала йому сили, яких бракувало після їхньої сварки.

До вечора вони встановили імпровізовану стінку з панелей, щоб захиститися від вітру, який почав посилюватися. Температура падала швидше, ніж очікували, і навіть на дереві вони відчували, як холод пробирається через одяг.

— Грілка готова, — сказав Марк, показуючи на невеликий ізольований контейнер. — Це може зігріти нас на кілька годин. Я зроблю ще одну завтра.

Чарлі підняв її, обережно торкаючись поверхні.

— Тепло. Непогано, Марк. Може, ти ще й винахідником станеш.

Марк посміхнувся.

— Просто намагаюся вижити. Якщо ця планета не вбила нас досі, то я маю намір дожити тут до старості.

Чарлі засміявся, але потім його погляд знову повернувся до крижаного пейзажу. Ліс виглядав мертвим і одночасно величним.

— Ми повинні працювати швидше, — сказав він серйозно. — Зима ще довго не закінчиться, і ми навіть не знаємо, що може статися далі.

— Тоді відпочивай зараз, бо завтра буде ще більше роботи, — відповів Марк, змахнувши піт із чола.

Ніч застала їх у тимчасовому укритті, де вони розташувалися з Ерліс. Грілка трохи зігрівала приміщення, але холод усе одно проникав крізь щілини.

— Завтра ми зробимо це місце придатнішим для життя, — пробурмотів Чарлі, закутуючись у ковдру.

— Ми це зробимо, — відповів Марк, дивлячись у віконце на крижаний пейзаж. — У нас немає вибору.

Ранок наступного дня зустрів їх жорстким морозом, який проникав навіть через найщільніші матеріали укриття. Чарлі прокинувся першим і швидко схопився з місця, починаючи перевіряти інструменти і забезпечення.

— Тепло йде швидко, — пробурмотів він, переглядаючи грілку, яка вже не була такою гарячою, як вночі.

Марк теж встав, знову оглядаючи платформу, де вони мали продовжити будівництво. Ерліс тим часом знаходила шматки замерзлих гілок та приносила їх у притулок, де можна було використовувати для підтримки конструкції.

— Добре, що вона так активно допомагає, — сказав Марк, спостерігаючи за її діяльністю. — З нею нам буде простіше, хоча б не сам один з усім цим.

Чарлі кидав погляди на небо, намагаючись оцінити зміни в атмосфері. Туман із льоду та вітри стали сильнішими, і він розумів, що ще кілька днів, і це може стати небезпечним для їхнього укриття.

— Ми маємо завершити платформу й створити укриття повністю, — сказав Чарлі, підходячи до Марка. — Якщо не зробимо цього до вечора, ми будемо в небезпеці.

Марк кивнув. Він почав виготовляти більше рідини з рослини, яку вони знайшли, для нових грілок, а Чарлі тим часом займався основними роботами з укріплення їхнього тимчасового дому. Лід, що утворювався навколо, був не просто холодним — він почав набирати ваги, і кожен шматок ставав твердим і важким, чого не можна було ігнорувати.

Ерліс принесла ще кілька шматочків льоду, які, на думку Чарлі, могли бути використані для додаткових підпірок. Вона знову схилилася до них і зауважила, що все, що вони створюють, поступово ставало важчим і більш незручним для використання, оскільки лід швидко покривав усе навколо.

— Тобі не здається, що нам слід спробувати рухатись швидше? — Чарлі подивився на Марка, який якраз закріплював панель до дерева.

— Я не знаю, що робити, — відповів Марк, махнувши рукою. — У нас мало часу, і кожен крок стає важчим. Я намагався передбачити, як ми будемо діяти, але цей лід — це щось нове.

Чарлі задумався. Ситуація ставала критичною. За кожен день морози лише посилювались, і якщо вони не знайдуть способів швидше діяти, то зможуть лише спостерігати, як їхнє укриття поступово руйнується під вагою льоду. Вони мали лише кілька тижнів, щоб адаптуватися.

— Я думаю, що нам потрібно почати шукати інші місця, де можна побудувати більш стабільне укриття, — сказав Чарлі. — Тут ми можемо ще й затриматися, але якщо лід буде рости далі, ми просто опинимось під товстою плитою льоду.

Марк мовчав, погоджуючись, хоча й не виглядав зовсім упевненим. Він був виснажений, але його розум відчайдушно шукав відповіді.

— Якщо ми переміщаємось, треба буде ще більше планувати, — сказав він з важким виразом на обличчі. — Якщо знайдемо те, що нам треба, швидше, може, вийде.

Чарлі зрозумів, що важливо не втратити рішучості. Вони були на межі зламу, але все ще мали шанс. Вони мали діяти й не дозволяти зовнішнім умовам зламати їхній дух.

— Добре, почнемо з того, що будемо будувати нове укриття, — сказав він. — Завтра вирушимо на пошуки.

Врешті-решт, після всіх важких днів і переживань, Чарлі та Марк остаточно примирилися. Спільне життя в умовах постійної небезпеки і відчайдушної боротьби за виживання змусило їх знову зрозуміти, що тільки разом вони можуть подолати всі труднощі.

Одного вечора, після важкої роботи над новим укриттям і пошуками додаткових ресурсів, вони сиділи біля вогню, що ледь тепліло у створеній ними конструкції, та мовчки поглядали в полум'я.

— Ти знаєш, — почав Марк, розбиваючи мовчання, — я думав, що ми не вийдемо з цього. Але тепер я бачу, що ми можемо.

Чарлі кинув погляд на нього, потім важко зітхнув і відкинувся назад, дивлячись на зірки.

— Я теж думав, що не переживемо це. Але я зрозумів, що важливо не здаватися. Нам доведеться ще багато працювати, і не тільки на себе, але й одне для одного.

Марк знизав плечима і посміхнувся, хоча його усмішка була трохи сумною.

— Я зробив помилку, коли відмовився від твоїх ідей. Я боявся, що все буде погано, і сам не бачив, як усе виходить. Тепер я розумію, що потрібно діяти разом, навіть коли здається, що надії вже немає.

Чарлі простягнув йому руку.

— Це була важка боротьба, але ми впораємось. Ми все ще тут, і якщо ми залишатимемося разом, не зламаємося.

Марк схопив його руку, міцно стиснувши.

— Дякую, Чарлі, — тихо сказав він.

Між ними не було потреби у великій кількості слів. Примирення було знайдене в діях, у розумінні того, що вони єдині, і лише разом можуть вижити на цій ворожій планеті. Проблеми не зникали, але хоча б їх тепер було легше долати.

Наступного дня вони знову розпочали роботу, вже не як два окремих індивідууми, а

як команда. Чарлі і Марк, разом з Ерліс, яка навіть у найбільш важких ситуаціях залишалася їхньою підтримкою, продовжували боротися за своє місце під цими зорями.

З примиренням прийшли і нові труднощі. Хоча Марк і Чарлі почали працювати разом, планування і будівництво укриття на дереві були надзвичайно складними завданнями. Технології, якими вони володіли, не могли допомогти у цій новій реальності, і кожен їхній крок вимагав від них величезних зусиль.

Одного разу, коли вони намагалися встановити більш стабільні конструкції на великому дереві, яке мало слугувати їхнім новим тимчасовим домом, сталася непередбачувана проблема: частина дерева, до якої вони приєднували частину укриття, раптово почала тріскати від холоду. Лід, що оточував їх, постійно рухався, змушуючи дерева зміщуватись і тріщати під тиском.

— Чорт! — вигукнув Марк, хапаючи інструменти, коли дерева почали похитуватись.
— Ми не зможемо будувати тут, дерево може впасти!

Чарлі подивився на нього, вирішивши не втрачати час на паніку.

— Давай швидше, поки все не завалилося! Нам треба знайти іншу точку опори.

Але не все було так просто. Спочатку, через свою втому, вони не помітили, як почав підійматися сильний вітер, який приніс з собою новий хвіст льодової бурі. Вітер, холод, лід і тріщання дерев створили справжній хаос. Чарлі й Марк мусили негайно сховатися в укритті, залишаючи свої інструменти та частину матеріалів на поверхні.

— Ми не встигли! — сказав Чарлі, коли вони обидва потрапили в тимчасове сховище під деревом, ховаючись від стихії.

Марк відповів важким подихом, витираючи лід з обличчя.

— Не переживай, нам доведеться розібратися з цим пізніше. Зараз важливо просто залишитись живими. Ми вже більше не маємо часу на помилки.

Через кілька годин буря стихла, але знову настала проблема — всі їхні запаси води замерзли, і деякі з інструментів, що залишилися на поверхні, стали непридатними. Лід обліпив навіть ті частини шатла, до яких вони не могли дістатись. Техніка не працювала, і єдиним засобом для виживання залишалось використання природних ресурсів, але навіть тут не було гарантій.

Крім того, Чарлі помітив, що Ерліс все більше проявляла занепокоєння. Вона допомагала їм так, як могла, але її дії були більш невпевненими. Вона приносила матеріали для утеплення їхнього укриття, але, здавалось, була засмучена. В той час Чарлі і Марк вже розуміли, що їм необхідно зробити більше, ніж просто пережити ці труднощі — їм потрібно зрозуміти, як адаптуватися до цього світу і вижити в ньому на довгий період.

Тим часом відсутність постійного зв'язку з зовнішнім світом продовжувала гнітити їх, змушуючи відчувати ще більшу ізоляцію. Марк зауважив, що почав втрачати відчуття часу — кожен день здавався однаковим.

— Якщо ми так продовжимо, — сказав він одного разу, — ми не зможемо витримати. Нам треба знайти спосіб не лише вижити, але й рухатися вперед.

Чарлі, хоча й був втомлений до крайності, погодився з ним. Проблеми

накопичувались, і вони не могли дозволити собі здаватися. Ерліс теж, здавалось, була спустошена. Її невидимий страх і важка робота не могли залишити її байдужою.

Марк і Чарлі, попри зусилля, все ще відчували, як холод проникає навіть у найзатишніші куточки їхньої хижини. Температура —23 градуси тримала їх у постійному напруженні. Проте після роботи над зміцненням укриття вони почали відчувати себе трохи впевненіше.

Одного ранку, коли Марк оглядав рослини, які вони зібрали раніше, його увагу привернула властивість Смарагдової папороті поглинати радіацію і тепло. Він припустив, що ця рослина може мати ще й ізоляційні властивості, якщо її правильно розташувати всередині хижини. Чарлі підтримав ідею й допоміг створити новий шар ізоляції, використовуючи листя цієї папороті, що трохи підвищило температуру в їхньому житлі.

Тим часом Ерліс, як завжди, працювала на свій лад: приносила шматки Кремнієвого моху, що накопичував тепло, і клала їх біля входу до хижини, ніби натякаючи, що це може бути корисним.

— Вона точно знає більше, ніж ми, — пожартував Марк, коли побачив, як Ерліс методично обирає матеріали.

— Або ж ми просто настільки безпорадні, що навіть дрібна істота нас випереджає, — відповів Чарлі.

— Марк! Ми маємо підготуватися! — вигукнув він, повернувшись до хижини.

Марк, який якраз закінчував перевіряти властивості кришталевих ягід, підвів голову.

— Що цього разу? — запитав він, але, побачивши серйозний вираз обличчя Чарлі, одразу зрозумів, що ситуація серйозна.

Вони швидко підготували інструменти та зайшли в хижину, щільно закривши всі отвори. Ерліс, зауваживши їхню тривогу, забилася у свій куток. Через кілька хвилин туман накрив ліс.

Марк, вдивляючись у вікно, побачив, як товстий шар льоду почав формуватися на деревах. Проте його увагу привернуло інше: одна з рослин, що росла біля дерева неподалік, розтоплювала лід навколо себе.

— Знову ця рослина! — вигукнув він. — Вона не просто виживає, а й активно бореться з льодом.

Чарлі кивнув, проте їхню розмову перервало гучне ревіння з боку лісу. Вони обидва застигли, обмінюючись поглядами.

— Це Альфа? — запитав Чарлі, схопивши свою зброю.

— Ні, це інший звук, — прошепотів Марк, спостерігаючи за деревами.

Раптом із туману вийшла масивна тварина. Це була одна з тих, що вже згадували раніше в їхньому бестіарії — Птерос. Його крила розправлялися, відбиваючи слабе світло, а тіло, вкрите хітиною бронєю, здавалося непроникним для пострілів.

— Тримайся тихо, — прошепотів Чарлі, піднімаючи автомат.

Птерос підійшов ближче до хижини, приношуючись. Ерліс тихо засичала зі свого

кутка, але Марк жестом заспокоїв її. Тварина покрутилася біля дерева, потім розправила крила і знову зникла в тумані.

— Це було близько, — видихнув Чарлі, витираючи піт із чола.

— Нам потрібно терміново знайти спосіб оборони, — сказав Марк. — Якщо ці створіння почнуть підходити ближче, хижина нас не врятує.

— Думаю, час використати Торіссентру, — запропонував Чарлі. — Її токсичні шипи можуть стати в пригоді для створення пасток або бар'єрів.

— Згоден. І, можливо, нам варто використати Кремнієвий мох для утеплення хижини. Це дасть нам більше тепла і зменшить нашу залежність від обігрівачів.

Вони вирішили не зволікати. Чарлі почав працювати над пастками з використанням шипів Торіссентри, а Марк знову заглибився в експерименти з рослинами, намагаючись знайти нові способи захисту і виживання.

— Ми виживемо, — сказав Чарлі, коли вони вже закінчували роботу того вечора. — Як ці рослини й тварини пристосувались до цього світу, так і ми зможемо.

— Сподіваюся, — відповів Марк, дивлячись на Ерліс, яка тепер спокійно лежала біля імпровізованого обігрівача. — Ми зобов'язані.

Чарлі і Марк працювали до пізнього вечора, обмірковуючи кожен крок і кожен план. Зараз їхньою основною метою стало зміцнення укриття, підготовка пасток і створення ефективних бар'єрів для захисту від можливих нападів.

Під час роботи Чарлі обережно збирав шипи Торіссентри, досліджуючи кожен з них, щоб створити максимально ефективні пастки. Його пальці боліли від тривалої роботи з жорстким матеріалом, але він не звертав на це уваги. Лише думка про те, що вони можуть бути готовими до нападів Птеросів чи інших тварин, тримала його на ногах.

Марк тим часом уважно спостерігав за Кремнієвим мохом, який вони використовували для утеплення хижини. Він зрозумів, що цей мох має унікальні властивості: він не лише поглинув тепло, але й утримував вологу, що допомагало підтримувати оптимальну температуру всередині хижі.

— Чарлі, дивись, — сказав Марк, з цікавістю розглядаючи шматок моху. — Це має бути нашим основним матеріалом для утеплення. Якщо нам вдасться ще змішати його з іншими рослинами, можливо, ми знайдемо ще ефективніші варіанти для обігріву.

Чарлі не відповів відразу. Він зосереджено працював із шипами Торіссентри, ретельно вставляючи їх у землю, створюючи бар'єр навколо хижини, щоб захистити себе від нападів. Кожен крок був важливим, і жодна деталь не могла бути пропущена.

— Ти правий, — відповів Чарлі, нарешті піднявши голову. — Але спершу нам потрібно дбати про найближчий захист. Якщо ми зможемо стримати їх хоча б на деякий час, ми зможемо підготуватися до чогось більшого.

Поки вони працювали, Ерліс залишалася поруч, щоразу приносячи нові матеріали і дивні предмети, які вона знаходила в лісі. Її інтуїція дивним чином завжди підказувала, що їм потрібно. Вона приносила гілки, шматки кори, навіть нові рослини, і все це виглядало корисним.

— Вона не перестає нас дивувати, — усміхнувся Марк, спостерігаючи, як Ерліс знову приносить кілька великих листків рослини, схожої на Люндірю, яка мала заспокійливі властивості.

— Вона точно не просто тварина, — відповів Чарлі, допомагаючи їй принести ще кілька гілок. — Це більше схоже на партнерство. Як би ми не намагалися, без неї ми б не вижили.

— Якщо нам вдасться знайти більше рослин з такими властивостями, це може значно полегшити нашу роботу, — сказав Марк, знову повертаючись до своїх досліджень.

Протягом наступних декількох днів, робота була безперервною. Чарлі продовжував зміцнювати хижку, працюючи з новими матеріалами, створеними з рослин, які приносила Ерліс. Марк за цей час не залишав лабораторію, проводячи експерименти з рослинами і шукаючи нові рішення для того, щоб підтримувати теплоту і забезпечити їхні потреби в їжі. Він також почав ретельно записувати всі дані про нові рослини і їхні властивості, створюючи більш точну картину про середовище цієї планети.

Одного разу, після кількох годин роботи, Марк підійшов до Чарлі.

— Я зміг створити ще один обігрівач, — сказав він. — Якщо ми поєднаємо його з цими рослинами, можемо отримати набагато більше тепла, що дозволить нам залишатися на дереві.

— Що ти пропонуєш? — запитав Чарлі, з цікавістю підходячи до нього.

— Якщо ми створимо в хижині ще кілька таких обігрівачів і змішаємо їх з мохом та іншими утеплювальними матеріалами, то зможемо значно підвищити температуру всередині, — пояснив Марк. — Крім того, рослини, що здатні поглинати тепло, можуть служити ще і як природні батареї.

Чарлі задумався, перевіряючи, чи не є це ще однією надмірною витратою ресурсів.

— Це звучить розумно, — погодився він. — Давай зробимо це.

Після кількох днів важкої роботи, вони завершили основне укриття, створивши тимчасові бар'єри й підвищену теплоізоляцію. Тепер вони мали надійний притулок, але цього було недостатньо для того, щоб повністю відпочити.

— Тепер нам потрібно більше працювати над обороною, — сказав Чарлі, коли вони завершили роботу. — Якщо ми хочемо пережити наступні тижні, нам потрібно більше пасток і бар'єрів.

— І більше запасів їжі, — додав Марк. — Нам не вистачить їжі на довго, якщо ми не знайдемо нові джерела. Ми не можемо просто жити на рослинах.

— Ласкаво просимо в реальність. Знову. — Чарлі посміхнувся, але його погляд був серйозний.

Так вони продовжили працювати, не маючи іншого вибору. Тільки разом, наперекір всім труднощам і втому, вони мали шанс подолати ці випробування. Вони не знали, що принесе наступна зима, але розуміли, що кожен день — це новий шанс на виживання.

З кожним днем їхня хижина на дереві ставала міцнішою, теплішою і більш захищеною. Марк і Чарлі працювали як команда, намагаючись знайти баланс між

обороною, збереженням ресурсів і продовженням досліджень. Але навіть у цій складній рутині між ними ще залишалася напруга після бійки, яка сталася в шатлі.

Одного вечора, коли вони закінчували роботу над новими пастками з використанням шипів Торіссентри, Марк, витираючи піт із чола, порушив мовчання:

— Знаєш, Чарлі... Я думаю, що тоді, під час нашої сварки... Я справді заслуговував на той удар.

Чарлі здивовано підняв голову, опустивши інструменти. Він не чекав, що Марк повернеться до цієї теми.

— Ти зараз про що? — запитав Чарлі, хоча і так розумів, про що йдеться.

— Про нашу бійку. Про те, як я здався і почав поводитися, як тягар для нас обох. — Марк знизав плечима, поглядаючи на Ерліс, яка тихо спала у своєму кутку. — Тоді я справді відмовився від надії. Я підвів нас.

Чарлі важко видихнув і сів поруч із ним.

— Може, ти й підвів. Але я теж не був бездоганим. Я перегнув палицю. Ти був у стані, коли тобі треба було допомогти, а не кулаком у щелепу.

Марк коротко засміявся.

— Ти добре "допоміг", скажу чесно. Я досі згадую той день, коли ми почали битися. Якби хтось подивився на нас збоку, то вирішив би, що ми пара дикунів.

— Пара втомлених і зневірених дикунів, — додав Чарлі з кривою усмішкою. — Але ти знаєш, чому я так злився? Тому що я бачив у тобі того самого Марка, який міг знайти розв'язок до будь-якої проблеми. Ти був тим, хто завжди шукав науку навіть там, де її, здавалося, не було. А тоді ти просто... здався.

Марк кивнув, згадуючи ті темні дні. Вони обидва мовчали кілька хвилин, спостерігаючи, як полум'я їхнього невеликого обігрівача тремтить у холодному повітрі.

— Чарлі, — нарешті сказав Марк, — я хочу, щоб ти знав: я більше не дозволю собі впасти в той стан. Ти витягнув мене з того дна. І я вдячний за це. Навіть якщо тоді я цього не розумів.

Чарлі посміхнувся, але швидко приховав це за серйозним тоном:

— Що ж, ти краще тримайся цього слова. Бо наступного разу я не лише вдарю, а ще й змушу тебе працювати без сну, поки не виправишся.

Марк засміявся, але в його очах було видно справжню подяку.

— Домовились, — відповів він.

Вони ще трохи посиділи біля обігрівача, згадуючи ті дні, коли їхні сварки здавалися кінцем світу. А зараз вони зрозуміли, що ця сварка, хоч і болюча, змусила їх обох змінитися. Вона стала точкою, з якої їхній дух виживання став сильнішим.

Наступного ранку вони прокинулися трохи бадьорішими, хоча мороз і надалі випробовував їхню витримку. Чарлі вирішив перевірити пастки, які вони встановили напередодні, а Марк узявся за нові експерименти з рослинами. Ерліс, як завжди, допомагала їм обом, то подаючи інструменти, то приносячи гілки чи зразки, які знаходила неподалік.

Попри всі труднощі, вони відчували, що стали ближчими один до одного. І, хоча

планета продовжувала кидати їм нові виклики, тепер вони були впевнені: разом вони впораються з будь-якою проблемою.

Наступні кілька тижнів минули в стабільній, але напруженій роботі. Чарлі вдосконалював пастки, перевіряв обігрівачі й утеплював хижку, тоді як Марк заглибився в нові експерименти, намагаючись розкрити таємниці рослин, які вони зібрали. Але найбільш незвичайним стало те, що Ерліс почала поводитися інакше.

Вона стала вередливою, часто не реагувала на команди Марка і Чарлі, а іноді просто зникала в лісі на довгі години. Це викликало занепокоєння.

— Думаєш, вона щось шукає? — запитав Марк одного вечора, коли вони сиділи біля імпровізованого обігрівача.

Чарлі знизав плечима.

— Може. Але мене більше хвилює, що її зникнення збігаються з появою тих дивних звуків з лісу.

Марк кивнув, згадавши глибокі звуки, що доносилися вночі з густих чагарників. Але все пояснилося несподівано. Одного ранку, коли Чарлі закінчував перевірку пасток, а Марк готувався до чергових експериментів, Ерліс повернулася. Але цього разу вона була не сама.

За нею дрібочучи йшли троє невеликих істот, які були її копіями, тільки значно менші. Їхні хвости були ще коротшими, а хутро — не таким густим, але вони явно наслідували матір, яка впевнено вела їх до хижини.

— Ти це бачиш? — прошепотів Марк, від подиву навіть випустивши інструмент із рук.

— Та бачу, бачу... — відповів Чарлі, повільно піднімаючись. — То це вона не просто так зникала.

— Вона привела своїх дитинчат, — додав Марк, схилившись, щоб краще роздивитися новоприбулих.

Дитинчата спочатку зупинилися біля хижини, тримаючись позаду матері. Ерліс повернулася до них і щось тихо засичала, ніби заспокоюючи. Потім вона підійшла ближче до Марка і Чарлі, сівши прямо перед ними, як завжди, і мовчки дивилася, ніби очікуючи їхньої реакції.

— Ну що ж, вітаю нас із поповненням у команді, — пробурмотів Чарлі, дивлячись на малюків, які тепер нерішуче почали підходити ближче.

— Здається, тепер у нас ще більше ротів, які треба годувати, — посміхнувся Марк, хоча в його очах світилася цікавість.

Дитинчата були надзвичайно допитливими. Одне з них, сміливіше, підбігло до Марка і почало обнюхувати його інструменти. Друге сховалося за спиною матері, а третє зупинилося біля гілки й почало щось гризти.

Марк присів, щоб краще роздивитися сміливе дитинча.

— Вони такі ж розумні, як і Ерліс, — сказав він. — Якщо ми зможемо знайти з ними спільну мову, це може стати величезним кроком у наших дослідженнях.

Чарлі, однак, не поділяв його ентузіазму.

— А якщо вони втягнуть нас у ще більші проблеми? Ти ж знаєш, тут усе працює не просто так. Що, якщо їхня поява приверне увагу якихось більших хижаків?

Марк задумався, але потім знизав плечима.

— Не думаю. Ерліс усе це час оберігала нас, навіть коли могла просто піти. Я довіряю їй. І думаю, ми можемо довіряти їм.

Протягом наступних днів дитинчата почали адаптуватися до життя поруч із хижиною. Вони гралися біля дерева, досліджували всі закутки навколо і навіть допомагали Ерліс у зборі матеріалів. Але з їхньою появою з'явилася й інша проблема — вони постійно зникали в лісі й приносили назад різні речі, які іноді були корисними, а іноді викликали тривогу.

Одного разу одне з дитинчат принесло гострий уламок кігтя, розміром із долоню. Чарлі уважно роздивився його.

— Це кіготь... Страйкера? — здивовано запитав він.

Марк кивнув, його очі заблищали від зацікавлення.

— Це можливо. Якщо вони знаходять такі речі, це означає, що десь недалеко є залишки цих істот.

— Або вони їх бачать живими, — відповів Чарлі, стискаючи уламок у руці. — І це вже не так весело.

Ерліс, здається, відчула їхнє занепокоєння. Вона уважно подивилася на Марка, а потім засичала на дитинчат, змушуючи їх припинити гратися.

— Вона все розуміє, — сказав Марк, дивлячись на Ерліс. — Можливо, навіть більше, ніж ми думаємо.

Чарлі тільки зітхнув.

— Тепер у нас новий виклик, — сказав він. — Ми повинні не лише вижити, а й захистити їх. І це значно ускладнює нашу ситуацію.

— Але це й дає нам більше шансів. Вони можуть стати нашими союзниками.

Вони ще довго обговорювали, як їм діяти далі. Зима поступово слабшала, але її наслідки залишалися. Танення льоду приносило нові проблеми, а глибокий ліс приховував усе більше загадок, які чекали на розгадку.

Після кількох тижнів після того, як лід почав танути, Чарлі і Марк нарешті вирішили підняти тему їхнього старого притулку — шатла, який тепер був глибоко під землею, покритий товстим шаром льоду. Танення льоду вже значно просунулося, і вони могли помітити, як ґрунт починає розм'якшуватися. Це пробуджувало надію, що, можливо, їм вдасться дістатися до старого корабля.

Одного ранку, коли Чарлі перевіряв пастки навколо хижки, Марк підійшов до нього із планшетом у руках.

— Ми так і не вирішили, що робити з N.A.S.T.R.O.M.A., — сказав він, сідаючи поруч.

Чарлі зітхнув, обтрусивши руки після роботи з пасткою.

— Ми його покинули не просто так, — відповів він. — Пам'ятаєш, що тоді сталося? Ми ледве вижили. Кисень майже скінчився, системи не працювали, лід замурував двері. Якби ми тоді не втекли на поверхню, ми б тут не сиділи зараз.

— Знаю, — кивнув Марк. — Але подумай, що там залишилося. Корабель ще зберіг частину ресурсів, ми могли б їх використати. Там була наша основна лабораторія, енергетична система, запаси їжі та...

— дім, — закінчив за нього Чарлі, насупившись. — Ти хочеш сказати, що варто спробувати відкопати його?

— Саме так, — твердо сказав Марк. — Ми повинні це зробити. Лід потроху тоне, і ми можемо хоча б спробувати дістатися до нього. Системи ще функціонують, це може кардинально змінити нашу ситуацію.

Чарлі задумався. Ідея була ризикованою, але раціональною. Їхня хижка на дереві була гарним тимчасовим рішенням, але вона не могла повністю замінити безпеку й обладнання корабля.

— Добре, — нарешті сказав Чарлі. — Але спершу треба оцінити, наскільки глибоко він зараз і чи є шанс дістатися до нього без значних втрат часу й ресурсів.

Марк усміхнувся.

— Ось це я хотів почути.

Протягом наступних днів вони почали підготовку до розкопок. Чарлі створив простий буровий інструмент із металевих частин, які вони знайшли під час попередніх зборів. Марк тим часом зайнявся створенням хімічного розчину на основі рослин, який міг би допомогти розтопити залишки льоду навколо місця, де вони припускали знаходилася печерка через яку вони вибралися з N.A.S.T.R.O.M.A.

Ерліс і її дитинчата допомагали, як могли. Вони приносили різні корисні матеріали, зокрема гілки та залишки торішнього моху, який вбирав тепло й міг бути використаний як теплоізоляція для інструментів.

Коли вони нарешті були готові, Марк і Чарлі вирушили до місця, де був похований їхній шатл. Лід на поверхні повністю зник, залишивши лише вологий шар ґрунту. Однак місце, де знаходився N.A.S.T.R.O.M.A., все ще було покрито товстим шаром льоду.

— Виглядає страшніше, ніж я пам'ятаю, — сказав Чарлі, оглядаючи льодовий покрив.

— Але тепер у нас є шанс, — відповів Марк, витягаючи контейнер із розчином, який він створив у лабораторії. — Якщо це спрацює, ми зможемо прорізати верхній шар і дістатися до корпусу.

Вони почали розливати розчин по поверхні льоду. Він миттєво вступав у реакцію, виділяючи тепло й поступово розтоплюючи його. Через кілька днів напруженої роботи вони побачили перші металеві фрагменти корпусу корабля.

— Є контакт, — сказав Чарлі, витираючи піт із чола.

— Це тільки початок, — відповів Марк, дивлячись на оголений шматок корпусу.

Але раптом Ерліс, яка досі мовчки спостерігала за їхньою роботою, почала поводитися неспокійно. Вона вишкірила зуби й тихо засичала в бік лісу. Її дитинчата, які гралися неподалік, миттєво сховалися за її спиною.

— Що з нею? — запитав Чарлі, обертаючись.

— Не знаю, але це щось означає, — відповів Марк, беручи до рук імпровізовану зброю.

З лісу пролунав глибокий, протяжний звук, який вони вже чули раніше. Це був звук хижої тварини.

— Ми не самі, — прошепотів Чарлі, стискаючи металеву трубу.

Туман почав густішати, і з нього почали проявлятися тіні. Марк зрозумів, що це кілька істот, і всі вони рухалися прямо до місця, де вони працювали.

— Це Птероси? — запитав він, намагаючись розгледіти.

— Ні. Це щось інше, — відповів Чарлі, озируючись навколо.

Ерліс голосно засичала, кидаючись між ними і тіннями, ніби захищаючи. Її дитинчата притулилися одне до одного, ховаючись за її спиною.

— Нам потрібно повертатися до хижки, — сказав Марк, з тривогою дивлячись на тіні.

Чарлі неохоче погодився. Вони швидко зібрали інструменти й поспішили повернутися до хижки, залишивши частково розтоплений лід корабель.

Повернувшись до хижки, вони вирішили спланувати наступний похід до корабля. Тепер вони знали, що в лісі все ще залишаються небезпечні істоти, які не терплять чужинців у своїх володіннях.

— Нам потрібно більше пасток і краще озброєння, — сказав Чарлі, дивлячись на Марка.

— А також більше хімічних розчинів, щоб прискорити розкопки, — додав Марк.

— Якщо ми хочемо дістатися до N.A.S.T.R.O.M.A., нам потрібно підготуватися до серйозних випробувань.

— Але ми це зробимо, — твердо відповів Марк. — У нас просто немає іншого вибору.

Наступного вечора, коли Чарлі і Марк сиділи на платформі й відпочивали після важкого дня розкопок, Ерліс раптово почала нервувати. Вона завмерла, стиснувши лапки, і тихо засичала, втупившись у ліс. Її дитинчата миттєво тулилися ближче до її хвоста, наче відчуючи небезпеку.

— Щось не так, — сказав Чарлі, відкладаючи інструмент.

— Мабуть, знову ці створіння, — тихо відповів Марк, підводячись і хапаючи металевий дротик із шипом Торіссентри.

Туман, який раніше був лише тонким серпанком, почав густішати, і з нього знову з'явилися тіні. Силуети були знайомими: ті самі істоти, які прогнали їх від тіла Альфи кілька місяців тому. Марк затамував подих, згадуючи їхню люту поведінку. Вони були великими, значно більшими за людину, їхні довгі лапи закінчувалися гострими кігтями, а масивні "кістяні маски" на головах нагадували шоломи.

— П'ять... шість... ні, їх щонайменше сім, — прошепотів Чарлі, стискаючи саморобну зброю.

— Вони явно не прийшли, щоб поговорити, — додав Марк.

Ерліс, замість того щоб втекти, встала перед Марком і Чарлі, видаючи тонке, але гучне шипіння. Її маленьке тіло напружилося, але її дії були чіткими — вона

намагалася захистити їх.

— Що вона робить? — здивувався Чарлі. — Вона ж надто мала, щоб щось зробити проти таких монстрів!

— Вона, можливо, намагається нас попередити або відволікти їх, — припустив Марк. — Ми не можемо дозволити їй ризикувати!

Істоти почали оточувати хижину, пересуваючись злагоджено й обережно. Вони навчились із минулого разу й уникали пасток із шипів Торіссентри, які досі охороняли периметр. Одна з істот зробила різкий ривок, підстрибнувши ближче до дерева, але Ерліс раптово різко кинулася вперед, швидко вискочивши перед нею, і гучно засичала.

— Ерліс, ні! — крикнув Марк, але було пізно.

Маленька істота виявилася несподівано швидкою. Вона крутилася навколо лап великого хижака, збиваючи його з рівноваги. Її рухи були настільки швидкими й непередбачуваними, що створіння відступило на крок, але в ту ж мить інше зробило спробу атакувати.

Марк схопив дротик із шипом Торіссентри й кинув його в сторону другого хижака. Шип влучив у плече істоти, і вона голосно засичала, відступаючи.

— Її не вистачить, щоб затримати їх усіх! — вигукнув Чарлі, тримаючи трубу в руках. — Треба щось придумати!

Ерліс тим часом повернулася до Марка і Чарлі, легенько штовхнувши їх носом, ніби підказуючи щось.

— Вона хоче, щоб ми відступили в укриття, — сказав Марк, дивлячись на її великі очі, які блищали від напруги.

— Але якщо ми просто закриємось, вони знайдуть спосіб прорватися! — заперечив Чарлі, вказуючи на розбиті частини платформи.

Ще один ривок хижака змусив Марка схопити обігрівач, наповнений хімічною рідиною, яку він раніше використовував для розтоплення льоду. Він різко кинув обігрівач вниз, і коли контейнер розбився, рідина почала розтікатися й виділяти тепло та їдкий запах. Істоти зупинилися, засичавши, але не відступили повністю.

— Це лише затримка, — сказав Марк, тремтячим голосом.

— Тоді давай зробимо її вирішальною, — відповів Чарлі. — Давай підпалимо те, що залишилося від Торіссентри.

Марк швидко кинувся до контейнера з залишками шипів і витягнув кілька. Вони кинули їх вниз, а Чарлі, підпаливши дрібку пального, створив невеликий вогонь. Полум'я швидко розповсюдилося по шипах, і це нарешті змусило істот відступити.

Одна з істот довго дивилася на них своїми блискучими очима, ніби запам'ятовуючи, хто її прогнав. Потім вона повільно відступила в туман разом із рештою.

Ерліс, знесилена, впала на лапи, важко дихаючи. Її дитинчата повільно вибралися зі свого сховку й притулилися до неї, тихо попискуючи.

— Вона ризикувала собою заради нас, — тихо сказав Марк, нахилиючись, щоб обережно погладити її по голові. — Вона не мала цього робити...

— Але зробила, — відповів Чарлі, сідаючи поруч. — Це був урок для нас, Марк. Ми

повинні бути готові до ще більшого наступу.

— Або до того, що вони повернуться зі значно більшою зграєю, — додав Марк, дивлячись у темряву лісу.

Чарлі важко зітхнув, піднімаючись.

— Треба знайти спосіб дістатися до корабля. Інакше в нас не буде шансів вижити тут.

Марк кивнув, дивлячись на спалені шипи й напівзруйновану платформу.

— Ми знайдемо. Іншого вибору просто немає.

Після тієї фатальної ночі, коли істоти, які колись прогнали їх від тіла Альфи, мало не дісталися до хижки, Марк і Чарлі стали ще обережнішими. Їхні дні тепер були заповнені не лише роботою над розкопками шатла чи вдосконаленням укриття, але й пильним стеженням за слідами цих загадкових хижаків.

Вони більше не з'являлися прямо перед хижкою, але сліди їхньої присутності було важко ігнорувати. Кожного ранку, коли Чарлі перевіряв периметр, він знаходив розтриті гілки, сліди гострих кігтів на стовбурах дерев і навіть залишки розірваної здобичі.

— Вони не пішли, — сказав Чарлі одного разу, повертаючись до хижки із занепокоєним виразом обличчя. — Вони просто стежать за нами.

— Думаєш, вони чекають слушного моменту? — запитав Марк, який у цей момент сортував свої записи в лабораторному блокноті.

— Не знаю, — відповів Чарлі, сідаючи поруч із ним. — Але щось мені підказує, що це лише затишшя перед бурею.

Ерліс також була неспокійною. Вона часто зупинялася посеред своїх звичних справ і витріщалася в далечінь, іноді навіть тихо шипіла. Її дитинчата виросли трохи більшими, але так само слідували за нею крок у крок, наче відчували, що кожен крок на цій планеті може бути небезпечним.

Марк тим часом намагався скласти більш детальну карту поведінки цих істот.

— Вони не полюють безладно, — сказав він одного разу, розкладаючи перед Чарлі свої записи. — Подивись. У них є чіткий маршрут. Вони оминають певні райони лісу, але їх постійно тягне до місць, де ми щось залишили або працювали.

— Тобто вони зацікавлені в нас, — зробив висновок Чарлі.

— І не лише в нас, а й у тому, що ми робимо, — додав Марк. — Це ніби вони... тестують нас.

— Або готуються до чогось більшого, — похмуро відповів Чарлі.

Дні зливалися в один довгий і виснажливий марафон. Танення льоду відбувалося дуже повільно, залишаючи по собі калюжі й багно. Це робило роботу з розкопками шатла ще більш складною. Вони часто знаходили уламки льоду і затоплені відсіки, які були майже неможливі для доступу без серйозного обладнання.

Чарлі почав працювати над створенням додаткового інструмента, щоб пришвидшити розкопки. Він назвав це "буром Марка" — як жарт, хоча сам Марк підозрював, що це насмішка через його схильність вигадувати експериментальні речі.

— Справді? "Бур Марка"? — запитав Марк із саркастичною усмішкою.

— Ну а чому ні? — відповів Чарлі, сміючись. — Якщо він не працюватиме, я завжди зможу звинуватити тебе.

Попри жарти, робота йшла важко. Танення льоду часто змінювалося різкими перепадами температури, коли вода замерзала знову, створюючи товсті кірки. Це змушувало їх постійно починати спочатку.

Їжа також почала закінчуватися. Запаси сухпайків із шатла були майже на нулі, і навіть Ерліс із дитинчатами вже не могли знайти нічого їстівного в лісі.

— Нам потрібно розробити нову систему пошуку їжі, — сказав Марк, розглядаючи залишки запасів.

— Система пошуку? Це звучить як "йди до лісу і надійся, що тебе не з'їдять", — буркнув Чарлі.

— Щось типу того, — усміхнувся Марк.

Чарлі, однак, почав розробляти просту риболовну пастку біля замерзлої річки, яка тепер почала звільнятися від криги. Йому вдалося спіймати кілька місцевих "риб", які мали незвичний вигляд, але після перевірки Марк підтвердив, що вони їстівні.

— Вони нагадують щось середнє між кальмаром і жабою, — сказав Марк, роздивляючись одну з риб. — Але, здається, вони безпечні.

— Тоді, можливо, це наш новий делікатес, — відповів Чарлі, кидаючи одну з риб на імпровізований гриль.

До кінця зими, коли товстий лід нарешті зник, Марк і Чарлі почали бачити більше руху в лісі. Альфи й інші великі істоти поверталися на свої території, але тепер їхня поведінка була ще більш настороженою. Вони не підходили близько, але їхні реви розносилися по всьому лісу, нагадуючи, хто тут справжні господарі.

Ерліс із дитинчатами також стали більш обережними. Вони тепер рідше відходили від хижини й проводили більшість часу поруч із людьми. Марк помітив, що вона постійно розглядає ліс, ніби чекаючи чогось.

— Вона щось знає, — сказав він Чарлі одного вечора, коли вони сиділи на платформі й спостерігали за лісом.

— І це нас не радує, — відповів Чарлі, кидаючи останній погляд на багаття. — Зима закінчується, але я не думаю, що проблеми теж.

— Ні, проблеми лише починаються, — тихо додав Марк, дивлячись на далекі вогні, які мерехтіли в лісі.

І вони обидва знали, що наступний сезон принесе їм нові випробування.

Паралельна історія: Таємний схов

"Ніка обережно розклала свої речі в дальній частині печери, де було трохи тепліше, і почала формувати собі невелике ліжко з моху та кількох рослин, які виглядали досить м'якими. Хоча в неї ще були сухпайки, їх було небагато — максимум на три або чотири дні. Вона знала, що їй потрібно думати про їжу на довший термін, інакше вони з Фірлісом просто не переживуть це.

Вона витягнула кілька залишків їжі, міркуючи, що саме слід робити далі.

Занурена в роздуми, Ніка навіть не помітила, як Фірліс неспішно рушила вглиб печери. Тваринка знову діяла так, ніби мала чітке уявлення, куди йти. Ніка швидко зібралася і вирушила за нею, взявши з рюкзака листок папороті — хоч і не дуже яскраве світло, але хоч якесь освітлення в цій темряві.

Фірліс вела її через вузький коридор печери, і Ніка невідривно стежила за її рухами. Здається, тваринка вела її до чогось важливого. І, зрештою, вони дісталися до маленької затоки, де протікала річка. Вода була чиста і прозора, а у її водах плавали риби — багато риби. Ніка вдивлялася у це природне багатство, відчуваючи, як її шлунок протестує від голоду, але разом з тим розуміючи, що їй не можна вбивати більше, ніж потрібно.

"Не можна забирати все, " — подумала Ніка. Вона знала, що це місце, ймовірно, є єдиним для таких, як вона та Фірліс. В інших тварин може бути той самий інстинкт — знайти укриття і їжу. Якщо забрати всю рибу, наступного разу вони не знайдуть тут нічого. Вона повинна була діяти розважливо, аби не перебити природний баланс цього місця.

Ніка обережно присіла, спостерігаючи, як риба рухається у воді. Зібравшись з силами, вона сходила по спис і почала обережно готуватися до лову, маючи на меті лише задовольнити найбільш нагальну потребу — їжу на найближчі дні.

Водночас її погляд знову впав на протилежний берег річки, і Ніка затамувала подих. Там, серед темних силуетів, була інша тварина. Це була істота, яка чимось нагадувала Фірліса, але виглядала дещо інше — більша, з іншою формою хвоста, темнішою шерстю і більш масивними лапами. Вона сиділа, спостерігаючи за Нікою, і хоча здавалося, що вона не була агресивною, Ніка все ж відчула в її погляді певну настороженість. Тварина не рухалася, лише стежила за ними з відстані.

"Що це?" — прошепотіла Ніка, здивована тим, що побачила. Вона була певна, що Фірліс не одна така істота в цьому світі, але ця зустріч була несподіванкою. І чи була це загроза? Чи просто ще одна тварина, яка також шукає притулок?

Ніка відчула, як серце почало битися швидше. Їй потрібно було зробити вибір: чи буде вона намагатися спілкуватися з цією новою тваринкою, чи просто давати спокій і продовжити свою справу. Але зараз їй було важливо більше думати про їжу, і поки що вона вирішила не підходити до нової істоти, а дочекатися, чи не вирішить сама наблизитися.

Зосередившись на ловлі, Ніка все ще відчувала погляд незнайомця за собою, але повернулася до своєї справи. І хоч вона не знала, як саме розвиватиметься ситуація, вона відчула, що їй треба діяти обережно, адже вона не була одна в цьому світі."

Розділ 14: Зміни не завжди корисні.

Зима, яка здавалася нескінченною, почала здавати свої позиції. Температура підвищувалася, товстий шар льоду повільно танув, але це приносило з собою нові виклики.

Величезний 8-метровий шар льоду, що покривав землю всю зиму, нарешті розтанув. Але замість полегшення це принесло Марку і Чарлі нову проблему. Їхня

хижка, побудована на дереві, тепер опинилася високо над землею. Вони могли лише дивитися вниз, не маючи жодного способу спуститися.

Лід не просто розтавав — він випаровувався, залишаючи в повітрі густий, важкий туман, від якого все навколо ставало мокрим і слизьким. Дерево, на якому вони збудували свою хижку, тепер було вкрито тонким шаром слизької вологи

Чарлі, розглядаючи дерево, зітхнув і сів.

— От і маєш. Ми прожили найжорстокішу частину зими, пережили напад Птероса, і тепер нас підкорить звичайна відсутність мотузки, — пробурмотів він, розчаровано витираючи чоло.

— У нас точно нічого немає? — запитав він.

Чарлі хитнув головою.

— Нічого довгого чи достатньо міцного, щоб витримати нашу вагу. Хіба що ти знаєш, як виростити мотузку за кілька годин?

Марк задумливо подивився вниз, потім на дерево, а потім знову вниз.

— Ну, виростити мотузку я, звісно, не зможу, але в мене є одна ідея, — нарешті сказав він, трохи вагомо.

Чарлі підняв брову, уважно дивлячись на друга:

— О, тільки не кажи, що ти знову хочеш використати якусь рослину.

— Саме це я і збираюся запропонувати, — відповів Марк із хитрим усміхом. — Згадай "Струнатон".

— Струнатон? Це та рослина з надміцними волокнами, яку ти тестував у лабораторії?

— Саме так. Її волокна тонкі, але міцні. Якщо зібрати достатньо, ми зможемо зробити міцну мотузку, щоб спуститися вниз.

— Ти хочеш сказати, що ми будемо шукати рослину, яка росте на землі, тоді як ми застрягли на дереві? Чудова ідея, Марк, просто блискуча! — саркастично відповів Чарлі.

— Зачекай, у мене є невеликий запас у лабораторії, — відповів Марк, ігноруючи сарказм.

— І скільки цього "невеликого запасу"? — запитав Чарлі, схрещуючи руки.

— Ну... не так багато, але якщо ми змішаємо його з волокнами, які залишилися від наших старих проєктів, то, можливо, цього вистачить.

— А "можливо" нас якраз і не влаштовує, Марк, бо якщо мотузка порветься, ми перетворимося на пляму на землі.

— Не перетворимося, якщо все зробимо правильно, — сказав Марк, уже прямуючи до лабораторії.

Протягом наступних кількох годин Марк і Чарлі працювали разом, використовуючи все, що могли знайти. Марк дістав свої запаси волокон Струнатону і почав плести їх разом із волокнами інших матеріалів, зібраних у хижці.

Чарлі, тим часом перевіряв міцність кожної секції, яку вони створювали. Він не довіряв мотузці на 100%, тому вирішив додатково зміцнити її вузлами.

— Якщо ця штука не витримає, я тебе першим спущу вниз, — буркнув Чарлі, перевіряючи черговий вузол.

— Якраз тому вона витримає, — відповів Марк, зосереджено працюючи. — Бо я не хочу опинитися в ролі тестувальника.

Після кількох годин інтенсивної роботи мотузка була готова. Вона виглядала трохи дивно: нерівна, з різними відтінками волокон, але, здавалося, була досить міцною.

— Ну що, випробуємо? — запитав Марк.

— Ти впевнений, що вона витримає? — запитав Чарлі, дивлячись на мотузку з підозрою.

— Абсолютно. Ну, майже, — додав Марк, трохи менш впевнено.

— Прекрасно. Тоді ти перший, — сказав Чарлі, відступаючи.

— Ні, ні, я ж її створив, тому краще, щоб ти перевірів, — швидко відповів Марк.

Чарлі скептично подивився на друга, але все ж таки вирішив прийняти виклик.

Чарлі міцно прив'язав мотузку до однієї з товстих гілок і повільно почав спускатися. Мотузка скрипіла, але тримала.

— Тримайся міцно! — крикнув Марк згори.

— Серйозно? А я думав, треба розслабитися! — вигукнув Чарлі у відповідь, обережно спускаючись униз.

Марк напружено стежив за кожним рухом Чарлі, поки той не досяг землі.

— Живий! — вигукнув Чарлі, піднявши руки догори.

— Тоді я йду! — сказав Марк, прив'язуючи мотузку до себе.

Він почав спускатися повільніше, ніж Чарлі, зупиняючись майже після кожного кроку.

— Якщо ти будеш рухатися ще повільніше, ми тут до вечора пробудемо, — буркнув Чарлі знизу.

— Я просто тестую міцність, — відповів Марк, продовжуючи спуск.

Коли він нарешті досяг землі, вони обидва полегшено видихнули.

— Ну що, тепер у нас є офіційна "мотузка виживання", — пожартував Марк, дивлячись на їхній витвір.

— Тільки щоб ти знав, я більше не довіряю твоїм "майже готовим" ідеям, — сказав Чарлі, махаючи на нього пальцем.

Ерліс, яка весь цей час спостерігала за ними зі своїми дитинчатами, задоволено застрибала навколо. Її вигляд ніби натякав, що вона з самого початку знала, що все буде добре.

Коли вони вже готувалися повернутися до роботи над розкопками шатла, Чарлі помітив дещо дивне. Ліс, який раніше здавався спокійним після зими, тепер був занадто тихим.

— Щось не так, — сказав він, зупиняючись і вдивляючись у туман між деревами.

— Знову ці створіння? — запитав Марк, нахилиючись, щоб підняти дротик із Торіссентри.

— Можливо. Або щось гірше, — відповів Чарлі, напружено вдивляючись у тінь, яка

повільно рухалася між деревами.

— Гаразд, повертаймось до шатла. Нам потрібно підготуватися, якщо це ще одне "випробування виживання", — сказав Марк, хапаючи Ерліс на руки.

— Вперше з тобою погоджуюся, — кивнув Чарлі, розвертаючись і рухаючись у бік безпечного укриття.

Здавалося, новий сезон приносив із собою нові, ще більші виклики.

Повернувшись до шатла, Марк і Чарлі усвідомили, що роботи було не менше, ніж під час зими. Хоча шатл залишався їхнім основним укриттям, він ніколи не був повністю адаптований до їхніх потреб. Тепер, коли лід зник, з'явилася нагальна потреба модернізувати все, що можна було модернізувати.

— Шатл у нас наче й робочий, але він зовсім не підлаштований під такий тривалий період виживання, — сказав Чарлі, коли вони ввійшли всередину. — Якби я знав, що нам доведеться провести тут стільки часу, зробив би більше модифікацій із самого початку.

Марк кивнув, оглядаючи накопичену пилюку в кутах кают і нерівномірно працюючі системи.

— По-перше, нам треба почистити сонячні панелі. Вони покриті не лише льодом, що залишився після зими, але й шаром пилу та бруду, які блокують сонячне світло.

— Згідний, — сказав Чарлі, відкриваючи технічний планшет, щоб перевірити поточний рівень енергії, що виробляють панелі. — Зараз вони працюють на 60% потужності. Якщо не почистимо, то в нас навіть генератор не витягне всі твої лабораторні ігрища.

Марк, ігноруючи сарказм, додав:

— Нам треба більше панелей. Я тепер працюватиму з комп'ютером, і споживання енергії збільшиться.

— Добре, — кивнув Чарлі, хоч і зітхнув. — Я знаю, де можемо дістати додаткові панелі. Якщо ми дістанемося до уламків одного із супутників, які збереглися після аварії, то зможемо їх встановити.

— Тоді завтра вирушимо, — сказав Марк. — Але спочатку треба почистити ті панелі, що вже є.

Вони швидко розділили обов'язки. Чарлі зайнявся панелями, взявши інструменти для очищення, а Марк продовжив працювати над налаштуванням свого нового комп'ютера. Ерліс, яка весь час стежила за їхньою діяльністю, спокійно сиділа на своєму місці, спостерігаючи за Чарлі, коли той заліз на дах шатла.

Чарлі зіткнувся з тим, що панелі покривали не лише пил і залишки льоду, а і якась дивна плівка, схожа на затверділий слиз.

— Що це ще за гидота? — пробурмотів він, намагаючись зішкребти її.

Марк, який саме піднявся до нього, поглянув на слиз.

— Це може бути залишок "Кристалічних грибів". Пам'ятаєш, я їх вивчав? Вони виділяють слиз, який захищає їх від холоду.

— Чудово, — з сарказмом відповів Чарлі, — тепер наші панелі захищені від холоду,

але й від сонячного світла теж.

Марк лише посміхнувся і простягнув йому один із хімічних розчинів, які нещодавно виготовив.

— Це повинно допомогти. Просто нанеси на панелі, і слиз розчиниться.

Чарлі неохоче взяв розчин і почав працювати. Слиз дійсно розчинявся, але робота була повільною, і через кілька годин він був виснажений.

— Здається, все, — сказав Чарлі, коли остання панель була очищена. — Зараз вони працюватимуть краще.

Наступного дня вони вирушили до уламків супутника. Подорож була нелегкою, але їм вдалося знайти кілька цілих сонячних панелей. Повернувшись на шатл, Чарлі зайнявся їхньою інтеграцією в існуючу систему.

— Якщо все піде за планом, енергії вистачатиме і для лабораторії, і для обігріву, — сказав Чарлі, підключаючи нові панелі.

— А якщо не вистачить? — запитав Марк, спостерігаючи за його роботою.

— Тоді почнеш заряджати генератори вручну, — відповів Чарлі з посмішкою.

Марк засміявся, хоча думка про ручну роботу його не втішала.

Після підключення додаткових панелей енергія зросла до 60% від максимального рівня. Марк був задоволений, оскільки тепер міг без проблем працювати з комп'ютером і навіть увімкнути додаткове обладнання для своїх дослідів.

Чарлі, з іншого боку, був радий, що нарешті зменшив ризики енергетичного голоду.

— Слухай, ми почали перетворювати цей шатл на справжню автономну базу, — сказав він одного вечора, коли вони обидва сиділи біля імпровізованого обігрівача.

— Інакше ми просто не виживемо, — відповів Марк, дивлячись на список своїх нових проєктів.

Тепер, коли шатл став більш енергоефективним, вони могли зосередитися на наступних завданнях — адаптації до змін клімату та пошуку нових способів виживання на цій непередбачуваній планеті.

Марк і Чарлі зібрали все необхідне для подорожі: інструменти, зброю, базові припаси їжі та води. Їхньою метою було зібрати сонячні панелі з уламків ще п'яти супутників, які, згідно з картами й сигналами, знаходилися в різних куточках планети. Вони знали, що подорож не буде легкою, але реальність перевершила всі їхні очікування.

День перший: Проколоте колесо

Їхній транспортний засіб, який Чарлі лагодив і вдосконалював майже пів року, тепер був єдиним способом пересування. Перші кілька годин дороги здавалися навіть занадто простими: рівна місцевість, без істот чи перешкод. Але це було лише затишшя перед бурею.

Раптом транспорт почав трусити. Чарлі відчув, що щось не так, і зупинив машину.

— Чудово! — буркнув він, виходячи з кабіни. — Проколоте колесо!

— Як? Ми ж ні на що не наїжджали, — здивувався Марк, озираючись на дорогу.

— Виглядає так, ніби це... — Чарлі нахилився, щоб краще роздивитися, — шматок

чужої кістки!

Виявилося, що вони проїхали через залишки істоти, схожої на маленького Страйкера. Його уламки кігтів пробили шини.

Марк витер піт із чола.

— Це жарт? Ми навіть не проїхали й десяти кілометрів!

Чарлі закотив очі й дістав інструменти для ремонту. Це забрало кілька годин, під час яких Марк стояв на сторожі з автоматом у руках. Він помітив, як на відстані в лісі миготіли очі якоїсь істоти, але вона не наближалася.

— Готово, — нарешті сказав Чарлі, піднімаючись із землі. — Але далі будемо їхати обережніше.

День другий: Урвища й пастки природи

Дорога до другого супутника виявилася ще складнішою. Їхній шлях перегородило величезне урвище, через яке не було жодного мосту чи природної переправи.

— Ми це об'їдемо, — сказав Чарлі, дивлячись на карту.

— Але об'їзд забере пів дня, — заперечив Марк, — а паливо не нескінченним.

— Альтернатива — стрибнути прямо в безодню. Твої ідеї краще? — огризнувся Чарлі.

Об'їзд виявився ще більшим випробуванням. Їм довелося рухатися вузькими лісовими стежками, де транспорт час від часу майже зачіпав дерева. До того ж вони кілька разів чули дивні звуки, що нагадували гарчання.

— Це щось нас переслідує, — сказав Марк, озируючись назад.

Чарлі лиш хмикнув і натиснув на педаль газу. Коли вони нарешті вибралися з лісу, вже почало сутеніти. Їхня дорога тепер пролягала через ділянку з дивними пагорбами, що скидалися на стародавні утворення з льоду та каменю. Машина кілька разів глухла через нерівності, але їм вдалося досягти місця падіння другого супутника.

Панелі були вцілілими, але їх важко було демонтувати через обмерзлі кріплення. Чарлі й Марк працювали до пізньої ночі, поки нарешті не закріпили нові панелі на транспорті.

День третій: Переправа через річку

Третій супутник знаходився за річкою. Марк ще на початку шляху висловив свої сумніви щодо того, як вони її перетнуть, але Чарлі запевнив, що їхній транспорт обладнаний для неглибоких водних переправ.

— Ми просто поїдемо прямо, — сказав Чарлі, коли вони наблизилися до річки.

— А якщо це болото? — запитав Марк.

— Це ти зрозумієш, коли ми застрягнемо, — відповів Чарлі з сарказмом і почав їхати.

Переправа виявилася складнішою, ніж очікувалося. Грунт під водою був слизьким, і колеса кілька разів пробуксовували. Марк сидів напружено, тримаючи зброю в руках, і вглядався у воду.

— Щось рухається, — сказав він тихо.

— Де? — Чарлі зупинився, намагаючись роздивитися.

Раптом із води вигулькнула велика тварина, схожа на суміш вугра й крокодила. Вона спробувала вхопити заднє колесо, але Чарлі натиснув на газ, і машина вирвалася з пастки.

— Ось чому я не люблю воду! — закричав Марк, оглядаючись назад.

День четвертий: Напад і втеча від Страйкера

Коли вони вирушили за четвертим супутником, їх почала переслідувати велика тварина. Спочатку вони подумали, що це один із Птеросів, але швидко зрозуміли, що це Страйкер. Його гігантське тіло легко пробиралося крізь дерева, і він наближався до них із кожною секундою.

— Газу! — закричав Марк, тримаючи автомат.

Чарлі тиснув на педаль до кінця, але Страйкер був дуже швидким. Машина підстрибувала на нерівностях, і здавалося, що вони от-от перевернуться. Марк стріляв у звіра, але той навіть не сповільнювався.

— Ми його не відірвемося! — крикнув Чарлі.

— Ліворуч! — вигукнув Марк, помітивши вузький прохід між деревами.

Чарлі повернув, і машина ледве пройшла, але Страйкер зупинився, не змірявши ширину проходу. Він ревів від злості, а Марк і Чарлі вирвалися з небезпеки.

Після кількох днів складнощів вони нарешті повернулися до шатла. На транспорті було закріплено всі панелі, але вони обидва виглядали вкрай виснаженими.

— Я більше ніколи не хочу чути слова "сонячна панель", — пробурмотів Чарлі, падаючи на крісло в капітанському містку.

— А я більше не хочу бачити Страйкерів, — відповів Марк, витираючи піт. — Але принаймні тепер у нас вистачає енергії на все.

— Якщо після всього цього панелі ще й працюватимуть, — додав Чарлі, заплющуючи очі.

Попри всі труднощі, вони досягли мети, але планета вкотре нагадала їм, наскільки жорстока і непередбачувана вона може бути.

Наступного ранку, коли Марк і Чарлі прокинулися, їх чекала чергова неприємність. Система шатла почала хаотично вимикати різні відсіки. Світло то гасло, то знову вмикалося, а на головному пульті миготіло повідомлення про критичну помилку в системі електропостачання.

— Що за чортівня? — пробурмотів Чарлі, швидко надягаючи робочий комбінезон і біжучи до капітанського містка.

Марк уже сидів перед монітором, намагаючись зрозуміти, що сталося.

— Панелі видають помилку. Я не знаю, в чому справа, але здається, це пов'язано з перевантаженням.

— Як це можливо? — Чарлі наблизився до монітора і почав аналізувати дані. — У нас же ще є запас потужності, або принаймні був.

— Я перевіряв учора, все працювало, — відповів Марк, знизуючи плечима. — Може, проблема в нових панелях?

Чарлі швидко ввів кілька команд, і система видала довгий список попереджень.

— Ось, дивись. Виявляється, частина панелей перегрівається. Це через ті дивні кріплення, які ми не перевірили, — пояснив він. — Якщо ми не відключимо хоча б одну, система може повністю вийти з ладу.

— Але без ще однієї панелі ми не зможемо забезпечити все шатлове обладнання, — зауважив Марк.

— Я знаю, — сказав Чарлі, глибоко вдихнувши. — Але в нас є ще один пріоритет: аванпост для очищення води. Без води ми довго не протягнемо.

Марк кивнув. Він розумів, що Чарлі мав рацію. Їхні ресурси були обмежені, і доводилося робити вибір між енергопостачанням шатла та будівництвом бази біля річки.

Чарлі одразу взявся до роботи. З інструментами в руках і планшетом для моніторингу стану системи, він піднявся на дах шатла. Сонячні панелі виглядали непошкодженими, але їхній стан був далекий від ідеального.

— Це займе деякий час, — сказав він Марку, який стояв унизу й дивився на нього з хвилюванням.

— Тільки будь обережним. Якщо щось піде не так, то ми втратимо більше, ніж одну панель, — відповів Марк.

— Ти думаєш, я цього не розумію? — пробурмотів Чарлі, підключаючи інструмент для демонтажу.

Процес зайняв близько двох годин. Після того як панель була знята, Чарлі обережно перемістив її вниз за допомогою ременів.

— Тепер її треба відвезти до річки, — сказав він, витираючи піт із чола. — І цього разу я поїду сам. Тобі краще залишитися тут і спробувати розібратися з іншими панелями.

— Ти впевнений? — запитав Марк.

— Так. Якщо щось піде не так, ти зможеш перезавантажити систему або хоча б розв'язати проблему з основним живленням.

Марк не став сперечатися, але його тривога була помітна.

Чарлі завантажив панель на транспортний засіб і вирушив до річки. Дорога, як завжди, була непростою. Вузькі стежки, слизькі після танення льоду, і невідомі звуки з лісу змушували його бути насторожі.

На півдорозі він почув гучне тріскання з боку дерев. Зупинившись, Чарлі побачив, як щось велике й швидко пробігло вдалині між деревами.

— Сподіваюся, це не Страйкер, — пробурмотів він, стискаючи автомат, який лежав поруч на сидінні.

Дорога через річку, як завжди, була проблемною. Вода піднялася через танення льоду, і переправа стала ще небезпечнішою.

— Ну, поїхали, стара залізяко, — сказав Чарлі, включаючи режим підвищеного приводу.

Машина важко рушила вгору по слизькому дну річки, час від часу пробуксовуючи. Чарлі чув, як металеві кріплення панелі скриплять від напруги.

— Якщо вона зараз упаде, я більше ніколи не буду працювати з Марком, — пробурмотів він сам собі.

Нарешті переправа вдалася, але Чарлі зітхнув із полегшенням тільки тоді, коли дістався до сухого берега.

Коли Чарлі дістався до річки, він знову оглянув місце, яке раніше вибрав для аванпосту. Хоча зима залишила свій слід, земля навколо виглядала придатною для будівництва.

Він розвантажив панель і почав встановлення. Це було не просто: кріплення відмовляли, час від часу щось не стикувалося, а Ерліс, яка прибігла за ним, кілька разів мало не зіпсувала конструкцію, чіпляючи лапами дроти.

— Ти можеш хоч раз не допомагати? — буркнув Чарлі, відсуваючи її від своїх інструментів.

Після кількох годин роботи панель була встановлена. Сонячне світло заломлювалося в її поверхні, і Чарлі відчув хвилю задоволення.

— Ось і все. Тепер у нас є енергія для очищення води, — сказав він, записуючи щось у планшеті.

Але раптом із боку річки почувся знайомий звук. Гучний сплеск і важкі кроки змусили його схопити автомат.

— Тільки не знову, — пробурмотів Чарлі, розвертаючись у бік звуку.

З води почала підійматися велика тварина, схожа на суміш алігатора і сома. Її очі блищали, а зуби відбивали сонячне світло.

Чарлі, не роздумуючи, вистрілив кілька разів, змушуючи істоту відступити. Але, судячи з її поведінки, це був лише початок.

— Нам тут не раді, — пробурмотів він, сідаючи в машину й готуючись до зворотного шляху.

Коли він повернувся на шатл, Марк зустрів його з полегшенням.

— Ну як?

— Панель встановлена, але... проблеми з місцевими "сусідами", як завжди, — відповів Чарлі, втомлено сідаючи на стілець.

— Гаразд, тепер, коли з водою все майже вирішено, треба закінчити з панелями на шатлі, — сказав Марк.

— Вгадай, хто буде це робити, — саркастично відповів Чарлі, але все ж із посмішкою.

Вони знали, що попереду ще багато роботи, але кожен крок наближав їх до виживання на цій ворожій планеті.

Чарлі нарешті завершив будівництво аванпосту. Міцна конструкція стояла неподалік річки, готова витримати будь-які негаразди. Він добре укріпив стіни, зробив надійну платформу для обладнання й навіть встановив імпровізовану антену для локального зв'язку з шатлом. Але найважливіше — система фільтрації води, без якої вся робота не мала сенсу, ще не була готова.

Чарлі сидів усередині аванпосту, розглядаючи креслення фільтраційної системи,

які він намалював на планшеті. Марк надіслав йому кілька ідей, використовуючи свої знання про хімічний склад води та місцевих рослин.

— Якщо ми використаємо "Кристалічну Аретту", її природні властивості дозволять знизити токсичність води на первинному етапі, — сказав Марк через рацію. — Але тоді нам потрібні хімікати для остаточної обробки.

— У нас залишилось небагато хімікатів, — відповів Чарлі, розглядаючи запаси, які привіз із собою. — Може, ти знайдеш спосіб використати менше?

— Я подумаю, — буркнув Марк, хоча в його голосі відчувалася втома.

Паралельно вони продовжували працювати над проблемою шатлової електрики. Після кількох днів роботи їм вдалося виявити, що причина була в неправильному розподілі навантаження між старими й новими панелями. Одна з нових панелей, які вони під'єднали під час останньої експедиції, мала дефект у регуляторі потужності.

— Ця панель просто "вкидає" в систему стільки енергії, що вона не знає, що з нею робити, — пояснив Чарлі, коли вони разом із Марком аналізували проблему.

— Чому це звучить так, ніби вона намагається нас "підсмажити"? — запитав Марк.

— Бо саме це вона й робить, — відповів Чарлі. — Треба відключити цей регулятор і замінити його. Інакше вся система знову почне вимикатися.

Процес ремонту виявився непростим. Чарлі мусив вручну переналаштувати систему, одночасно координуючи свої дії з Марком, який сидів на головному пульті шатла.

— Тепер перевіримо! — крикнув Чарлі, стоячи під палючим сонцем біля панелей.

Марк натиснув кілька кнопок на пульті, і вся система ожила. На екрані з'явився рівний потік енергії.

— Готово! — зітхнув Чарлі, витираючи піт із чола. — Більше жодних вимкнень.

— Я б не був таким упевненим, — усміхнувся Марк. — Але принаймні цього разу ми зможемо працювати без сюрпризів.

Коли проблему з панелями було вирішено, Чарлі повернувся до аванпосту, щоб завершити фільтраційну систему. За кілька днів роботи вони з Марком змогли побудувати робочу модель.

Марк запропонував розділити фільтрацію на три етапи:

- Механічна фільтрація. Використання дрібної сітки для затримки великих частинок і органічних залишків.
- Рослинна обробка. Використання "Кристалічної Аретти" та інших місцевих рослин для зниження токсичності води.
- Хімічне очищення. Завершальний етап із застосуванням запасів хімікатів для видалення залишкових шкідливих елементів.

Коли вони вперше запустили фільтр, вода повільно почала проходити через усі етапи. Вони стояли біля резервуара, затамувавши подих.

— Ну що, перевіряємо? — запитав Чарлі, тримаючи невеликий контейнер із водою.

— Ти перший, — пожартував Марк, але одразу ж під'єднав пристрій для аналізу

складу. Через кілька хвилин результати з'явилися на екрані.

— Вода безпечна для споживання, — сказав Марк із полегшенням.

— Нарешті, — зітхнув Чарлі. — Це означає, що ми більше не залежимо від запасів шатла.

Повернувшись на шатл, вони сіли за столом і почали обговорювати наступні кроки.

— Ми маємо два ключові завдання, — сказав Чарлі, розглядаючи свої записи. — Перше: забезпечити стабільну роботу всіх систем шатла, бо ми досі на нього покладаємось. І друге: розширити можливості аванпосту, щоб зробити його самостійною базою.

— А ще нам треба більше інформації про цю планету, — додав Марк. — Я хочу дослідити, що саме викликає такі дивні зміни клімату й чому місцеві істоти настільки унікальні.

— Це цікаво, але давай спершу виживемо, а потім уже займемося наукою, — відповів Чарлі, усміхнувшись.

Хоч труднощі не закінчувалися, вони відчували, що поступово перемагають цю планету. Кожен новий виклик змушував їх знаходити нові рішення й робив сильнішими. Але вони знали: попереду ще багато несподіванок.

Через кілька днів після запуску системи очищення води, Чарлі та Марк почали відчувати незвичні симптоми. Спочатку це було незначне свербіння в очах, але з кожним днем ситуація погіршувалася. Шкіра ставала червоною, а очі сльозилися. Обоє почали чхати, і незабаром їхні носи заповнились слизом.

— Я не можу більше це терпіти! — вигукнув Чарлі, протираючи очі рукавом. — Це якась зараза!

Марк сидів на столику, розглядаючи свої записи. Він підняв голову, помітивши страждання Чарлі.

— Це може бути алергія, — сказав він, більше думаючи вголос. — Рослини, що почали пробиватися після зими, можуть виділяти спори, схожий на пилок, і наша система дихання не адаптована до такого.

Чарлі подивився на нього здивовано.

— Що ти маєш на увазі? Пилка, як у квітів?

— Так, тільки це не квіти, а рослини, які адаптувались до цієї планети, — пояснив Марк. — Вони виділяють частки, що можуть викликати алергічну реакцію у нас, оскільки ми ніколи не стикалися з таким типом пилку.

Чарлі проковтнув гіркий осад і вийшов на вулицю, намагаючись подихати свіжим повітрям. Ліс, як і раніше, здавався спокійним, але тепер кожен крок видавався йому важким. Пилок зависав у повітрі, і Чарлі відчував, як він все більше дихає важче.

— Ти правий, це неймовірно! — крикнув Чарлі, хапаючи себе за груди. — Ми не можемо знову йти в ліс, поки не розв'яжемо цю проблему!

— Я знаю. Потрібно розібратися з тим, що саме викликає алергію, і як з цим боротися. Можливо, є рослини, які можуть нейтралізувати ці спори, або хоча б зменшити його ефект. — Марк також вийшов до Чарлі, його обличчя було зморщене від

незручності. — Інакше нам не вижити.

Чарлі зітхнув і повернувся до шатла.

— Може, нам не варто було так часто знаходитися на відкритому повітрі, — промовив він, обтираючи піт із чола. — Я відчуваю, як мої легені заповнюються цим пилом. Ми не маємо жодної системи фільтрації повітря.

Марк подивився на нього й похитав головою.

— Це не просто пилок. Це, мабуть, частина біологічного циклу місцевої флори. Все, що виживає тут, еволюціонувало так, щоб адаптуватися до цих умов. І ми... просто втрутилися в цей цикл, — пояснив Марк, розглядаючи свої записи в планшеті. — Я дам точну відповідь, коли закінчу аналіз, але очевидно, що система дихання має бути адаптована. В іншому разі ми просто не виживемо.

— Добре, — зітхнув Чарлі, — але я не можу більше терпіти цей стан. Я займусь побудовою системи фільтрації для повітря, щоб ми могли хоча б дихати нормально.

Марк кивнув, хоча сам був досить втомлений. Йому ще потрібно було провести додаткові дослідження рослин, щоб точно визначити, що саме викликає ці алергічні реакції.

Створення системи фільтрації повітря

Через кілька днів роботи Чарлі вдалося створити перший прототип фільтра для повітря. Він використовував місцеві рослини, які збирав за час їхнього перебування, щоб нейтралізувати пилок, і поєднав їх із системою очищення повітря на шатлі.

— Це працюватиме, — сказав Чарлі, коли він встановив перший фільтр. — Тепер потрібно просто перевірити, чи зменшиться рівень алергенів. І якщо буде ефект, ми можемо побудувати більшу систему для всього шатла.

Марк теж займався своїми дослідженнями. За цей час він зміг ідентифікувати кілька рослин, які можуть бути корисними для лікування алергії, і вже вирощував невеликі посадки в лабораторії шатла.

— І що ти думаєш? — запитав Чарлі, сидючи поруч. — Чи справді ці рослини допоможуть нам з алергією?

Марк подивився на нього з серйозним виразом обличчя.

— Я думаю, що вони допоможуть. Але, як і в усьому на цій планеті, нам потрібно буде кілька днів, щоб побачити результати. Тому давай не будемо поспішати. Якби ми були на Землі, у нас була б ціла лабораторія для таких тестів. Тут... ми просто маємо спробувати все, що можемо.

Після кількох годин експериментів Чарлі та Марк нарешті змогли побудувати робочу систему фільтрації для повітря. Вони приєднали її до шатла та запустили.

Через кілька хвилин Чарлі відчув різку зміну. Повітря стало набагато чистішим, і йому стало легше дихати. Марк також виглядав значно краще.

— Це працює! — вигукнув Чарлі, не вірячи своїм відчуттям.

— Ти що, забув про мої геніальні ідеї? — усміхнувся Марк.

Марк і Чарлі обидва відчули полегшення. Проблема з алергією була тимчасово вирішена, але це була лише частина великого плану, що чекав на них попереду.

Вони зрозуміли, що навіть найменші перемоги на цій планеті допомагають їм йти вперед. Але вони все ще мали багато роботи попереду.

Чарлі і Марк обидва відчули значне полегшення після того, як система фільтрації повітря почала працювати. Вони могли знову дихати без постійного дискомфорту, і це дало їм нову енергію для подальших дій. Чарлі, відчуваючи полегшення, вирішив зайнятися відновленням частини шатла, яка найбільше страждала від зимових умов — зовнішніми панелями та захистом від можливих нападів диких істот.

Але щойно вони почали роботу, вони знову натрапили на проблему. Ті самі істоти, які стежили за ними раніше, знову почали робити свою появу. Цього разу вони виглядали навіть агресивніше. Птероси кружляли над шатлом, а кілька дрібніших істот перебігали через навколишній ліс, немов вишукуючи шлях до їхнього укриття.

Марк, який був у лабораторії, підняв голову від планшета:

— Чарлі, ти не повіриш! Вони знову тут, і їх більше, ніж раніше. Це точно не просто цікавість. Вони хочуть атакувати. Ти бачив їхні рухи?

Чарлі, стоячи на даху шатла та ремонтуючи сонячні панелі, озирнувся на гуркіт у лісі.

— Так, я бачив. І здається, вони більше не бояться, — відповів він, поглядом стежачи за небом. — Ми повинні закріпити це місце, поки ми тут і маємо час.

— Ти маєш на увазі ще одну стіну чи броню для шатла? — запитав Марк, підіймаючи інструменти для модифікацій.

Чарлі кивнув:

— Точно. І треба подбати про наші ресурси. Якщо ми хочемо витримати цей новий наступ, нам потрібно бути готовими до всього.

Цього разу вони обидва працювали як команда. Чарлі встановлював нові металеві листи на дах шатла та зміцнював стіни, а Марк водночас вдосконалював систему захисту та моніторингу. Вони налаштували спеціальні датчики, які повинні були попередити їх про наближення небезпеки, і навіть спробували впровадити ще одну систему для відлякування диких істот.

У цей момент, коли вони завершували останні приготування, на горизонті з'явилася тінь.

— Вони йдуть, — тихо сказав Чарлі, дивлячись на відбитки в камерах спостереження. — І цього разу їх більше.

Марк вже був готовий до цього. Вони працювали довгі години, аби укріпити шатл, і тепер усе виглядало так, ніби він готовий до того, щоб витримати напад.

— Ми триматимемося, — промовив він, підходячи до дверей. — Якщо їх буде так багато, треба бути готовими. Відлякування не допоможе, тому ми не повинні втрачаючи час. Ми просто повинні діяти швидко.

Чарлі закрив за ним двері, замикаючи їх.

Нове випробування: Підготовка до бою

Тварини наближалися, і цього разу все було серйозно. Марк та Чарлі зібрали всі свої сили для того, щоб вистояти.

Коли перші звірі прорвали захисні лінії, Чарлі активував нову оборонну систему шатла. Стрімкі залпи вибухових гранат вибухали навколо шатла, змушуючи диких тварин відступити.

— Це повинно тривати недовго, — сказав Чарлі. — Якщо вони не зупиняться, ми втягуємо ще більше гранат. Але це на нашу користь. Вони не витримують.

Після кількох запеклих моментів, істоти почали відступати, але все одно не зупинилися зовсім. Тепер вони спостерігали за шатлом з відстані, не підходячи ближче.

Марк підійшов до свого планшета і подивився на показники.

— Це справжня проблема, — сказав він, дивлячись на кількість істот у лісі, які зараз спостерігали за ними. — Вони починають поводитись, як розумні істоти, і їх стає більше.

— Так, — відповів Чарлі, витираючи піт. — І вони явно адаптувалися до наших методів оборони. Тепер нам потрібно більше ніж просто застереження та паркан.

Через кілька днів спостереження за тваринами та зміцнення шатла вони розуміли, що з кожним днем збільшується кількість нападів і навіть небезпека. Тепер вони повинні були діяти більше, ніж просто оборонятися.

— Нам потрібно більше запасів. Це вже очевидно, — сказав Чарлі, зупиняючись на одній з карт.

Марк кивнув, знаючи, що відтепер їм необхідно буде діяти швидше і ефективніше, якщо вони хочуть вистояти.

— Це буде важкий рік, — промовив Марк, глянувши на Чарлі. — Але ми витримаємо, тільки якщо будемо діяти разом.

Паралельна історія: Новий цикл жаття

Холод пройшов, і зміни стали очевидні. Лід, який раніше заповнив усе навколо, нарешті почав танути. Замість нього річки, що раніше були заморожені, знову почали повніти водою. Туман, що перетворював ліс на зимову пастку, поступово зник, залишаючи місце для сонячного світла. Це була весна — новий цикл життя на планеті почав відновлюватися.

Риба, яка колись так рясно плавала в річці, вже не затримувалася в цій затишній затоці. Вона пішла далі, повернувшись у свої звичні місця. Але для Ніки це означало, що їй доведеться шукати нові джерела їжі. Фірліс, як завжди, була на висоті. Вона приносила рослини, які допомагали Ніці виживати. Її присутність стала для Ніки більшою підтримкою, ніж просто допомога в пошуках їжі. І хоча вона не могла зрозуміти всього, що робила тварина, Ніка вже почала вірити їй.

Ніці більше не було страшно залишатися на самоті, адже Фірліс завжди була поруч. Вона все частіше помічала, що тваринка наче намагається щось сказати, показуючи своїм поведінковим жестом або рухом хвоста, що вона хоче бути більше, ніж просто помічницею. Ніка навіть почала вірити, що Фірліс хоче дати їй зрозуміти більше, ніж просто спільний пошук їжі або укриття. Ніці здавалось, що тваринка намагається підтримувати її емоційно.

Одного дня, коли вони сиділи на березі невеликої річки, Ніка вирішила запитати. Вона намагалася зібрати всі свої сили та запитати те, що давно турбувало її, хоч це і було ризиковано.

— Фірліс, ти не бачила тут когось, хто схожий на мене? — запитала Ніка, спостерігаючи за тваринкою.

Фірліс не відповіла словами, але замість цього повільно повернулася і глянула на неї великими очима. Потім, ніби вагаючись, тваринка вийшла на кілька кроків вперед, спостерігаючи, чи слідує Ніка за нею. Це було дивно — Ніка відчула, що Фірліс не просто не хоче відповісти, а ніби шукає, як краще сказати те, що важко зрозуміти. Вона побачила, як хвіст Фірліс дрібно покрутився, і тваринка видавала дивний звук — схожий на щось, що нагадувало мавкіт, але тихенький, майже невиразний.

Цей звук став для Ніки певним підтвердженням того, що Фірліс не просто тварина, а щось більше, щось, що здатне спілкуватися на своєму рівні, навіть якщо це не людська мова. Тихенький, але такий важливий звук, на який Ніка відповідала поглядом, сповненим розуміння.

Їй стало зрозуміло: Фірліс, можливо, і не може прямо говорити, але вона все одно намагається передавати щось важливе. Ніка почала відчувати зв'язок, який виходив далеко за межі простої допомоги. Їхня співпраця набувала все більш глибокого сенсу. Вона більше не відчувала себе самотньою.

Тепер, на фоні весняного відродження природи та танення льоду, Ніка почала усвідомлювати, що її шлях ще далеко не завершений, але поруч є та, хто готовий поділитися своїм світом і допомогти їй знайти свій власний шлях у цьому зміненому світі.

Розділ 15: Виявлення секрету Ерліс

Після кількох днів, що пройшли з моменту встановлення захисних систем, Марк і Чарлі почали відчувати ще одну проблему. Їхні симптоми від алергії, які раніше здавалися не такими серйозними, тепер значно погіршились. Чарлі постійно чхав, а його очі стали червоними й запаленими. Марк скаржився на головний біль, що не проходив, і втратив звичну ясність мислення.

— Я не можу більше працювати з цим пилом, — сказав Чарлі, клацаючи по планшету, намагаючись налаштувати ще одну систему, але йому важко було зосередитись через постійну втому. — Це вже не просто алергія. Ми просто не можемо дихати нормально в таких умовах.

Марк теж не виглядав краще. Його руки тремтіли, і він ледь міг зосередитись на своїх дослідженнях. Він подивився на Чарлі й обережно підійшов до нього.

— Ми мусимо щось зробити з цим пилом, — сказав він, ховаючи планшет. — Якщо ми не зупинимо його, то будемо занадто ослабленими, щоб вижити. Тому що це не просто сезонна алергія — це може призвести до серйозних ускладнень.

— Я знаю. — Чарлі витер піт із чола. — Але як ми можемо зупинити це? Рослини не припиняють цвітіння, а нам треба виходити за межі шатла для пошуків ресурсів. Я навіть не можу дихати, коли підходжу до аванпосту, не кажучи вже про ліс.

Марк задумався, але раптом згадка про те, як Ерліс приносила йому різні рослини для аналізу, на хвилину привела його до іншої думки.

— Є рослини, які можуть нейтралізувати алергічні реакції, — сказав він. — І ми могли б спробувати створити з них ліки. Вони точно є на планеті, ми просто не звертали на них достатньо уваги.

Чарлі подивився на нього, наче вперше почув щось дійсно важливе.

— Ти хочеш сказати, що є щось, що може допомогти? — запитав він.

Марк кивнув.

— Так, я вже проводив кілька дослідів із рослинами, які можна було б використовувати для боротьби з алергією. Якщо ми зможемо знайти потрібні зразки, ми зможемо створити пасти або екстракти для внутрішнього застосування. Але для цього нам треба підійти до рослин ближче.

Через кілька годин Чарлі та Марк вирушили до лісу в пошуках рослин, які могли б допомогти в лікуванні алергії. Чарлі взяв із собою спеціальний контейнер для зразків, а Марк підготував інструменти для екстракції.

— Ми можемо спробувати знайти щось схоже на "Кристалічну Аретту", — сказав Марк. — Вона має властивість очищати організм від токсинів, а це може бути корисно.

Як тільки вони дісталися до лісу, Чарлі одразу відчув погіршення стану. Кожен вдих дався важко, а очі не переставали сльозитися.

— Ти певен, що ми хочемо сюди йти? — запитав Чарлі, приховуючи біль у голосі. — Це виглядає як суїцидальна місія.

— Ми не маємо іншого вибору. Нам треба допомогти організму адаптуватися, — відповів Марк, тримаючи в руках планшет і порівнюючи свої записи.

Вони обережно просувалися лісом, час від часу зупиняючись, щоб зібрати зразки рослин. Кожен раз, коли Чарлі нахилився, щоб взяти рослину, він відчував ще більшу тяжкість у грудях і важкість у диханні.

— Ось вона! — вигукнув Марк, тримаючи в руках рослину, що була схожа на велику квітку із жовтими пелюстками. — Це ідеально для нас.

Чарлі ледве відповів, але йому не було до жартів.

— Давай просто повернемося до шатла. Я вже не можу більше дихати тут, — прошепотів він, намагаючись йти швидше.

Марк зрозумів, що його друг справді виснажений, тому швидко забрав рослину й повів його назад. На шляху вони кілька разів зустрічали тих же істот, які стежили за ними, але на цей раз вони виглядали менш агресивно.

Коли вони повернулися до шатла, Марк відразу почав працювати над екстракцією з рослини. Чарлі намагався не відволікатися, зберігаючи спокій.

Через кілька годин Марк створив першу порцію рідини для зменшення алергічної реакції. Він запропонував Чарлі прийняти її.

— Це може допомогти, але я не можу гарантувати, що вона спрацює одразу, — застеріг Марк.

Чарлі спочатку вагався, але, зрештою, випив рідину. За кілька хвилин він відчув, як

його дихання стало легшим, а очі перестали сльозитися.

— Це працює, — промовив він, намагаючись не здаватися занадто оптимістичним.

— Це тільки початок, — відповів Марк, усміхаючись. — Але, схоже, ми знайшли шлях.

Поки Чарлі відновлювався, вони знали, що попереду ще багато роботи. Ресурси залишалися обмеженими, а ситуація на планеті ставала все складнішою. Але хоча світ навколо них виглядав ворожим, вони не здавались.

— Як би важко не було, ми маємо зберегти оптимізм, — сказав Чарлі, дивлячись на Марка. — І не забувати, чому ми тут.

Марк кивнув, обертаючись до планшета. Він знав, що попереду їх чекають ще багато труднощів. Але на цей момент у них була хоч якась надія.

На наступний день, після того, як Чарлі прийняв рідину з рослини, він відчув значне полегшення. Його дихання стало легшим, а очі перестали сльозитися. Той самий ефект спостерігався і у Марка, і здавалося, що вони нарешті знайшли вирішення своєї алергії. Проте до вечора обидва помітили, що їхній стан погіршується.

— Щось не так, — сказав Чарлі, тримаючись за голову. — Я відчуваю, як мій стан погіршується. Я не можу нормально дихати, і біль у грудях повернувся.

— Ти правий, — відповів Марк, нахилившись до планшета, перевіряючи показники. — Це не може бути просто так. Рослина лише прибрала симптоми, але основна проблема залишилась. Ми не можемо покладатися лише на поверхневі ліки.

Чарлі важко вдихнув і підійшов до вікна. Ліс за межами шатла виглядав все так само неприязно, і він відчув, як йому стає важко залишатися спокійним у цих умовах.

— Тобто, ми знову повертаємось до початку? — пробурмотів він, стискаючи кулаки. — Ми не можемо жити так вічно, і це все через цей пил! Нам треба знайти справжнє рішення.

Марк стояв поряд, задумливо переглядаючи свою лабораторію. Він вирішив провести ще один аналіз рослин і їхнього впливу на організм. Але результати не були оптимістичними. Він знову повернувся до планшета і подивився на показники.

— Ми повинні розв'язати проблему комплексно, — сказав він, майже шепочучи. — Ця рослина лише тимчасово заблокувала симптоми, але вона не лікує основну причину. Потрібно знайти спосіб очистити повітря від пилку або хоча б нейтралізувати його ще до того, як він потрапить в наш організм.

Чарлі схилив голову, відчуваючи відчай.

— То що нам робити, Марк? Ми знову в пастці. Ми витратили все, що могли, на ці ліки, але вони не розв'язали проблему.

Марк, намагаючись зберегти спокій, поглянув на нього.

— Нам потрібно розширити дослідження. Ці рослини — лише частина великої екосистеми. Ми маємо знайти більше таких рослин, які можуть нейтралізувати токсини, а також вивчити, як ми можемо безпечно дихати тут, не постраждавши від постійного пилку.

Чарлі спрямував погляд на двері шатла. Їхнє обмежене середовище вже не було

безпечним. Вони не могли більше залишатися в тому ж становищі.

— Ми повинні дослідити ці рослини в місцях їхнього зростання, а не просто тестувати їх у лабораторії, — промовив він, перекладаючи свою увагу на Марка. — Якщо ми не вийдемо туди, ми просто витратимо час на хімічні реакції, які не працюють.

— Ти правий, — погодився Марк. — Але це не означає, що ми можемо ризикувати своїм здоров'ям.

З наступного дня Чарлі і Марк розпочали планування нової стратегії. Їм необхідно було знайти рослини на відкритій місцевості, щоб побачити, чи існують інші варіанти для боротьби з алергією.

Чарлі оглянув територію навколо шатла і вирішив, що їм доведеться пройти кілька кілометрів у бік від аванпосту, де рослини мали більше шансів на безпечне зростання. Він переконав Марка, що вони повинні діяти швидко, оскільки їхній стан погіршується.

— Якщо ми не знайдемо більше рослин для лікування, то доведеться перебратися в іншу частину планети, де повітря не настільки забруднене. Але для цього нам треба більше знань, — сказав Чарлі.

Марк був обережним, але погодився на пошукову експедицію. Вони вирушили в подорож, озброєні новими інструментами та планом.

Подорож через ліс була важкою. Що далі вони йшли, тим більше відчували втомленість. Повітря ставало важчим, а їхні симптоми не зникали, лише слабшали на короткий час після приймання ліків.

Зупинившись на годину для перепочинку, Чарлі спостерігав за лісом, обираючи напрямок.

— Здається, ми на правильному шляху, — сказав він, вказуючи на кілька нових рослин, що росли на схилах. — Ось ці рослини виглядають як ті, що ми шукали. Але вони занадто близько до основного потоку повітря. Вони можуть допомогти лише в межах невеликої території.

Марк перевірів їх і підтвердив, що ці рослини можуть бути корисними.

— Нам треба їх зібрати, а потім зробити з них відвар, — сказав Марк, обережно зрізаючи кілька стебел.

Чарлі відчував, як його сили залишають його, але він знав, що не можна зупинятися.

— Поки ми тут, давай намагатимемося знайти ще кілька зразків, — запропонував він. — Якщо ми все зробимо правильно, то в нас буде більше шансів на перемогу.

З часом, кожен новий зразок рослини давав їм надію, що вони можуть перемогти алергію, але боротьба ще не була завершена.

Після кількох годин, зібравши необхідні зразки рослин, Чарлі і Марк повернулися до шатла. Марк почав обробку рослин, щоб створити новий засіб, що допоможе їм справитися з алергією на пилі.

Але вони все ще були далеко від повного розв'язання проблеми. Час не стояв на місці, і їм необхідно було діяти швидко.

Марк озирнувся на свою лабораторію, де кожен зразок був важливим. Але вже за декілька днів вони повинні були знайти остаточне рішення, яке дозволить їм боротися з атмосферними загрозами та зберегти життя на цій небезпечній планеті.

Маркові дослідження буксували. Чим більше він намагався знайти рішення, тим більше питань виникало. Жодна з рослин, які вони з Чарлі знайшли під час останньої експедиції, не мала бажаного ефекту. Пилок усе ще спричиняв тяжкі симптоми, а їхній стан із кожним днем погіршувався.

Чарлі теж почувався жахливо. Постійне чхання, свербіж і утруднене дихання не дозволяли йому повноцінно працювати над зміцненням шатла чи покращенням систем. Зрештою, він сидів на капітанському містку, спершись об стіл, і навіть не звертав уваги на шум вітру за вікном.

— Це вже нестерпно, — пробурмотів Чарлі, витираючи червоні очі. — Ми застрягли, Марк. Якщо найближчим часом ми не знайдемо рішення, це нас знищить.

Марк у лабораторії ледве почув його, зосереджений на новому експерименті, але й сам виглядав виснаженим.

— Я роблю все можливе, — пробурмотів він. — Але якщо ми не знайдемо способу боротися з цим пилом...

Він не закінчив речення. Ситуація була очевидною.

І саме в цей момент вони почули шкребіння біля дверей шатла. Чарлі підняв голову, і його погляд став настороженим.

— Що це було? — запитав він, озираючись.

— Може, знову одна з істот вирішила перевірити нашу фортецю, — відгукнувся Марк, кидаючи інструменти на стіл.

Але коли вони підійшли до дверей і поглянули через оглядове вікно, то побачили знайому фігуру. Ерліс. Вона сиділа біля дверей, її хутро було мокрим і скуйовдженим, а в зубах вона тримала якусь рослину.

Чарлі швидко відчинив двері, і Ерліс забігла всередину, одразу поклавши рослину на підлогу. Її вигляд змусив їх затамувати подих — вона виглядала змученою, майже безсилою.

— Що з тобою сталося? — тихо запитав Марк, присідаючи біля неї.

Ерліс подивилася на нього своїми великими очима, немов намагаючись пояснити, і тихо заскиглила.

— Вона щось принесла, — сказав Чарлі, нахилиючись, щоб уважніше подивитися на рослину.

Марк підняв рослину й одразу ж помітив, що вона виглядає інакше, ніж усе, що вони бачили раніше. Темно-зелене листя покривали блискучі краплі, схожі на росу, які випромінювали слабке світіння.

— Це щось нове, — промовив Марк, обережно клацаючи аналізатором, який завжди носив із собою.

— А де її діти? — раптом запитав Чарлі, помітивши, що Ерліс нервово оглядається на всі боки.

Марк зігхнув:

— Їх немає. Мабуть, вони пішли в ліс і не повернулися.

Чарлі замовк, відчуючи важкість цього моменту. Ерліс була для них не просто супутником — вона стала частиною їхньої невеликої "сім'ї". І той факт, що її діти могли зникнути в небезпечному лісі, бентежив його ще більше.

— Вона хоче допомогти нам, — сказав Чарлі, киваючи на рослину. — Але, можливо, їй потрібна допомога у відповідь.

Марк, хоча і був фізично виснаженим, одразу ж взявся за дослідження рослини, яку принесла Ерліс.

— Подивися на це, — сказав він Чарлі, коли той прийшов до лабораторії. — Це щось унікальне. Ця рослина виділяє сполуки, які, можливо, можуть взаємодіяти з пилком і нейтралізувати його токсичність.

— Ти певен? — запитав Чарлі, витираючи обличчя.

— Не зовсім. Але я почну з базових аналізів. Якщо нам пощастить, це може бути ключем до розв'язання нашої проблеми.

Марк працював увесь день, проводячи аналіз за аналізом. Тим часом Ерліс сиділа поруч, спостерігаючи за ним, але її поведінка була неспокоїною. Вона раз по раз виглядала у вікно, ніби очікувала когось.

До вечора Марк закінчив перший етап тестів.

— Це працює, — сказав він, майже не вірячи своїм очам. — Ця рослина містить ферменти, які блокують дію токсинів пилку. Якщо ми зможемо створити з неї екстракт, це може бути нашою "вакциною".

— Але чому вона принесла її зараз? — задумливо запитав Чарлі. — Це виглядає, ніби вона розуміє, що з нами щось не так.

Марк зупинився й подивився на Ерліс.

— Можливо, вона просто знає більше, ніж ми думаємо.

Уночі, коли Марк працював над створенням екстракту, Чарлі вирішив уважніше оглянути Ерліс. Вона була дивно тихою, лежала в кутку кімнати й спостерігала за кожним рухом Марка.

— Ти думаєш, вона все розуміє? — запитав Чарлі, сівши поруч.

— Більше, ніж здається, — відповів Марк, не відриваючись від роботи.

— І її діти... вони дійсно не повернуться? — тихо запитав Чарлі, ледь чутно.

Марк похитав головою:

— Не знаю. Але якщо вона залишилася з нами, то, можливо, вона шукає допомоги. І якщо ми розв'яжемо проблему з пилком, це може бути і для неї важливо.

Чарлі замовк, замислившись над ситуацією. Ерліс була ключем до багатьох їхніх відкриттів, але чи не намагалася вона сказати їм більше, ніж вони могли зрозуміти?

Наступного ранку Марк завершив екстракт і запропонував Чарлі протестувати його разом.

— Якщо це спрацює, ми не лише врятуємо себе, але й зможемо зрозуміти більше про цю планету, — сказав він.

— А якщо ні? — запитав Чарлі.

— Тоді ми шукаємо далі, — відповів Марк. — Але не здаємося.

Вони знали, що попереду ще багато випробувань. Але ця рослина дала їм надію на те, що виживання тут усе ще можливе.

Коли Марк завершив роботу над екстрактом із рослини, принесеної Ерліс, він довго дивився на неї, намагаючись зрозуміти. Вона сиділа в кутку лабораторії, виглядала втомленою, але її погляд залишався гострим, і вона спостерігала за кожним його рухом. Чарлі підійшов ближче, зупинившись біля Марка.

— Ти це бачив? — тихо запитав Чарлі. — Вона дійсно принесла нам те, що ми шукали.

Марк зітхнув, продовжуючи аналізувати властивості рослини.

— І не тільки принесла. Вона знала, що ця рослина може нам допомогти. Ти розумієш, що це означає?

— Що? Що вона розумніша за нас? — іронічно запитав Чарлі.

Марк обернувся до Ерліс. Він не міг відвести від неї погляд.

— Можливо, вона розуміє більше, ніж ми думаємо, — сказав він, замислено. Потім, набравшись сміливості, Марк підійшов до Ерліс і присів навпочіпки перед нею.

— Ерліс, — почав він обережно. — Ти принесла нам рослину, яка допомогла. Ми це оцінили. Але мені цікаво... тобі потрібна допомога?

Він не знав, чого очікувати. Але те, що сталося далі, змусило обох чоловіків здивовано замертти. Ерліс спокійно подивилася на нього, потім чітко й повільно похитала головою: "ні".

— Що?! — вигукнув Чарлі, роблячи крок назад. — Ти це бачив?!

Марк відкрив рота, але слова не вийшли. Його ноги ослабли, і він, утративши рівновагу, впав на підлогу.

— Вона тільки що відповіла мені, — прошепотів Марк, дивлячись на неї знизу вгору. — Відповіла!

Ерліс спокійно повернула голову до Чарлі, наче його реакція була для неї очікуваною.

— Ні-ні-ні, зачекай, — сказав Чарлі, наближаючись. — Це ж... просто збіг, правда? Тварини не можуть так чітко відповідати.

Марк піднявся, обтираючи піт із чола, і відчайдушно намагався знайти пояснення.

— Це не просто збіг, Чарлі, — сказав він. — Вона розуміє нас. І це вже не вперше, коли вона показує, що може думати й приймати рішення.

Чарлі підійшов ближче до Ерліс, його погляд був сповнений підозри й цікавості одночасно.

— Ерліс, ти... ти нас розумієш? — запитав він, сподіваючись, що зараз нічого дивного не станеться.

Ерліс подивилася на нього, потім спокійно кивнула.

Чарлі застиг на місці, а Марк почав нервово сміятися.

— Це неймовірно, — сказав Марк, підходячи ближче. — Чарлі, ти розумієш, що це

означає? Вона не просто тварина. Вона, ймовірно, розвинена істота. І ми весь цей час думали, що ми тут самі...

— Стоп-стоп-стоп, — перебив його Чарлі, махаючи руками. — Ти хочеш сказати, що вона... ну, як людина?

— Я не знаю, наскільки, — відповів Марк. — Але вона явно розуміє мову, контекст, і, можливо, навіть знає більше про цю планету, ніж ми можемо собі уявити.

Марк і Чарлі, все ще вражені тим, що Ерліс змогла так чітко показати, що їй не потрібна допомога, сиділи на підлозі лабораторії. Ерліс спокійно дивилася на них, але її поведінка була тривожною. Вона нервово переминалася з лапи на лапу, а її погляд постійно звертався до принесеної рослини.

— Добре, — почав Марк, піднімаючись із підлоги. — Вона не хоче нашої допомоги. Але чому тоді принесла цю рослину? І чому її діти пішли в ліс?

Чарлі зітхнув, потираючи перенісся.

— Можливо, вона принесла її не просто так. Вона розуміє, що ми маємо проблему з пилком, і це її спосіб допомогти нам. А з дітьми... ну, вони, мабуть, уже досить самостійні, якщо змогли піти самі.

— Але чому тоді вона виглядає такою напруженою? — Марк кивнув на Ерліс, яка продовжувала оглядати лабораторію, ніби щось шукала.

— Може, вона знає більше, ніж ми, — відповів Чарлі. — Але явно не хоче, щоб ми втручалися в її справи.

Марк вирішив більше не відволікатися і повернувся до роботи. Він знав, що рослина, яку принесла Ерліс, може бути ключем до їхнього виживання, навіть якщо вона не хоче пояснювати свої дії.

Чарлі тим часом вирушив перевірити стан систем шатла, залишивши Марка самого з Ерліс у лабораторії.

— Добре, — пробурмотів Марк, повертаючись до столу. — Якщо ти принесла її для нас, значить, це щось важливе.

Він взяв невеликий зразок рослини і почав обережно його досліджувати.

Ерліс сиділа поруч і спокійно спостерігала за кожним його рухом. Її поведінка була напрочуд зосередженою. Марк почувався так, ніби працює з колегою, а не з істотою з іншої планети.

— Ти справді розумієш більше, ніж ми думаємо, — сказав Марк, поглянувши на неї.

Ерліс нічого не відповіла, але її очі зустрілися з його, і в них Марк побачив щось, схоже на розуміння.

Через кілька годин роботи Марк зробив несподіване відкриття. Рослина мала властивість не тільки нейтралізувати токсини пилку, але й зміцнювати імунну систему, якщо приймати її регулярно. Однак, ефект був тимчасовим, і дія закінчувалася через кілька годин після прийняття.

— Це майже ідеально, — пробурмотів Марк. — Але нам потрібен спосіб зробити її дію тривалішою.

Коли Чарлі повернувся, Марк поділився своїми результатами.

— Це чудово, але, як я бачу, нам доведеться постійно приймати ці таблетки, — сказав Чарлі, розглядаючи записи.

— Так, — відповів Марк. — Але це вже щось. Якщо ми зможемо виростити більше цієї рослини, це дасть нам час на пошук остаточного рішення.

Чарлі кивнув і глянув на Ерліс.

— І ця дівчинка знала, що робить, — сказав він, усміхаючись.

Ерліс, почувши, як Чарлі говорить про неї, знову підняла голову і подивилася на нього. Її погляд був спокійним, але наповненим якимось дивним усвідомленням.

— Я все одно не можу звикнути до цього, — сказав Чарлі, розводячи руками. — Вона поводитися як... як хтось, хто розуміє, що тут відбувається більше, ніж ми.

Марк засміявся:

— Ти маєш рацію. Але я більше не дивуюсь. Вона наша перша справжня загадка цієї планети, і вона постійно допомагає нам вижити.

Ерліс піднялася на лапи, підбігла до принесеної рослини і, до здивування обох чоловіків, почала копати лапами, ніби намагаючись показати їм, що вона хоче зробити.

— Вона хоче, щоб ми виростили її тут, — сказав Марк, нахилиючись до рослини.

— Серйозно? Вона садівник? — саркастично запитав Чарлі.

Але Ерліс продовжувала наполягати, поки Марк і Чарлі не вирішили спробувати. Вони знайшли невеликий горщик, наповнили його ґрунтом і посадили рослину.

— Якщо це спрацює, я більше ніколи не сумніватимусь у твоїх здібностях, — сказав Чарлі, дивлячись на Ерліс.

Вона подивилася на нього і тихо муркнула, потім сіла поряд із горщиком, наче охороняючи його.

День закінчився

Того вечора Марк і Чарлі, втомлені, але задоволені, сиділи в лабораторії, дивлячись на посажену рослину.

— Думаєш, ми зможемо виростити достатньо для нас обох? — запитав Чарлі, потираючи скроні.

— Сподіваюся, — відповів Марк. — Але якщо ні, у нас є інший варіант.

— Який?

— Запитати в неї, — сказав Марк, вказуючи на Ерліс.

Чарлі засміявся:

— Ти жартуєш?

— Я вже давно не жартую, Чарлі, — відповів Марк із серйозним виглядом. — Вона врятувала нас сьогодні. І я думаю, вона ще не раз здивує нас.

Ерліс подивилася на них, потім лягла біля горщика, ніби показуючи, що план Марка і Чарлі перебуває під її контролем.

Минуло кілька тижнів із того моменту, як Марк і Чарлі почали регулярно приймати екстракт із рослини, принесеної Ерліс. Їхній стан помітно покращився. Симптоми алергії повністю зникли, і вони знову змогли дихати без болю та працювати з новими силами. Їхній розпорядок дня повернувся до звичного темпу: Марк проводив більшу

частину часу в лабораторії, вдосконалюючи дослідження, а Чарлі займався системами шатла й будівництвом навколишньої інфраструктури.

Ерліс, здавалось, теж була задоволена. Її поведінка стала більш розкутою, вона знову приносила дрібні предмети, допомагала з пошуками рослин, і навіть почала реагувати на прості команди Чарлі. Марк жартував, що з неї виходить кращий асистент, ніж із нього самого.

Але спокій тривав недовго.

У той день Марк працював у лабораторії над новим проектом, а Чарлі займався технічним обслуговуванням транспорту біля шатла. Сонце було у зеніті, і все здавалося ідеальним, поки з лісу раптово не вирвався пронизливий крик.

Чарлі різко обернувся й побачив тінь, що швидко наближалася до шатла.

— Марк! — закричав він, кидаючи інструменти та тягнучись до зброї. — Це Птероси! Вони нападають!

Марк вибіг із лабораторії, і його погляд одразу зустрівся з величезною крилатою істотою, яка швидко спускалася до шатла. Птерос був більший, ніж ті, яких вони бачили раніше. Його крила розмахувалися, створюючи потужний вітер, який змушував їх обох прикривати обличчя руками.

— Це просто неможливо! — вигукнув Марк, хапаючи вогнемет. — Чому вони тут?

— Мабуть, вони збільшили свою територію, — відповів Чарлі, заряджаючи автомат.

Із-за дерев з'явилися ще двоє Птеросів. Вони літали колами, але не атакували одразу. Їхні гострі дзьоби й блискучі очі видали мисливську тактику, ніби вони вивчали своїх жертв перед нападом.

— Три одночасно, — пробурмотів Чарлі, виставляючи зброю перед собою. — Це буде складно.

Ерліс злякано забилася в куток шатла, але її погляд залишався прикутим до небезпечних істот.

Перший Птерос різко кинувся до Марка, розкривши свої величезні крила. Марк відкрив вогонь із вогнемета, але істота різко злетіла, ухилившись від потоку полум'я.

— Чорт забирай, вони швидші, ніж я думав! — крикнув Марк, змінюючи позицію.

Другий Птерос кинувся на Чарлі, але той встиг зробити кілька влучних пострілів у напрямку його крил. Істота голосно заревіла, і її рухи стали хаотичними, проте вона не відступила.

— Тримай позицію! — крикнув Чарлі, відступаючи до шатла. — Ми не можемо дозволити їм пробитися всередину!

Третій Птерос тим часом спробував облетіти шатл, шукаючи слабе місце. Чарлі встиг помітити його маневр і, перезарядивши зброю, зробив серію пострілів, один із яких зачепив істоту в бік.

— Один поранений! — вигукнув він. — Але вони все одно не відступають!

Марк тим часом спробував повторно вдарити вогнеметом по першому Птеросу, і цього разу полум'я влучило в ціль. Крила істоти спалахнули, і вона зі злісним ревом злетіла, намагаючись загасити вогонь.

— Ми можемо їх дістати! — вигукнув Марк, оглядаючи поле бою. — Але нам потрібна краща стратегія!

Чарлі кинув погляд на навколишню територію й побачив кілька укриттів біля шатла, які вони використовували для зберігання матеріалів.

— До укриття! — крикнув він. — Ми повинні їх виманити й тримати на відстані!

Марк швидко перебіг до укриття, продовжуючи поливати вогнем повітря, щоб тримати Птеросів на дистанції. Чарлі пішов за ним, обстрілюючи їхню територію автоматними чергами.

Перший Птерос, обпалений і розлючений, кинувся прямо на Марка, але в останній момент Чарлі вистрілив йому прямо в дзьоб. Істота різко зупинилася в повітрі й злетіла назад.

— Один майже готовий! — прокричав Чарлі.

Другий Птерос спробував атакувати збоку, але вогнемет Марка змусив його різко змінити траєкторію.

— Їх треба збивати швидше! — прокричав Марк. — Бо як тільки вони нас оточать, у нас не буде шансів!

Чарлі знайшов останню гранату, яку вони використовували для оборони, й швидко прицілився.

— Граната! Лягай! — крикнув він і кинув її прямо в другого Птероса.

Граната вибухнула, і крила істоти розірвалися на шматки. Вона з голосним ревом упала на землю, залишаючи величезну пилову хмару.

Останній Птерос, зрозумівши, що сили не на його боці, почав відступати. Але Марк не дав йому шансів. Він підбіг до укриття й зробив останній постріл із вогнемета, який влучив прямо в спину істоти.

З голосним риком Птерос злетів, зробив кілька хаотичних кіл і зник за горизонтом.

Обидва чоловіки важко дихали, дивлячись на наслідки битви. Один із Птеросів лежав на землі, нерухомий, другий, обпалений, все ще корчився від болю, а третій утік.

— Ми це зробили, — сказав Марк, падаючи на коліна.

— Але я не думаю, що це кінець, — відповів Чарлі, оглядаючи пошкодження навколо шатла. — Вони нас тепер запам'ятали.

Ерліс, яка весь цей час ховалася в лабораторії, обережно вийшла й підійшла до одного з поранених Птеросів. Вона обережно оглянула його, а потім тихо заскімлила, немов співчуваючи йому.

— Може, вони тут щось шукають, — задумливо сказав Марк, спостерігаючи за нею.

— Або ми стали для них загрозою, — відповів Чарлі. — У будь-якому разі, нам треба бути готовими до нового нападу.

Битва закінчилася, але це була лише перша хвиля. Марк і Чарлі знали, що їм потрібно зміцнити оборону, адже тепер Птероси більше не будуть просто спостерігачами.

Розділ 16: Боротьба за виживання

Бій тривав уже дві години. Сонце, яке раніше освітлювало ліс своїм теплим

промінням, тепер ховалося за горизонтом, залишаючи все в темряві. Лише світло від спалахів вогнемета та ліхтарів на зброї Марка і Чарлі зрідка освітлювало місце бою. Два Птероси лежали нерухомо на землі, але третій, головний, залишався невловними й неймовірно небезпечним.

— Скільки ще в тебе патронів? — закричав Марк, ховаючись за уламками панелей, які вони зняли з супутників.

— Лічені! — відповів Чарлі, вставляючи останній магазин в автомат. Його голос звучав роздратовано і водночас із нотками страху. — Нам потрібно щось придумати, і швидко, Марк!

Марк нервово витер піт із чола й глянув на свої дротики, які лежали на землі поруч. Їх залишалося не більше трьох.

— У мене тільки три дротики, Чарлі! — відповів він. — І це якщо влучу хоча б одним.

— Тоді зроби це, — вигукнув Чарлі, перезаряджаючи зброю. — Бо інакше ця штука нас з'їсть!

Головний Птерос, що залишився, кружляв над ними, видаючи жахливий крик, схожий на суміш реву та шипіння. Він був удвічі більший за своїх побратимів, його блискучі лускаті крила сяяли у світлі ліхтарів, а дзьоб, загнутий, як серп, виглядав неймовірно гострим. Істота здавалася невтомною, її маневри ставали все агресивнішими, а крила створювали потужний вітер, який змушував шатл та дерева скрипіти.

Марк перезарядив свій саморобний дротикомет і спробував прицілитися, але Птерос рухався занадто швидко.

— Чорт! Він ні на секунду не зупиняється! — викрикнув Марк, опускаючи зброю. — Нам треба його виманити нижче!

Чарлі зітхнув і озирнувся. Їхня територія була всіяна уламками: зруйновані ящики, обгорілі ділянки землі, рештки двох убитих Птеросів. Але він помітив дещо, що могло допомогти.

— Там, біля ангара! — крикнув Чарлі, вказуючи на один із ящиків. — Газовий бак! Якщо заманимо його ближче, я можу його підірвати.

— І це твій план? — здивовано запитав Марк. — Просто підірвати?!

— Є кращі ідеї? — відповів Чарлі.

Марк важко зітхнув і почав повільно пересуватися до ящика, залишаючись у тіні. Головний Птерос кружляв над Чарлі, знову й знову кидаючись у бік його укриття.

— Ну давай, падло! — закричав Чарлі, стріляючи останніми патронами прямо в напрямку істоти.

Один із пострілів потрапив у крило, і Птерос з ревом спустився трохи нижче. Це дало Маркові шанс добігти до ящика з газовим балоном.

Марк розірвав кабель, який тримав ящик закритим, і швидко виставив балон перед собою. Його руки тремтіли, але він тримався.

— Чарлі, я готовий! — закричав він. — Зроби так, щоб він спустився ще ближче!

Чарлі витягнув із пояса одну зі своїх останніх гранат. Він тримав її в руці, притискаючи пальцем запобіжну скобу.

— Добре, але ти краще біжи, коли я кину це!

Чарлі жбурнув гранату прямо перед Птеросом, і вибух змусив істоту ще раз ревнути й кинутися вниз. Її розмах крил став хаотичним, але вона вперто летіла в бік Марка.

Марк, бачачи, як величезна тінь накриває його, розвернувся й кинувся бігти, залишивши балон прямо в центрі відкритого простору.

— Стріляй, Чарлі! Стріляй зараз! — закричав Марк, намагаючись ухилитися від пилу й уламків.

Чарлі, витягнувши пістолет, зробив серію пострілів у напрямку балона. Один із них потрапив у ціль.

Вибух прогрімів так, що Марка відкинуло на кілька метрів. Полум'я здійнялося в небо, а вибухова хвиля збила Птероса з його курсу. Істота зіткнулася з землею, корчачись від болю.

— Добили його? — крикнув Марк, піднімаючись із землі.

Чарлі, захекавшись, підійшов ближче й побачив, як Птерос усе ще смикається, намагаючись піднятися.

— Ще ні, але це наша нагода!

Марк, схопивши останній дротик, швидко підбіг до істоти й увігнав його прямо в шию Птероса. Тіло тварини здригнулося востаннє, і вона впала, нерухома.

Обидва чоловіки стояли мовчки, важко дихаючи. Весь ліс здавався зануреним у гробову тишу. Марк і Чарлі виглядали виснаженими, але їхні очі були сповнені рішучості.

— Ми це зробили, — прошепотів Марк, притулившись до уламків.

— Ледь-ледь, — пробурмотів Чарлі, витираючи піт із чола. — Але ціна... вона була високою.

Вони обвели поглядом поле бою. Шатл був пошкоджений, більшість ресурсів знищено або зруйновано. Їхнє спорядження було майже повністю витрачене.

— Ми маємо відновитися, — сказав Марк, намагаючись піднятися. — І зміцнити нашу оборону. Бо це, Чарлі, лише початок.

Чарлі кивнув, його погляд залишався прикутим до величезного тіла головного Птероса.

— Можливо, — сказав він. — Але тепер ми знаємо, що можемо вижити навіть у таких умовах.

Вони обоє мовчки стояли, поки перші промені ранкового сонця почали пробиватися крізь дерева, освітлюючи наслідки нічної битви.

Ранкове сонце повільно підіймалося над горизонтом, освітлюючи місце, де тільки що розгорталася жаклива битва. Марк і Чарлі, все ще важко дихаючи, стояли посеред уламків і руйнувань. Поле бою нагадувало сцену з апокаліптичного фільму.

Шатл виглядав жалюгідно. Сонячні панелі, які вони так довго збирали, були

знищені — їхнє скло розбите, а металеві рами понівечені від ударів і вибухів.

— Це катастрофа, — прошепотів Чарлі, дивлячись на залишки панелей. — Ми витратили стільки часу, щоб їх зібрати... і тепер усе пішло коту під хвіст.

— Не тільки панелі, — додав Марк, вказуючи на шатл.

Обшивка шатла була вся вм'ятинах і тріщинах. Місцями її взагалі не залишилося — удари величезних крил Птеросів і вибух газового балона зруйнували кілька секцій корпусу. Вікна капітанського містка були повністю розбиті, а деякі уламки скла все ще висіли на рамах, мерехтячи на сонці.

— Із такою кількістю дірок у корпусі ми більше не захищені навіть від найменших загроз, — похмуро сказав Чарлі. — Що робити, якщо знову піде дощ чи повернеться пилоч?

Марк лише мовчки кивнув.

Земля навколо шатла виглядала так, ніби пережила удар астероїда. Усе було покрито зеленою рідиною — кров'ю Птеросів, яка витікала з тіл мертвих істот. Вона повільно просочувалася в землю, створюючи дивні шиплячі звуки.

— Тримайся подалі від цього, — сказав Марк, вказуючи на зелені калюжі. — Ми не знаємо, як ця рідина може вплинути на нас або на ґрунт.

Ерліс обережно вийшла з укриття й, помітивши калюжі, одразу зупинилася, піднявши лапу, наче тяж відчувала небезпеку.

— Навіть вона це розуміє, — пробурмотів Чарлі.

Вони увійшли до шатла, щоб оцінити збитки всередині. Відразу стало зрозуміло, що пошкодження поширилися й на внутрішні системи.

Електроніка не працювала — усі монітори мерехтіли або зовсім не вмикалися. Кабелі звисали зі стелі, і деякі з них іскрили, створюючи тривожне потріскування.

— Це просто жах, — сказав Марк, роздивляючись усе. — Ми стільки працювали, щоб усе відремонтувати після зими, а тепер починати з нуля?

— Головне, що ми живі, — відповів Чарлі. Але в його голосі не було особливого оптимізму.

— А от генератори? — запитав Марк.

Чарлі кинувся до відсіку, де розташовувались основні генератори. Відкривши двері, він побачив, що корпус одного з них був пробитий уламком панелі, а два інших працювали на межі своїх можливостей.

— Генератори поки працюють, але довго вони не протягнуть, — повідомив він, повернувшись до Марка. — Нам потрібно щось вигадати, інакше ми залишимося без електрики.

— У нас тепер купа роботи, — зітхнув Чарлі, сідаючи на уламок металевої балки. — Треба лагодити шатл, знайти спосіб замінити панелі... і ще ж розібратися з цими Птеросами.

Марк присів поруч, витираючи піт із чола.

— І все це ми маємо зробити, поки вони не повернуться, — сказав він, зиркнувши на мертвих істот. — Бо я сумніваюся, що це був останній напад.

— Що ж, тоді варто почати прямо зараз, — підвівся Чарлі. — Інакше ми просто не виживемо.

— Спершу треба розібратися з тілами, — сказав Марк. — Їхня кров уже роз'їдає ґрунт, а якщо ці калюжі потраплять у наше джерело води, ми можемо сказати "прощавай".

— Це щось на кшталт токсину? — припустив Чарлі.

— Можливо, — відповів Марк. — Але я перевірю в лабораторії. Поки треба прибрати їх подалі від шатла.

Ерліс, як завжди, ходила за ними по п'ятах, тримаючись поруч із Марком. Її очі пильно стежили за тим, що відбувалося, і вона здавалася такою ж настороженою, як і вони.

— Чи не здається тобі, що вона знає щось про цих істот? — запитав Марк, поглядаючи на Ерліс.

— Думаю, вона знає про цю планету більше, ніж ми можемо собі уявити, — відповів Чарлі. — Але поки вона не заговорить, ми не дізнаємося правди.

Ерліс нахилила голову, ніби зрозуміла, що йдеться про неї, але мовчала.

Вони вирішили діяти поступово:

- Очистити територію від тіл Птеросів і токсичних калюж.
- Полагодити шатл і відновити хоча б мінімальну функціональність систем.
- Знайти спосіб замінити зруйновані сонячні панелі.
- Підготуватися до нових можливих атак.

— Це буде важко, — сказав Чарлі, дивлячись на руїни навколо. — Але ми вже пережили гірше.

— Пережили, — погодився Марк. — І будемо жити далі.

Вони обоє розуміли, що цей напад буде не останнім. Птероси стали агресивнішими, і їхня атака могла бути сигналом для інших істот цієї планети. Але вони не збиралися здаватися.

Минуло кілька днів після битви, але Марк і Чарлі не могли повністю зосередитися на відновленні шатла. Окрім фізичної втоми, обидва почали відчувати дивні симптоми. Спершу це здалося їм незначним — легке запаморочення, періодична нудота. Але з кожним днем ситуація погіршувалася.

— Ти сьогодні щось їв? — запитав Чарлі, витираючи піт із чола після чергової спроби полагодити розбитий генератор.

— Ні, апетиту зовсім немає, — відповів Марк, хитаючи головою. Він сидів у лабораторії, намагаючись працювати, але біль у шлунку і слабкість не давали йому зосередитися.

Чарлі сів поруч, важко дихаючи.

— Думаєш, це через те, що ми пережили? — запитав він. — Може, стрес?

Марк зітхнув і похитав головою.

— Навряд чи. Ці симптоми почалися після того, як ми почали приймати таблетки з

рослини, яку принесла Ерліс.

Чарлі насупився, його вираз обличчя став серйознішим.

— Ти хочеш сказати, що це побічний ефект?

— Скоріше за все, — відповів Марк. — Я думав, що ці таблетки були ідеальним рішенням для нашої алергії на пилок, але, схоже, щось у їхньому складі взаємодіє з нашою фізіологією не так, як я сподівався.

Наступного дня ситуація стала ще гіршою. Чарлі майже не зміг закінчити ремонт генератора через сильну слабкість. Марк, який намагався продовжити свої дослідження в лабораторії, змушений був зупинитися, бо відчував, як земля "пливе" під ногами.

— Це жахливо, — сказав Чарлі, сидючи біля імпровізованого обігрівача. — Я не можу нічого їсти. Ледь випив склянку води.

— Я теж, — відповів Марк, розглядаючи таблетки, які вони приймали останні кілька тижнів. — Я зробив помилку. Поспішив із висновками, не провів достатньо тестів.

— У нас не було вибору, — сказав Чарлі. — Ми б задихнулися без них.

Марк кивнув, але виглядав спустошеним. Він узяв одну з таблеток і почав уважно її розглядати під мікроскопом.

Марк вирішив знайти причину побічних ефектів. Він провів кілька годин у лабораторії, аналізуючи склад рослини й взаємодію її компонентів із їхньою кров'ю.

— Ось воно, — сказав він, коли побачив під мікроскопом певну структуру.

Чарлі, який лежав неподалік, ледве повернув голову.

— Що там?

— Один з активних компонентів рослини не просто нейтралізує токсини пилку. Він також уповільнює засвоєння поживних речовин організмом, — пояснив Марк.

— Тобто? — запитав Чарлі, явно не в настрої слухати довгі пояснення.

— Тобто наші тіла буквально голодують, навіть якщо ми щось їмо, — відповів Марк.

— Це пояснює втрату апетиту, нудоту й слабкість.

Чарлі вилаявся й підняв голову.

— Як це виправити?

Марк замислився.

— Нам потрібно знайти спосіб модифікувати таблетки або замінити їх. Можливо, з іншою рослиною, яка нейтралізує цей побічний ефект.

Увечері, коли Марк і Чарлі обговорювали, як діяти далі, до лабораторії прийшла Ерліс. У зубах вона тримала ще одну рослину, яку обережно поклала на стіл перед Марком.

— Вона це робить знову, — сказав Чарлі, дивлячись на неї. — Вона знає, що ми в біді.

— І, схоже, знову приносить рішення, — відповів Марк, починаючи аналіз нової рослини.

Рослина мала червонуватий відтінок, і її текстура нагадувала тонку тканину. Марк

узяв невеликий зразок і одразу почав дослідження.

— Що думаєш? — запитав Чарлі, спостерігаючи за ним.

— Якщо мені пощастить, ця рослина може компенсувати ефекти попередньої. Її хімічний склад натякає, що вона стимулює метаболізм, — сказав Марк.

Чарлі зітхнув.

— Головне, щоб вона нас не вбила.

— Так, цього разу я буду обережнішим, — відповів Марк, працюючи далі.

Наступного дня Марк створив новий препарат із двох рослин і випробував його на собі. Спершу нічого не змінилося, але через кілька годин апетит почав повертатися. Нудота майже зникла.

— Це здається працює, — сказав він, сідаючи біля Чарлі.

Чарлі, хоча й виглядав скептично, теж погодився спробувати. До вечора він теж відчув полегшення.

— Ну що ж, — сказав Чарлі, з'ївши свою першу порцію їжі за останні кілька днів. — Мабуть, Ерліс знову врятувала нас.

Марк кивнув і подивився на Ерліс, яка спокійно лежала поруч.

— Вона робить це краще, ніж я, — сказав він із посмішкою.

— Так, але наступного разу, Марк, будь ласка, проведи більше тестів, перш ніж ми почнемо щось приймати, — додав Чарлі, хитро посміхаючись.

Марк розсміявся й підняв склянку води.

— Домовилися. За наше виживання!

— І за Ерліс, — додав Чарлі.

Вони підняли склянки й випили, знаючи, що попереду ще багато труднощів, але з новими силами готові їм протистояти.

Минуло кілька днів після того, як Марк і Чарлі оговталися від побічних ефектів ліків. Їхній стан значно покращився, і вони знову повернулися до роботи. Тепер, коли шатл знову потребував енергії, вони вирішили відправитися за сонячними панелями до найдальшого супутника.

Чарлі перевіряв транспорт, підготувавши його до довгої подорожі.

— Нам доведеться їхати обережно, — сказав він, закриваючи багажний відсік з інструментами. — Супутник знаходиться в найскладнішій зоні: там і густий ліс, і кам'яні урвища. І якщо нас там атакують...

— Нас не атакують, — оптимістично перебив його Марк, вдягаючи рюкзак. — Ми впораємося.

Чарлі зітхнув, але нічого не відповів. Він знав, що оптимізм Марка — це добре, але реальність на цій планеті часто ставила їх у глухий кут.

Вони вирушили на світанку. Транспорт повільно пробирався через густий ліс, що залишився після зими. Стовбури дерев були покриті тонким шаром льоду, який блищав на сонці.

— Це справді красива планета, — сказав Марк, дивлячись у вікно. — Якби тільки вона не намагалася нас убити на кожному кроці.

— Так, краса оманлива, — відповів Чарлі, зосереджуючись на дорозі. — Особливо, якщо пам'ятати, що десь тут ще можуть ховатися ті ж Птероси.

Дорога ставала все складнішою. Дерева ставали густішими, і транспорт часто доводилося зупиняти, щоб розчистити шлях. У кількох місцях їм довелося навіть вийти з машини й вручну прибрати великі гілки та уламки, що блокували проїзд.

— Це місце давно покинули навіть тварини, — пробурмотів Чарлі, розчищаючи чергову перешкоду.

— Або вони ховаються, — додав Марк, уважно оглядаючи ліс навколо.

За кілька годин вони дісталися першого серйозного випробування — великого кам'яного урвища, яке перегороджувало їм шлях.

— От і все, — сказав Чарлі, вимикаючи двигун. — Далі ми не поїдемо.

— Як це "не поїдемо"? — здивувався Марк, оглядаючи урвище. — Ми повинні знайти об'їзд.

Чарлі дістав карту місцевості, яку вони створили раніше.

— Найближчий об'їзд займе щонайменше три години, — сказав він. — А це означає, що ми ризикуємо не встигнути до заходу сонця.

— У нас немає вибору, — відповів Марк, перевіряючи своє спорядження. — Ми ж не залишимо панелі просто так.

Чарлі зітхнув і знову завів двигун.

— Гаразд, але якщо побачимо щось підозріле, ми одразу повертаємося.

Через кілька годин об'їзду вони досягли наступної перешкоди — широку, але мілководну річку.

— Сподіваюсь, вона не така глибока, як виглядає, — сказав Чарлі, зупиняючи транспорт перед водою.

— Можна перевірити, — запропонував Марк, виходячи з машини.

Він підійшов до берега й занурив палицю у воду. Вода виявилася холодною, але дно було твердим.

— Гадаю, ми можемо переїхати, — сказав Марк.

Чарлі, хоч і не був у захваті від цієї ідеї, вирішив ризикнути. Він повільно почав їхати через річку, уважно стежачи за рівнем води.

— Все добре? — запитав Марк, притримуючись за поручень у кабіні.

— Поки так, — відповів Чарлі. Але коли машина досягла середини річки, двигун раптово захрипів і заглох.

— О, ні... — пробурмотів Чарлі, ударяючи по керму.

— Тримайся! — вигукнув Марк, вистрибуючи з кабіні.

Вода почала затікати в кабінку, і Чарлі поспішно виліз назовні.

— Ми повинні витягнути машину, поки її не затопило, — сказав Марк, беручись за мотузку.

За допомогою лебідки, яку вони знайшли в багажнику, їм вдалося витягнути транспорт із річки, але він був у жахливому стані.

— Це буде довгий день, — зітхнув Чарлі, відкриваючи капот.

Коли вони вже майже досягли супутника, із лісу почали доноситися звуки.

— Це... не вітер, — сказав Марк, піднявши руку, щоб привернути увагу Чарлі.

— Я знаю, — відповів той, хапаючи зброю.

З кущів вирвалися кілька невеликих істот, схожих на хижаків. Їхні блискучі очі й гострі зуби вказували на те, що вони не планували відступати.

— У нас знову гості! — вигукнув Марк, заряджаючи дротикомет.

Чарлі відкрив вогонь першим, стріляючи короткими чергами. Істоти почали кружляти навколо транспорту, намагаючись знайти слабе місце.

— Стій тут і прикривай, я спробую запустити двигун! — закричав Чарлі, стрибаючи в кабінку.

Марк прикривав друга, відстрілюючись і намагаючись не дати істотам підступити ближче. Через кілька хвилин двигун заревів, і Чарлі закричав:

— Вперед, сідай швидше!

Марк заліз у кабінку, і транспорт рвонув уперед, залишивши хижаків далеко позаду.

Коли вони нарешті дісталися супутника, сонце вже почало сідати. Величезна конструкція стояла серед поля, оточеного густими деревами.

— Ну що ж, — сказав Чарлі, вимикаючи двигун. — Почнемо.

— Сподіваюся, тут усе не настільки розбите, як у нашого транспорту, — пожартував Марк, беручи інструменти.

Вони почали акуратно від'єднувати панелі, уважно стежачи за звуками навколо.

— Нам потрібно бути швидкими, — сказав Чарлі. — Як тільки стемніє, ми можемо стати легкою здобиччю.

Марк кивнув і продовжив працювати. За кілька годин вони зняли всі придатні панелі й завантажили їх у транспорт.

— Вибираймося звідси, поки нам щось знову не завадило, — сказав Чарлі, заводячи двигун.

Марк і Чарлі вирушили назад до шатла, коли вже майже стемніло. Їхній транспорт був переповнений сонячними панелями, які вони ледве встигли зняти з супутника. Марк сидів у кабінці поруч із Чарлі, стомлено дивлячись у темряву.

— Принаймні зараз усе йде за планом, — сказав Марк, намагаючись розвіяти напруження.

— Так, але я не хочу це казати вголос. Щоразу, коли ми так думаємо, щось точно йде не так, — відповів Чарлі, кидаючи погляд на дорогу.

Він не помилився.

Через пів години їзди транспорт раптово почав глухнути, двигун захрипів, і машина різко зупинилася.

— Ти жартуєш? — пробурмотів Чарлі, ударяючи по керму.

Марк підняв брови й нахилився вперед, заглядаючи в панель приладів.

— У нас ще й пального вдосталь, — сказав він. — Що сталося?

Чарлі зітхнув і виліз із кабінки. Він обійшов машину, відкрив капот і ввімкнув ліхтарик.

— Проблеми з електронікою, — сказав він, оглядаючи дроти. — Думаю, наші "гості" могли щось пошкодити під час останньої сутички.

— І що тепер? — запитав Марк, витягаючи рюкзак з інструментами.

— Ми застрягли, — відповів Чарлі, кидаючи зламаний дріт на землю. — Це я точно можу сказати.

Темрява швидко поглинала навколишній ліс, і кожен звук здавався тривожним.

— Ми не можемо залишатися тут без укриття, — сказав Марк, озираючись навколо. — Ця місцевість не здається мені безпечною.

Чарлі мовчки кивнув.

— Нам доведеться переночувати тут. Якщо я зараз спробую полагодити машину, це займе години три-чотири, а працювати вночі занадто небезпечно.

— Тоді давай принаймні підготуємося до ночівлі, — сказав Марк, озираючи місцевість.

Вони вирішили витягти одну з сонячних панелей і створити тимчасове укриття, накривши її поверх металевої рами від багажного відсіку. Додаткові металеві листи стали імпровізованими стінами.

— Не найкращий табір, — зітхнув Чарлі, влаштовуючи спальне місце. — Але краще, ніж нічого.

— У нас є зброя, — сказав Марк, перевіряючи дротикомет. — Якщо що, ми хоча б зможемо дати відсіч.

Вечеря складалася з кількох сухпайків, які вони взяли із собою. Апетиту в обох не було, але вони знали, що треба підтримувати сили. Ерліс, яка мовчки сиділа поруч із ними, виглядала неспокійною. Її вуха постійно ворушилися, прислухаючись до кожного звуку.

— Вона щось чує, — тихо сказав Марк, вдивляючись у темряву.

— Сподіваюся, це просто дрібні тварини, — пробурмотів Чарлі, перевіряючи заряд у своєму автоматі.

Ніч була важкою. Навколо лунали дивні звуки: шурхіт у кущах, далекі реви, а одного разу навіть щось важке пробігло неподалік, змусивши їх обох завмерти.

— Ти думаєш, це може бути Страйкер? — прошепотів Марк.

— Не говори цього вголос, — відповів Чарлі.

Ерліс притиснулася до Марка, намагаючись сховатися від шуму. Її велика довіра до них стала тепер і її, і їхнім захистом.

На ранок, коли перші промені сонця прорізали густий ліс, Чарлі вирішив зайнятися ремонтом транспорту.

— Ми витратили цілу ніч на тривогу, — сказав Марк, допомагаючи Чарлі із заміною дротів. — Але головне, що ми живі.

— І що транспорт хоч якось їде, — додав Чарлі, підключаючи останній кабель.

Через дві години ремонт було завершено, і машина знову запрацювала. Вони швидко зібрали свої речі, знову завантажили сонячні панелі й вирушили назад.

Дорога до шатла була не менш виснажливою. Ліс усе ще видавав тривожні звуки, і

вони постійно оглядалися, очікуючи нового нападу. Але цього разу їм пощастило.

Коли шатл нарешті з'явився перед ними, вони обоє відчули полегшення.

— Я думав, що ми більше ніколи не побачимо цей старий шматок металу, — сказав Марк, усміхаючись.

— А тепер уяви, скільки роботи чекає нас із цими панелями, — відповів Чарлі, зупиняючи транспорт біля ангара.

Вони знали, що попереду багато роботи, але з цими новими панелями в них з'явилася надія відновити енергосистему шатла. Чарлі почав одразу ж планувати, як увімкнути їх, а Марк вирушив до лабораторії, щоб підготувати нові системи для зберігання та розподілу енергії.

— Роботи стає дедалі більше, — сказав Марк, дивлячись на панелі.

— Але тепер ми хоча б знаємо, що можемо впоратися, — відповів Чарлі, розгортаючи креслення.

Минуло два дні після того, як вони встановили першу з нових сонячних панелей. Чарлі з полегшенням спостерігав, як системи шатла почали поступово наповнюватися енергією, і навіть генератори працювали трохи легше.

— Ну, нарешті щось йде за планом, — сказав Чарлі, перевіряючи системи на капітанському містку.

— Дай-но нам два тижні, і шатл знову буде в нормальному стані, — погодився Марк, записуючи останні дані у свій планшет.

Але ранок третього дня приніс несподівану проблему. Усі системи шатла одночасно вимкнулися. Світло згасло, генератори мовчали, а сонячні панелі перестали передавати енергію.

— Що за чортівня? — вигукнув Чарлі, побачивши, як індикатори енергії на панелі управління різко впали до нуля.

Марк підняв голову від своїх записів і зблід.

— Це не може бути перегрів або перевантаження, — сказав він. — Система була в ідеальному стані.

Чарлі не став витрачати час на розмови. Він схопив свій інструментальний рюкзак і побіг до сонячних панелей. Марк поспішив за ним.

Коли вони вийшли на відкритий простір, де були встановлені панелі, їх зустріло щось неймовірне. Панелі були покриті товстим шаром рослин, що звисали зі стелі дерев, обвиваючи кожен квадратний сантиметр поверхні.

— Ти це бачиш? — запитав Марк, зупинившись, як укопаний.

— О так, і це мені зовсім не подобається, — відповів Чарлі, повільно наближаючись до однієї з панелей.

Рослини мали товсті стебла, що виглядали неймовірно міцними. Вони щільно обвивали панелі, ніби харчувалися ними.

Чарлі спробував потягнути за одну з гілок, але вона навіть не ворухнулася.

— Вони ніби приклеєні, — сказав він, нахилившись, щоб уважніше роздивитися. — А глянь, у них є щось схоже на маленькі присоски!

— Це пояснює, чому вони висмоктують всю енергію, — сказав Марк, нахилившись поруч. — Це якийсь біологічний паразит.

Вони вирішили негайно спробувати позбутися рослини.

— Почнемо зі звичайного: ножі та інструменти, — сказав Чарлі, витягаючи багатофункціональний ніж.

Він намагався розрізати стебло, але воно лише трохи надрізалось. Гілка була надзвичайно міцною, і ніж зісковзнув, залишивши лише невелику подряпину.

— Це наче різати гуму, — сказав Чарлі. — Але це тільки початок.

Вони спробували інші методи: сокиру, пилу, навіть дротики Марка з доданими хімічними речовинами. Але нічого не допомагало.

— Гаразд, ми переходимо до радикальних засобів, — сказав Чарлі, дістаючи вогнемет.

— А ти впевнений? Якщо це почне горіти, ми можемо втратити саму панель, — зауважив Марк.

— Якщо ми нічого не зробимо, то панелі все одно будуть мертві, — відповів Чарлі. — Краще спробувати.

Він направив полум'я на одну з гілок. Але замість того, щоб загорітися, рослина почала виділяти густий чорний дим.

— Вона не горить! — вигукнув Чарлі, відступаючи, щоб уникнути диму.

— І навіть більше, — додав Марк. — Вона стає ще міцнішою від нагрівання.

Повернувшись до шатла, Марк і Чарлі почали обговорювати наступні дії.

— Ми не можемо залишити це просто так, — сказав Чарлі, нервово ходячи туди-сюди. — Якщо це не знищити, ми залишимося без енергії.

— Я почну аналіз рослини, — сказав Марк. — Нам потрібен спосіб розірвати ці гілки або зруйнувати їхні "присоски".

Ерліс, яка сиділа в кутку лабораторії, раптом підвелася й підійшла до Марка. Вона штовхнула його носом у плече, ніби підказуючи щось.

— Ти щось знаєш? — запитав Марк, пильно дивлячись на неї.

Ерліс повернула голову вбік, ніби вказуючи на полицю, де лежали кілька контейнерів зі зразками рослин.

— Вона каже нам щось перевірити, — припустив Чарлі.

Марк узяв один із контейнерів, у якому був зразок рослини з колючками, яку вони раніше назвали Торіссентра.

— Ця рослина токсична, — сказав він. — Якщо ми створимо екстракт її токсину, це може вбити паразита.

— Чудово, — сказав Чарлі. — Тільки не отруї нас у процесі.

Марк швидко приготував екстракт із шипів Торіссентри. Він зробив невелику порцію й перевірів її на одному з фрагментів паразита, який вони принесли до лабораторії.

— Глянь! — вигукнув Марк, коли тканина паразита почала розчинятися.

— Це працює! — сказав Чарлі, наближаючись, щоб краще побачити.

— Але є проблема, — сказав Марк. — Ми не можемо просто полити цим усі панелі. Це зруйнує і їх також.

— Тоді треба знайти спосіб ізолювати рослину від панелей, — сказав Чарлі, схрещуючи руки.

Вони вирішили діяти обережно:

- Розібрати панелі, щоб видалити паразита без ризику пошкодження.
- Використати екстракт Торіссентри на гілках, щоб знищити рослину.
- Відновити панелі й захистити їх від повторного зараження.

— Це буде непросто, — сказав Чарлі, розглядаючи план дій. — Але ми не можемо дозволити собі втратити ці панелі.

— І не дозволимо, — відповів Марк, знову беручися за роботу.

Попереду було багато роботи, але тепер у них був план і надія.

Паралельна історія: Шлях до людей

"Через тиждень, коли Ніка остаточно відчула, що вона готова рухатися далі, вона почала збирати всі свої речі. Вона зібрала останні припаси — рибу, воду і рослини, які приносила Фірліс. Тепер вона була готова до нової подорожі, готова йти далі, шукаючи те, чого не могла знайти раніше. Своєрідна невідомість, яка ховалася в її майбутньому, лякала, але разом з тим надихала.

Ніка вирішила, що настав час запитати у Фірліс. Вона хотіла дізнатися більше — чи є ще хтось, хто схожий на неї, хто може розповісти більше про цей світ, про те, чому все змінилося, і чи є інші, хто пережив ці зміни.

— Фірліс, — тихо сказала Ніка, стоячи перед тваринкою, — чи можеш ти показати мені дорогу до тих, хто схожий на мене? Я готова йти.

Тваринка поглянула на неї, і Ніка відчула, як Фірліс оцінює її готовність. Багато часу вони провели разом, і хоча Ніка не завжди розуміла, що саме Фірліс намагається сказати, вона відчувала, що тваринка не просто слідує своїм інстинктам, а й намагається зробити більше — вести її до чогось важливого.

Фірліс кілька секунд стояла нерухомо, а потім почала рухатися. Вона пішла перша, крокуючи через лісову галявину, що починала оживати після зимового холоду. Ніка, прихопивши рюкзак, слідувала за нею. Шлях був важким, але з кожним кроком вона відчувала, що наближається до чогось важливого.

Вони йшли через ліс, який тепер наповнювався зеленим життям. Повітря було свіжим, і навіть запахи були іншими — вони наповнювали простір, приносячи відчуття нового початку. Ніка дивилася на Фірліс, яка впевнено вела її через місця, що раніше здавалися неприступними, і вона відчувала, як ця тваринка стає її проводирем у світі, де все змінюється.

Після кількох годин подорожі ліс почав змінюватися. Схоже, вони наближалися до якоїсь особливої місцевості. Дорога ставала все складнішою, але Ніка не зупинялася. Кожен новий крок був важливим. Вона помітила, як Фірліс іноді озиралася, зупиняючись на хвилину, аби переконатися, що Ніка не заблукала.

Поступово вони опинилися на узбережжі великої річки, де води, що нагрівалися сонцем, почали вигравати на світлі. Це було одне з тих місць, де природа була в повному розквіті, і тут Ніка помітила, що Фірліс вже не просто веде її — вона намагається передати їй щось важливе. Тваринка підняла хвіст, ніби вказуючи на відкрите місце попереду.

Ніка зрозуміла, що це не просто місце для відпочинку, це була точка, де її шлях, можливо, мав перетнутися з чимось новим. Вона підійшла до місця, на яке вказувала Фірліс, і побачила дивну конструкцію, побудовану з природних матеріалів — будинки, схожі на хижі, але децю інші, ніби створені в гармонії з лісом.

— Це... це може бути те, що я шукаю, — подумала Ніка, розуміючи, що саме тут, можливо, вона зустрине тих, хто схожий на неї.

Фірліс обережно підійшла до однієї з хаток і зупинилася, обертаючись до Ніки. Вона вклала свої лапи в землю, як би передаючи сигнал. Ніка не могла сказати точно, але вона відчувала, що вони стоять на порозі чогось важливого."

Розділ 17: Початок з кінця

Марк і Чарлі почали діяти згідно з планом. Вони оглянули територію біля панелей і швидко виявили, що рослина-паразит пустила своє коріння вглиб ґрунту. Стебла й гілки були лише верхівкою айсберга — справжнє джерело проблеми ховалося під землею.

— Дивися сюди, — сказав Чарлі, присівши біля одного з коренів. — Воно йде глибоко вниз і, схоже, до найближчих дерев.

— Виходить, це не просто паразит, а щось на кшталт симбіозу з лісом, — задумливо промовив Марк.

— Ну, ми й опинилися в халепі, — зітхнув Чарлі.

Марк піднявся й витер руки об штани.

— Слухай, я думаю, що ми можемо знищити його, якщо атакувати коріння. У мене є ідея: зробити кислоту. Якщо вразити рослину в її основі, вона може загинути повністю.

— А ти впевнений, що не зруйнуєш усе навколо, включно з нашими панелями? — підняв брову Чарлі.

— Я обережно, — відповів Марк. — Але це наш шанс.

Марк повернувся до лабораторії, де взявся за створення спеціального розчину. Він комбінував кілька хімічних компонентів, які вони раніше використовували для очищення металів і розчинення органічних речовин.

— Що ти там робиш? — запитав Чарлі, зазираючи до лабораторії.

— Усе під контролем, — відповів Марк, не відводячи погляду від колб. — Це буде слабка кислота, не надто агресивна, але достатньо потужна, щоб розчинити структуру рослини.

— Слабка кислота? Ти, бува, не надто оптимістичний? — буркнув Чарлі, хитаючи головою. — Ну добре, роби, що вважаєш за потрібне.

За кілька годин Марк приготував першу партію розчину.

— Готово, — сказав він, піднімаючи пластикову каністру з блідо-жовтою рідиною. — Тепер перевірмо це на корінні.

Вони повернулися до місця, де коріння рослини виступало з-під землі. Марк обережно налив трохи кислоти на одну з ділянок. Спершу нічого не сталося, але за кілька секунд з'явився легкий димок.

— Це працює! — вигукнув Марк, дивлячись, як стебло починає змінювати колір.

— Поглянь на це, — сказав Чарлі, показуючи на гілки, що обвивали панелі. — Вони ворухнуться!

Рослина справді почала повільно стискатися, ніби відчуваючи біль. Але потім щось пішло не так.

— Чекай... Що це?! — вигукнув Чарлі, відступаючи.

Рослина раптом почала виділяти густу зелену рідину, яка швидко розповсюджувалася навколо коріння. Земля під ногами почала шипіти, і з'явився різкий запах.

— Це її захисна реакція! — сказав Марк, відступаючи ще далі. — Вона виділяє токсин, щоб захистити себе.

— І як ти це не врахував?! — крикнув Чарлі, прикриваючи рот рукою через запах.

Замість того, щоб послабити рослину, кислота зробила її ще агресивнішою. Гілки, які обвивали панелі, затягнулися ще щільніше, а коріння почало розростатися, пробиваючись крізь ґрунт і наближаючись до шатла.

— Тепер ми в ще більшій халепі, — сказав Чарлі, зиркаючи на гілки.

— Добре, добре, це був провал, — визнав Марк, піднімаючи руки. — Але ми дізналися щось важливе.

— Що? — насупився Чарлі.

— Ця штука надзвичайно стійка й агресивна. Але якщо вона так реагує на кислоту, то в неї точно є слабе місце. Ми просто повинні знайти його.

— Тобто ти пропонуєш ще більше експериментів? — саркастично запитав Чарлі.

— А в нас є вибір? — розвів руками Марк.

Вони вирішили діяти інакше.

Проаналізувати токсин, який виділяє рослина. Марк повернувся до лабораторії зразками зеленої рідини, щоб зрозуміти, як вона працює.

Використати природний антагоніст. Марк згадав про інші рослини на цій планеті, які могли б протистояти паразиту, подібно до того, як рослини конкурують за ресурси на Землі.

Захистити панелі фізично. Чарлі запропонував створити бар'єри навколо панелей із матеріалів, які рослина не зможе пробити чи обвити.

— Я думаю, це найгірший день у моєму житті, — сказав Чарлі, опускаючись на стілець у капітанському містку

— Але ми не здалися, — відповів Марк, ставлячи контейнер зі зразками на стіл. — І це означає, що ми ще можемо знайти рішення.

— Сподіваюся, ти правий, — пробурмотів Чарлі, витираючи обличчя рукою.

Ерліс, яка весь час спостерігала за їхньою роботою, тихо підійшла до Марка й ткнулася носом у його руку.

— Хоч хтось у нас вірить, — усміхнувся Марк, дивлячись на Ерліс.

Попереду було ще більше роботи, але вони знали, що повинні боротися за електроенергію, бо без неї шансів на виживання просто не залишиться.

— Послухай, Марк, — почав Чарлі, коли вони сиділи в темному ангарі, куди тягнулися нові гілки паразита. — Якщо ця штука буквально харчується електроенергією, може, нам варто її позбавити? Просто вимкнути все на шатлі.

Марк зупинився, думаючи про слова друга.

— Ти хочеш зрозуміти, наскільки це ризиковано? — сказав він, дивлячись на Чарлі. — Без енергії в нас не буде система життєзабезпечення, вентиляції, навіть мінімального освітлення.

— Але ми вже втрачаємо електрику! — гаряче відповів Чарлі. — Ця рослина висмоктує її швидше, ніж ми встигаємо відновлювати. Якщо нічого не зробимо, ми просто залишимося бе

— Ти пропонуєш вимкнути весь шатл, а якщо це не працює? Якщо вона просто залишиться, а ми лише втратимо своє становище

Чарлі задумався.

— У нас просто немає іншого варіанту, — зітхнув він. — Ізолювати її фізично не виходить

Марк мовчав кілька секунд. Він явно вагався.

— Гаразд, — нарешті сказав він. — Але ми повинні бути готові до будь-якого

Вони почали готуватися. Марк узявся за список основних систем, які слід підготувати перед виділенням, а Чарлі зосередився на системі.

— Ерліс, ти теж повинна нам допомогти, — сказав Марк, дивлячись на істоту, яка сиділа поруч із ним.

Ерліс уважно слухала, а потім, як завжди, почала допомагати. Вона принесла Маркові кілька невеликих інструментів, які він збирався використовувати для відключення окремих секційних систем.

— Часом здається, що вона робить нас краще, ніж ми самі, — усміхнувся Чарлі, дивлячись на неї.

— Я вже не дивуюся її здібностям, — відповів Марк. — Можливо, вона навіть зрозуміла, що ми намагаємося врятувати цей шматок металу, який вона тепер називає домом своїм.

На вечір все було готово. Марк і Чарлі зібралися на капітанському містку, де Чарлі тримав руку на головному рубильнику.

— Готовий? — запитав він.

— Ні, — коротко відповів Марк. — Але роби.

Чарлі натиснув важіль, і шатл поринув у темряву. Вентиляція стихла, світло зникло, навіть слабкі системи гудіння зберігання даних припинилися.

— Ну що ж, тепер чекаємо, — сказав Чарлі, сівши на підлогу поруч із Марком.

Ерліс тихо підійшла до них, вляглася біля Марка й поклала йому голову на коліно.

— Принаймні хтось тут спокійний, — пробурмотів він, гладячи її по голові.

Вони сиділи в темряві кілька годин. Чарлі після цього виходив на зовнішні оглядові панелі, намагаючись побачити, що змінилося в поведінці рослини.

— Нічого, — сказав він, повернувшись у кабіну. — Вона навіть не ворухнулася.

— Треба зачекати, — відповів Марк. — Ці рослини адаптуються повно, але якщо ми правильно розуміємо її природу, вона має ослабнути.

— А якщо ні? — запитав Чарлі, сідаючи на своє місце.

— Якщо ні, то ми просто будемо вимушені знайти новий спосіб вижити, — сухо відповів Марк.

Ерліс, яка до цього спокійно спала, раптом насторожилася. Вона підняла голову й почала уважно дивитися в темряву.

— Що сталося? — запитав Чарлі, підійшовши до неї.

Ерліс тихо зашипіла й відступила.

— Мені це не подобається, — сказав Марк, теж насторожившись.

Через кілька годин, коли вони вже майже втратили надію, рослина почала змінюватися.

— Це працює! — вигукнув Марк, схоплюючись на ноги.

— Нарешті! — Чарлі відразу

Вони вибігли назовні з ліхтарями й побачили, що гілки посту

— Вона все ще тут, але втрачає контроль, — сказав Марк

— Нам потрібно зачекати ще трохи, — сказав Чарлі. — Якщо це працює, ми зможемо очистити панелі.

Коли зійшло сонце, рослина вже повністю відпустила панелі. Її гілки лежали мляво на землі, а коріння перестало розростатися.

— Ми це зробили, — сказав Чарлі, витираючи піт із чола.

— Але тепер нам потрібно зробити так, щоб вона більше не повернулася, — додав Марк, озираючись навколо.

Ерліс підбігла до одного з гілок і намагалася потягнути її зубами, але відразу ж відскочила, скривившись.

— Гаразд, до цього краще не торкатися, — сказав Марк, забираючи її подалі.

Вони повернулися до шатла, де Чарлі увімкнув системи. Генератори знову запрацювали, і світло повернулося.

— Це був ризик, але він виправдав себе, — сказав Марк, сідаючи на стілець.

— Так, але тепер у нас більше роботи, — додав Чарлі, дивлячись на панелі, які потребували серйозного очищення.

Попереду був ще один день боротьби, але тепер у них знову була енергія, щоб продовжувати виживати.

Після кількох днів напруженої роботи Марку та Чарлі вдалося остаточно позбутися рослини-паразита. Вони вручну очищали панелі, перевіряли кожен сантиметр, щоб не залишити навіть натяку на можливе відновлення паразита.

— Все, здається, ми її отримали, — сказав Чарлі, зітхнувши й обтрусивши руки. — Але це була, мабуть, найскладніша проблема, з якою ми зустрічалися.

— Складна, але неймовірно цікаво, — відповів Марк, задумливо дивлячись на контейнер.

— Не скажи, що ти хочеш її вивчати. Ми ледве позбулися цієї рослини.

— Слухай, Чарлі, — почав Марк, піднімаючи руки в жорстке примирення. — Я не кажу, що ми залишили її тут неконтрольованою. Але ти ж сам розумієш, це унікальне відкриття. Рослина, яка живе електроенергією, це... це прорив у біології.

— Прорив? — саркастично відповів Чарлі. — Це була катастрофа.

— Так, але якщо ми зрозуміємо, як вона працює, ми зможемо знайти її слабкі місця, або навіть використовувати її.

— Використовувати? Для чого? — Чарлі кинув зневірений погляд на Марка.

— Подумай про це, — Марк почав говорити швидше, натхненно жестикулюючи. — Вона може бути джерелом енергії. Якщо на цій планеті щось виділяє електроенергію, ми можемо це знайти. Це може стати ключем до виживання або навіть відкриттям, яке змінить явлення про життя у Всесвіті.

Чарлі провів рукою по обличчю й глибоко зітхнув.

— Гаразд, Марк. Але з цим умовою: ти контролюєш це і тільки в лабораторії. Якщо я побачу, що це загрожує шатла, я особисто викину її отримати.

— Домовилися, — кивнув Марк, трохи всміхнувшись.

Марк повернувся до лабораторії зі зразками рослин. Він із захопленням оглядав її структуру під мікроскопом, спостерігаючи, як крихітні клітини, схожі на кристали, зберігали енергію, немов акумулятори.

— Це неймовірно, — прошепотів він. — Її клітинна структура буквально заточена на поглинання електронів.

Чарлі тим часом працював над перевіркою системи шатла, яка могла б захистити панелі від повторного зараження.

— Якщо ця штука знову повернеться, я зроблю так, щоб вона навіть не наблизилася до нас, — бурмотів він, встановлюючи додаткові ізоляційні матеріали.

Марк зробив ще одне відкриття.

— Чарлі, — покликав він друга до лабораторії. — Подивися на це.

Чарлі зайшов до кімнати, де на екрані планшета було видно графіки та зображення клітин рослин.

— Я виявив щось цікаве. Ця рослина не просто поглинає електроенергію, вона адаптована до особливого типу випромінювання.

— І що це означає? — запитав Чарлі, нахилиючись ближче.

— Це означає, що на цій планеті є джерело цього випромінювання, — сказав Марк. — Щось, що живить її природно.

— Ти хочеш сказати, що десь тут є щось сильніше, ніж наші панелі?

— Можливо. І це може пояснити, чому ця рослина тут така розповсюджена.

Чарлі задумався.

— Якщо це так, нам потрібно знайти це джерело. Але, Марк, я тебе попереджаю, ми не ризикуємо собою чи шатлом.

— Звісно, — сказав Марк, відчуваючи, як він охоплює новий інтерес до цієї загадкової планети.

Вони відправляються в невелику експедицію, щоб спробувати знайти це джерело. Але тепер вони були обережними.

— У нас залишилося небагато часу до наступної зими, — сказав Чарлі, перевіряючи транспорт. — Ми повинні зробити це швидко.

— Згоден, — відповів Марк, упаковуючи зразки та обладнання.

Ерліс уважно спостерігала за ними, час від часу підносячи невеликі інструменти, які, як їй здавалося, можуть знадобитися.

— Я починаю думати, що вона розуміє більше, ніж ми, — сказав Марк, погладжуючи Ерліс по голові.

— Якщо вона знову принесе щось корисне, я серйозно почну її оцінювати

Попереду була важка подорож, яка могла дати їм відповіді на багато питань і, можливо, остаточно вирішити їхню долю на цій планеті.

Життя на планеті стало для Марка і Чарлі рутинною боротьбою за виживання. Кожен їхній день був розписаний по роках, і будь-яка дрібниця могла обернутися катастрофою, якщо щось піде не так.

День завжди починався рано. Марк прокидався трохи пізніше за Чарлі, який традиційно брав на себе ранковий огляд шатла.

— Ну що, як панелі? — запитував Марк, потягнувшись і підходячи до вікна.

— Як і завжди, ще тримаються, — відповідав Чарлі, перевіряючи датчики енергії.

Чарлі після огляду системи шатла вирушив до ангара, явив перевірку стан транспорту. Він знав, що будь-яка несправність може стати фатальною під час експедиції, тому намагалася отримати машину в ідеальному стані.

— Масло в нормі, паливо ще на два тижні, — бурмотів Чарлі, оглядаючи деталі.

Марк у цей час готував простий сніданок. Більшість їх продукції складалася з перероблених сухпайків та добавок, які він сам створив із місцевих рослин.

— У меню сьогодні наш стандартний енергетичний коктейль із порошку та мого зілля, — сказав Марк, передаючи Чарлі пластикову кружку.

— Як мило, — з сарказмом відповів Чарлі. — Але без твоїх "кулінарних експериментів" ми б, мабуть, не дотягнули.

Ерліс традиційно сиділа поруч із ними, чекаючи на свій сніданок. Вона вже звикла до того, що Марк дає їй "Кришталеві ягоди", а іноді й шматочки спеціально приготованої їжі.

Після сніданку друзі розійшлися по своїх завданнях.

Марк проводив час у лабораторії. Його дослідження були спрямовані на розуміння місцевої екосистеми, а також пошуки нових способів використання рослин. Його останній проєкт стосувався аналізу залишків паразитної рослини.

— Гарзд, подивімося, як ти працюєш, — казав він, занурюючи зразок у розчин.

Ерліс часто сиділа на столі й уважно стежила за його руками. Якщо вона навіть приносила з поліції потрібні йому інструменти.

Чарлі ж працював над шатлом. вибір постійних перевірок, він зайнявся покращенням фільтраційної системи для річкового аванпосту.

— Ще трохи, і ми зможемо отримувати питну воду навіть під час дощів, — сказав він сам до себе, зосереджено розбираючи черговий фільтр.

Іноді Чарлі зазірав до лабораторії, щоб подивитися, як справи у Марка.

— Що, знову намагаєшся приручити нову рослину? — жартів він, дивлячись на записи друга.

— Може, ще й вийде, — відповідав Марк, не відводячи погляду від мікроскопа.

Опівдні вони завжди намагалися зробити перерву. Обід складався з простої їжі: знову сухпайки з додаванням місцевих рослин.

— Знаєш, Марк, я вже майже звик до цієї суміші з твоїх таблеток і порошків, — сказав Чарлі, підносячи ложку до рота.

— Це не просто суміш, а збалансований набір вітамінів і мінералів, — відповідав Марк, усміхаючись.

Ерліс в цей час гралася неподалік, іноді підбігаючи до них і вимагаючи уваги.

— Думаю, їй тут навіть краще, ніж нам, — зауважив Чарлі, дивлячись, як Ерліс ганяється за листочком.

Після обіду вони зазвичай працюють разом.

Марк допоміг Чарлі з фільтраційною системою для аванпосту. Йому доводилося пояснювати інші складні хімічні процеси, які мали

— Чарлі, ти не можеш просто запихнути сюди будь-який фільтр, — сказав Марк, нахилиючись над пристроєм. — Це повинен бути фільтр із відповідними рослинами.

— А ти пробував хоч раз робити це без своїх книжкових фор

Паралельно вони продумували систему захисту панелей. Чарлі працював над металевими каркасами, а Марків перевіряв можливість хімічного покриття, яке відлякувало паразитні рослини.

До вечора вони завжди поверталися до шатла, де одночасно переглядали результати своєї роботи.

— Сьогодні ми встигли більше, ніж я думав, — сказав Чарлі, витираючи піт із чола.

— Тільки б це не стало нашим останнім досягненням, — жартував Марк, складаючи записи в планшет.

Вечеря була такою ж простою, як і обід. Але ввечері вони дозволили собі трохи більше розслабитися.

— Знаєш, що мені не вистачає? — раптом запитав Чарлі.

— Чого? — цікавився Марк.

— Звичайної гарної кави.

— А мені — нормального ліжка, — відповів Марк, потягуючись.

Ерліс, як завжди, вкладалася поруч із Марком, ніби охороняючи їх спокій.

— Думаю, вона теж про щось мріє, — зауважив Чарлі, дивлячись на неї.

— Можливо, про те, як скоро ми звідси виберемося, — відповів Марк.

Зі сходом сонця вони знали, що повернулися до боротьби за виживання. Але кожен день, проведений разом, став для них маленьким переможним кроком у цій боротьбі.

The end.

Але це не точно.